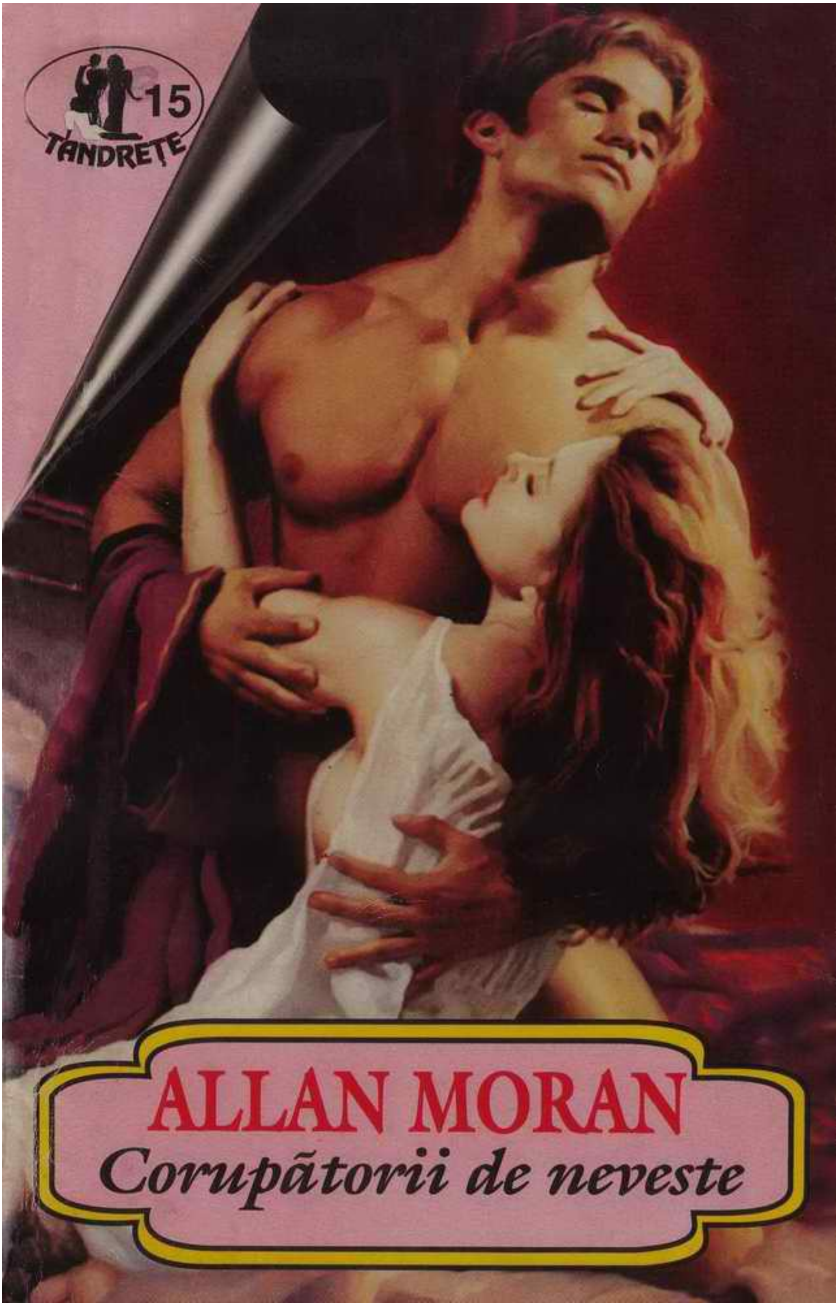

15
TANDREȚE
ALLAN MORAN
Corupătorii de neveste

Un roman erotic cu o acțiune debordantă și o intrigă captivantă. Eroii noștri sînt lucrători ai unei firme importante în industria de rachete și sateliți strategici a Statelor Unite ale Americii. În timpul zilei aceștia lucrează cot la cot, dar noaptea... unii din ei își fac de cap cu nevestele altora.

Nimeni nu bănuiește nimic pînă la apariția unui tînăr și seducător inginer care, dornic să parvină și înzestrat cu un diabolic talent de intrigant, distruge întregul echilibru al atîtor ani de conviețuire liniștită.

Va reuși frumosul nostru Casanova în planurile lui machiavelice sau va cădea în propria-i capcană ?

Allan Moran, un autor aclamat de critici pentru imaginile elaborate și frumusețea sufletească a personajelor sale.

Romantic Revue

EDITURA TANDREȚE

ISBN 973-9127-22-3

Lei 2540
TL 50
Lei 2590

ALLAN MORAN
CORUPĂTORII DE NEVESTE
Traducere: Daniel Coman

ZAMFIR M. RUSU
COPERTA
GEORGE BALTOC

CAPITOLUL 1

DAVE UNDERWOOD se amestecă printre funcţionarii de la Spacetronics care ieşeau din imensa clădire cenuşie. Soarele californian apunea printre dealurile îndepărtate ce se zăreau dincolo de câmpiile aride ale ţinutului El Segundo. Razele sale răspândeau o lumină portocalie peste acoperişurile plate şi mohorâte ale uzinelor de avioane care maculau întregul peisaj.

— Underwood, se auzi în spatele său un glas puternic. Dave se întoarse. Pete Wiley, un tip mătăhălos, cu un veşnic rânjet pe faţă şi tuns sport, arăta mai degrabă ca un antrenor al unei echipe studenţeşti de football, decât ca un om de ştiinţă. Era inginer principal pe platforma proiectului M-3.

— Ce-ai zice de o cafea la bufet? propuse Pete. Am mai sta şi noi de vorbă în linişte şi am putea admira posteriorul pe care Terry Kline şi-l fâţâie printre mese.

Lui Pete ăsta nu-i stă gândul decât la femei, gândi Dave, abia stăpânindu-şi un zâmbet. Din multe puncte de vedere invidia felul nepăsător de a fi al lui Pete. Deşi avea o nevastă şi un copil, tipul ăsta arăta ca un celibatar.

Mi-ar fi făcut plăcere, Pete, dar i-am promis Donnei că…

— Aha, exclamă Pete cu subînţeles, îndreptându-şi privirea spre stradă. Mă rog, îţi doresc distracţie plăcută!

La ieşirea din parcare, în apropiere de colţul străzii vecine, staţiona un automobil decapotabil de culoare neagră. O frumoasă brunetă îi făcea cu mâna lui Dave din spatele volanului. Bărbatul se întoarse din nou spre Pete, încercând să găsească o explicaţie, dar colegul său intrase deja în parcare, croindu-şi cu greu drumul spre maşina sa.

— Dave! îl strigă tânăra femeie.

Nu era Donna, soţia lui.

Sylvia Renner ştia că Dave o văzuse şi că nu se mai putea preface că nu. Dorea însă un răspuns la gestul ei. Totdeauna îşi dorise mai mult decât atât. Una din regulile principale era „niciodată să nu superi soţia şefului tău”. Poate că înaintea acestei reguli trebuia aplicată o alta şi mai importantă: „niciodată să nu te dai la soţia şefului tău”. Punct.

Ridicând din umeri în faţa inevitabilului, Dave traversă strada în direcţia maşinii negre.

— Ce mai face copilul minune de la Spacetronics? Nu te-am mai văzut de-un car de vreme, Dave, i se adresă tânăra femeie plină de amabilitate.

— Am fost foarte ocupat, răspunse el. Eu sunt bine. Spune-mi, tu ce mai faci?

— Groaznic, ca de obicei atunci când nu te văd, se bosumflă ea. Am avut impresia că vrei să mă eviţi, mai.

adăugă ea, luându-i mâinile într-ale sale.

El se retrase, ca din întâmplare, dar gestul

nu-i reuşi.

— Dacă îl aştepţi pe Harvey… încercă să spună.

— În seara asta are mult de lucru, îl completă ea. Întregul sistem de apărare a naţiunii se află într-un mare pericol atunci când Harvey Renner nu rămâne să lucreze peste program. Ştii ceva? chicoti ea. Pun pariu că s-a retras în birou cu vreo secretară nesătulă şi că la ora asta o şi…

— Lucrează la un proiect foarte important, se grăbi Dave să-i ia apărarea lui Harvey.

Sylvia scoase un oftat:

— Sunt sigură! Măcar de-ar fi cu o femeie, deşi mă îndoiesc că ar şti ce să-i facă. Ţie îţi este uşor să trăieşti în preajma lui, Dave. Tu nu trebuie să dormi lângă el noapte de noapte, dorindu-ţi un pic de tandreţe şi alegându-te doar cu un cadavru care, pe deasupra, mai şi sforăie.

— Sylvia…

Femeia deschise portiera maşinii.

— Urcă! Harvey nu se întoarce acasă mai devreme de două ore.

Dave se temea să nu fie văzuţi şi să nu trezească bănuieli cuiva. În aceste clipe şi-ar fi dorit să se poată purta cu femeile aşa cum făcea Pete Wiley.

— Crezi că e prudent ce facem?

— Nu te mai gândi atât, spuse ea râzând. Suie-te odată în maşină că de nu îmi rup bluza în fâşii şi încep să urlu cât mă ţin plămânii că vrei să mă violezi.

— Ascultă, Sylvia…

Ea deschise gura şi trase adânc aer în piept.

— Bine, bine, spuse el precipitat.

O cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că nu va ezita să-şi pună în aplicare ameninţarea, aşa că se urcă în maşină şi închise portiera. Sylvia porni şi trecu chiar prin faţa lui Pete Wiley, care tocmai ieşea din parcare. În zilele care vor veni Pete va rânji iarăşi cu subînţelesuri, va face obscen cu ochiul şi-i va da ghionturi în coaste lui Dave.

— Am promis că merg direct acasă, spuse el, aşa că îţi propun să nu lungim prea mult plimbarea.

— N-ai nicio grijă, Dave, vom face cum doreşti tu.

Se angajară pe Western Avenue şi lăsară în urmă câmpurile petroliere. Soarele coborâse sub linia orizontului şi traficul se înteţise. Dave îşi aminti de Donna şi se întrebă ce pretext îi va mai prezenta în seara aceasta.

O privi atent pe Sylvia. Chipul ei frumos era relaxat, trădând o mare satisfacţie. Pe Dave însă pusese stăpânire o ciudată nelinişte. Sylvia avea în ea ceva rebel, o trăsătură incorigibilă care, spre surprinderea lui, îl atrăgea în mod deosebit la această femeie. La urma urmei, nu se va întâmpla nicio nenorocire, încerca el să se liniştească pe sine.

— Încotro mergem? o întrebă.

Ea începu să fredoneze uşor:

— Există undeva un mic motel, cu o fântână în care arunci un bănuţ şi-ţi spui o dorinţă...

— Ai înnebunit de-a binelea! spuse el, dar o făcuse cu un zâmbet pe buze.

— Mi-am pierdut răbdarea alături de un soţ bătrân care nu ştie să facă dragoste.

Femeia se afla acum foarte aproape de el. Pieptul ei plin stătea parcă să explodeze sub materialul subţire al bluzei. Şoldurile şi coapsele ei nu-şi găseau nicio clipă astâmpărul sub fusta strâmtă pe trup. Avea numai treizeci de ani. Soţul ei, Harvey, trecuse de şaizeci şi se apropia de pensie. Fuseseră de la bun început o pereche nepotrivită, dar cu toate astea se căsătoriseră. Dave ar fi fost curios să ştie dacă Harvey cunoştea ceva despre aventurile amoroase ale soţiei sale şi dacă bănuia identitatea partenerului ei de nebunii.

Ieşiră de pe şoseaua principală. Pe frontispiciul clădirii în faţa căreia ajunseseră se putea citi o reclamă luminoasă dispusă în arc de cerc: MOTEL LITTON. NU MAI AVEM LOCURI. Sylvia parcă maşina într-un loc cunoscut, apoi stinse farurile şi opri motorul.

— Acolo scrie că nu mai au locuri, îi arătă Dave.

Ea zâmbi şi scoase din poşetă o cheie. Pe tăbliţa prinsă de cheie era înscris numărul 13. Aceeaşi cameră în care fuseseră prima dată, data următoare şi toate celelalte dăţi care au urmat.

Crezuse la început că femeia fusese doar pentru scurtă vreme îndrăgostită nebuneşte de el.

Cu trecerea timpului însă observase din ce în ce mai clar că apetitul ei sexual era de fiecare dată la apogeu. Pentru el, acest gen de relaţie nu avea o greutate deosebită. O acceptase numai pentru a vedea modul în care o femeie se poate satisface în câteva ore furate într-un motel din apropiere.

Se întunecase. Dave se încruntă gândindu-se că Donna îşi va face griji, apoi simţi mâna Sylviei pe picior.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, îi spuse ea.

Peste o oră şi jumătate trebuie să-l iau pe Harvey de la birou. Azi nu şi-a luat maşina cu el.

Tânăra femeie coborî din maşină şi-l privi supărată. El scoase un oftat, apoi o urmă prin curtea interioară de beton spre camera cu numărul 13.

Brusc, camera de motel îi devenise prea familiară. Simţi că i se face rău la gândul că îi va înşela pe Harvey şi pe Donna.

— Nu e bine ce facem, Sylvia, spuse el cuprins de nelinişte. Eu zic să ne întoarcem.

Ea îi aruncă o privire uluită.

— Să ne întoarcem?! Te aşteaptă soţioara ta iubitoare cu mâncarea caldă?

— Sylvia, de lucrurile astea nu trebuie să-ţi baţi joc.

— Dar nu-mi bat joc de nimic. Tu nici habar n-ai cum este să fii măritată cu un bărbat de şaizeci şi trei de ani. E îngrozitor, Dave. E ca şi cum ai fi mort şi ţi-ai da seama de asta. E groaznic. Sunt

atât de singură. Te rog, Dave, te rog.

Îşi încleştă degetele după ceafa lui şi-l imploră din privire. Ţinea capul uşor aplecat pe spate. Dave îşi închise ochii neajutorat, dar mai mult decât oricând simţi intensitatea focului din ea. Trupul Sylviei se lipise strâns de al lui şi sub aura discretă a parfumului femeii, Dave intui o aură şi mai discretă, aceea a pasiunii.

Sylvia continuă cu un glas liniştit:

— Vreau să fac o mulţime de lucruri pentru tine la Spacetronics, Dave iubitule. Harvey va asculta de mine. Te apreciază foarte mult. Peste doi ani el se va retrage şi vor avea nevoie de un nou supervizor. Această persoană ai putea fi chiar tu, Dave.

Sylvia era frumoasă, atrăgătoare, plină de bunătate. Cerea puţin şi oferea mult în schimb. Nu-şi mai dorea decât un bărbat tânăr care să o iubească din când în când. Dacă avea aşa ceva, putea să-l facă fericit pe Harvey pentru tot restul vieţii. Într-un fel, Dave îi făcea un mare serviciu soţului Sylviei. În privinţa Donnei, soţia lui Dave, aceasta avea la rândul ei de câştigat dacă el ar fi fost promovat la Spacetronics cu sprijinul Sylviei.

Sylvia ştia că Dave îşi mai iubea încă soţia. Departe de gândul de a-şi distruge căsnicia, Dave încerca să se li convingă de faptul că Sylvia îl poate ajuta să şi-o facă şi mai fericită.

De cele mai multe ori, oamenii se antrenează în aventuri amoroase ieftine, cu urmări nefaste pentru cei care nu sunt prudenţi sau dau dovadă

de prea mult egoism. Relaţia sa cu Sylvia era cu totul diferită, o relaţie cât se poate de civilizată. Nimeni nu avea ceva de pierdut, ci numai de câştigat.

Dacă ea nu l-ar fi ales pe Dave, în locul lui ar fi fost Pete Wiley sau un alt bărbat.

— Nu mă părăsi, Dave, îl imploră ea. Am nevoie de tine.

În tot timpul amorului violent care a urmat, Dave a avut senzaţia neliniştitoare că Sylvia era un fel de copil.

Din punct de vedere al comportamentului sexual, femeia era docilă, aproape pasivă, dând mai degrabă impresia că o satisface mai mult plăcerea lui decât a ei. Instinctiv, el şi-ar fi dorit să o excite şi să o satisfacă, insistând cu multă hotărâre în acest sens. Ea gemea uşor, parcă de durere şi se agăţă de el cu disperare, ca un copil pierdut care-şi regăsise protecţia şi liniştea sufletească.

Nu se măritase cu un bărbat mai în vârstă de dragul banilor, îi veni brusc în minte lui Dave, ci numai pentru a avea în acesta un substitut al tatălui ei.

Poate că nici ea nu ştie de ce o făcuse. Întrerupse acest gând în momentul în care se sfârşi şi actul lor de amor furat.

Acum zăceau unul lângă altul, tăcuţi şi lac de sudoare, respirând din greu. După un timp, Sylvia se întinse spre el şi-l sărută brusc pe obraz. Gestul neaşteptat îl trezi din reverie şi îl făcu să

zâmbească.

— Ai văzut? spuse ea. N-a fost de loc rău, nu-i aşa?

— A fost minunat, spuse el cu tandreţe. Dar acum ar trebui să plecăm, dacă vrei să-l mai iei şi pe Harvey de la serviciu.

— Şi dacă tu vrei să mai apuci mâncarea caldă, adăugă ea cu gelozie.

Se îmbrăcară şi se întoarseră la maşină. Cerul negru era presărat cu stele. Parcurseră în tăcere drumul de întoarcere la Spacetronics.

— Poate ar fi mai bine să mă laşi undeva pe drum, propuse Dave. Pot să ajung şi pe jos la maşina mea din parcare.

Sylvia stinse luminile şi opri motorul.

— Iar eu îţi promit să fiu mai prudentă. Te rog doar să-mi răspunzi la telefon atunci când te sun la birou, da?

Dave ezită o clipă, apoi răspunse:

— Aşa am să fac.

— Sper să ne mai vedem cât de curând.

Sylvia se întinse şi-l sărută, punându-şi mâinile pe umerii lui.

— Scuzaţi-mă! spuse cineva din afara maşinii.

Cei doi se retraseră cuprinşi de un sentiment al culpabilităţii. Lângă ei se afla un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani. Purta un costum gri închis, cravată neagră şi o cămaşă cu dungi cenuşii. Părul negru şi lung ce îi cădea pe unul din ochi era tuns îngrijit, dându-i un aspect tineresc.

— Nu am vrut să vă sperii, continuă el cu un

aer jenat, cerându-le parcă scuze. Mă numesc Adam Kay. Sunt inginer. Urmează să lucrez la Spacetronics şi m-am gândit să trec un pic pe aici înainte de a mă prezenta mâine la post.

Arătă apoi cu degetul spre ecusonul lui Dave:

— Văd că şi dumneavoastră lucraţi la aceeaşi companie.

Dave se simţi prins în cursă.

— Numele meu este Dave Underwood, spuse el întinzându-i mâna.

Adam Kay îi aruncă o privire inocentă Sylviei.

— Iar dumneaei trebuie să fie doamna Underwood, continuă el.

Dave se gândi să-i îndruge o minciună, dar îşi dădu seama că adevărul este întotdeauna mai puţin riscant.

— Dumneaei este Sylvia Renner.

— Are vreo legătură cu Harvey Renner? întrebă Adam Kay.

— Sunt soţia lui, interveni ferm Sylvia, îngustându-şi privirea.

— O! exclamă Adam Kay pe un ton care nu trăda nici mirare şi nici cea mai mică tentă de acuzare. Mă rog, eu aş fi vrut să vă întreb dacă îmi puteţi recomanda un local unde se poate mânca bine. Abia am sosit în acest oraş. Mi-am rezervat o cameră la hotel, dar între timp mi s-a făcut o foame de lup.

— Bufetul firmei Spacetronics se află pe latura de sud a clădirii, spuse Dave. E deschis până la unsprezece noaptea pentru cei din

schimbul doi. Aţi putea încerca acolo.

— Mulţumesc. Chiar aşa am să fac, spuse Adam Kay zâmbind. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Sper să ne mai vedem.

Se îndreptă apoi spre o maşină sport de culoare neagră şi porni în direcţia parcării de la Spacetronics.

— Ai văzut cum se uita la noi? întrebă îngrijorat Dave. Am impresia că a bănuit ceva.

— Nu fi ridicol, râse Sylvia. E nou în oraş, asta-i tot. Şi la urma urmei, ce ar putea bănui? în plus, ce poate dovedi un simplu sărut? Şi chiar dacă a bănuit ceva, cu ce ne poate afecta pe noi?

— Nu pot să-mi dau seama, recunoscu Dave.

Simţi că i se face frig. Răspunsul la o altă întrebare devenea din ce în ce mai limpede. Ce era rău în relaţia lui amoroasă cu Sylvia?

Tortura conştiinţei sale era pe măsura temerii crescânde ca această relaţie să fie descoperită. Iar răspunsul s-ar putea să nu mai fie atât de simplu pe cât părea.

— Ar trebui să te omor, târfă nenorocită!

Helen simţi că se sufocă sub greutatea imensului trup care se afla acum deasupra. Mâinile lui o apucară cu putere de umeri, împiedicând-o să mai facă vreo mişcare. Femeia îl privi drept în ochi. Brusc, Helen zâmbi din nou, apoi rămase inertă sub el. Era ca o păpuşă zdrenţuită pe care el o azvârlise pe pat. Singura ei tresărire se produsese când Pete o lovise. Apoi pe chipul ei impasibil nu se mai putu citi nicio

emoţie.

Simţind că furia se dezlănţuise în el asemenea unui torent sălbatic, Pete se strădui să termine ceea ce începuse, ca nu cumva să o omoare cu adevărat.

Se ridică de pe ea cu o senzaţie de greaţă şi plecă. Se mai uită o dată înapoi la ea şi-i observă surâsul triumfător.

Sexul nu mai era, şi nici nu va mai putea fi, o soluţie în relaţiile lui cu Helen. Femeia nu va renunţa niciodată să se răzbune pe infidelitatea lui.

Ar fi vrut să ştie dacă Donna Underwood ar proceda la fel cu Dave în clipa în care ar afla de Sylvia Renner şi pe cine ar alege drept partener. Poate chiar pe Pete Wiley.

Donna, Donna, Donna. Însuşi numele era frumos. În clipa aceea şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi fost prieten cu Dave Underwood.

CAPITOLUL 2

DUPĂ CINĂ, PETE Wiley îşi luă ziarul şi se retrase în living. Se aşeză într-un fotoliu comod şi începu să citească despre cel mai recent satelit, o capsulă spaţială telecomandată prin intermediul unui sistem inerţial conceput şi realizat la Spacetronics. Fiul său Ronnie, lungit de-a curmezişul pe canapea, avea în faţă un alt fel de lectură. Pete se încruntă.

Ronnie avea doar două preocupări în timpul său liber: fie că citea un roman de ficţiune, fie că picta în ulei în camera lui de la etaj. Influenţa lui Helen... Pete şi-ar fi dorit ca fiul lor să se facă inginer, nu artist, dar Helen insistase pentru şcoala de arte. Din fericire, Ronnie învăţase câte ceva şi din domeniul desenului tehnic, deşi cam târziu, şi astfel Pete reuşise să-i găsească o slujbă la Spacetronics ca ilustrator pentru broşuri, situaţii şi prospecte, altfel fiul său ar fi riscat şi acum să facă foame prin vreo mansardă.

Ronnie... Nume de homosexual, dar ales tot la insistenţele lui Helen. Femeia asta părea a ţine morţiş să facă tot ce pe el îl scotea din minţi, iar Pete, ca un prost ce era, de cele mai multe ori cedase. A tras deja destule ponoase. E de ajuns să răsfeţi o femeie ca din clipa aceea să ţi se urce în cap.

Ronnie căpătase înfăţişarea unui artist plin de sensibilitate, suplu, meditativ, cu o şuviţă de păr negru căzută pe frunte. Uneori Pete se întreba

dacă era într-adevăr fiul lui.

Helen avea pe dracu' în ea. O dată venise acasă pe neaşteptate şi o găsise în pat cu alt bărbat. Pe tip l-a bătut măr şi i-a făcut chiar multă plăcere. Ar fi trebuit s-o bată şi pe ea; i-ar fi făcut poate un mare serviciu.

Ar fi vrut să ştie pe unde umblă nevasta lui în seara asta. Îi spusese că merge la cumpărături.

Sună telefonul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Răspunde tu, Ron.

Ronnie dădu din cap, se sculă cu greu şi ridică receptorul.

— E pentru tine, tată.

Pete răspunse. La capătul celălalt al firului se afla Donna Underwood.

— Dave e cumva pe la voi? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Pete. A zis că are de gând să treacă pe aici?

— Mă gândeam că poate a venit să mai staţi de vorbă şi că a uitat de el.

Urmă o pauză, după care glasul ei reveni cu un ton îngrijorat.

— Ştii, sărbătorim un număr de ani de când ne-am căsătorit şi gătisem ceva special pentru cină. Mă gândeam că poate a uitat de eveniment, aşa cum de altfel vi se întâmplă des, vouă, bărbaţilor.

— Nu-l judeca greşit, Donna. Se mai întâmplă. Poate că a trebuit să rămână după program.

— L-am sunat şi la birou. Am vorbit chiar cu Harvey Renner, dar se pare că nici el nu ştie nimic de Dave.

Lui Pete îi reveni în faţa ochilor automobilul decapotabil, având-o la volan pe tânăra Sylvia şi pe Dave în dreapta ei.

— Aş fi vrut să te pot ajuta, Donna, spuse el.

Era curios să ştie ce scuză va inventa Dave. Spera din toată inima să găsească ceva plauzibil.

— Dacă aflu ceva, te sun imediat.

— Mulţumesc, spuse ea.

Pete rămase o clipă pe gânduri. Donna Underwood era tânără, plină de prospeţime, atrăgătoare. Darurile cu care o înzestrase natura erau mult mai valoroase decât o simplă frumuseţe.

Mi-ar face plăcere să am în casă o astfel de femeie, cugetă el. În acel moment nu mi-ar mai sta gândul la niciuna de genul Sylviei Renner. Donna era femeia căreia Pete s-ar fi simţit obligat să-i fie fidel. Soţia lui, Helen, era atrăgătoare, dar chiar şi în perioada de tandreţe de la începutul căsniciei lor, el avusese aventuri şi cu alte femei. Din nefericire, la un moment dat, Helen hotărâse la rândul ei să se culce cu alţi bărbaţi. Târfa!

Pete se reaşeză în fotoliul său.

— Sâmbăta asta se organizează o partidă interesantă de pocher, îl anunţă el pe Ronnie.

— Te duci, nu-i aşa?

— Nu sunt un mare amator de pocher.

— Da, dar o să se lase şi cu ceva distractiv, continuă Pete, afişând un zâmbet forţat. De fete

eşti amator, nu-i aşa?

— În particular, sau, aşa, în general?

Întrebarea îl scoase pe Pete din minţi. De ce naiba nu putea băiatul ăsta să-i dea un răspuns direct?

— În ambele sensuri, spuse Pete.

— Sigur că da, îi răspunse Ronnie.

— În cazul acesta, continuă Pete, cred că ţi-ar face bine o schimbare. Partidele de pocher sunt cea mai bună ocazie.

Ronnie nu mai comentă şi Pete reveni la lectura sa, încruntându-se. Copilul ăsta avea nevoie de experienţă pentru a-şi câştiga încrederea în sine. Existau destule păsărele în oraş cu care şi-ar fi putut căpăta această experienţă. Cum ar fi, de pildă, Terry Kline, ospătăriţa de la bufetul firmei. Era o fată timidă, dar care promitea mult. Era tânără, avea înjur de douăzeci şi doi de ani, dar carnea de sub halatul alb şi strâns pe trup trăda o femeie adevărată. Ca să nu mai vorbim de părul ei roşcat care te înnebunea. Terry constituia unul din motivele pentru care bufetul era în permanenţă plin de clienţi.

Desigur, fata era o pradă cât se poate de dificilă. Pete nu auzise de niciun bărbat care să o fi păcălit.

Până una alta, sâmbăta următoare se organiza o partidă de pocher, iar la sfârşitul serii se plănuise o vizionare de filme sexy şi fusese invitată o tânără pentru antren. Desigur, la

petrecere va merge şi Ronnie, iar Pete va avea grijă să-i strecoare fetei un supliment de cinci dolari pentru o prestaţie un pic mai ieşită din comun. Pe Ronnie îl aştepta o surpriză foarte plăcută.

Uşa de la intrare se deschise. Se întorsese Helen.

— Bună, mamă, o salută Ronnie.

Femeia îi zâmbi fiului ei.

— Bună, Ron.

Îi făcu şi lui Pete favoarea de a-i arunca o scurtă privire, fără însă a-i adresa vreun cuvânt. Purta o rochie extravagantă, strâns mulată pe corp şi care nu îi depăşea în lungime genunchii. Pete o vedea parcă aşezată picior peste picior pe un scaun înalt dintr-un bar, invitând bărbaţi necunoscuţi să-i ofere ceva de băut. Părul lung şi negru îi era răvăşit.

— Unde ai fost până acum? o întrebă Pete furios.

— Dar de ce mă întrebi? vru ea să ştie. Nu cumva ţi-a fost dor de mine?

Pete se prefăcu a nu lua în seamă sarcasmul ei.

— Vreau să stăm un pic de vorbă, Helen.

— Nicio problemă, spuse Helen trecând pe lângă el. Să văd dacă mai am vreun loc în agendă.

Bărbatul o apucă de braţ, satisfăcut de expresia de durere întipărită instantaneu pe chipul ei.

— Mi-ai răsucit mâna, îl atenţionă ea.

— Am să-ţi răsucesc şi altceva, o ameninţă el, apoi o eliberă din strânsoare. Treci imediat în dormitor!

Helen îşi frecă braţul şi se holbă la el.

— Desigur, Pete, o să avem o mică discuţie şi o să ne rezolvăm toate problemele.

Helen porni în direcţia dormitorului, mişcându-şi foarte afectată fesele. Pete se întoarse către Ronnie, care-şi încleştase pumnii.

— Eu cu mama avem o neînţelegere, fiule, spuse Pete. Ce-ar fi să ieşi la o mică plimbare?

Ronnie ezită o clipă.

— Ai plecat?! îi ceru poruncitor Pete, apoi, fără să mai aştepte răspunsul băiatului, se năpusti în dormitor şi închise uşa după el.

Helen se afla la masa de toaletă şi se machia în faţa oglinzii rotunde.

— Te-am întrebat unde ai fost, spuse el.

Ea îi răspunse fără să îl privească:

— La cumpărături.

— Şi mă rog ce ai cumpărat? insistă el.

Ea îl privi prin oglindă şi-i zâmbi.

— Dumnezeule, dar bănuitor ai mai devenit! O fi din cauză că mă iubeşti atât de mult, credinciosul meu soţ, sau pentru că…

El o ridică în picioare cu brutalitate.

— Te întreb pentru că te cunosc prea bine. Ştiu ce târfă ordinară eşti.

— Şi-atunci de ce-ţi mai baţi capul să afli unde am fost?

— Pentru că vreau s-o ştiu din gura ta.

— Bine… spuse ea pe un ton calm, afişând o mască solemnă. M-am dus într-un bar şi m-am aşezat pe un scaun. N-am rămas prea multă vreme singură. Un tip foarte arătos, de vreo patruzeci de ani, se uita tot timpul la mine din capătul celălalt al localului.

Pete o eliberă din strânsoare şi îi întoarse spatele.

— Ajunge! spuse el.

Începuse să i se facă greaţă.

— A venit lângă mine şi mi-a comandat ceva de băut, continuă ea implacabilă. Zicea că am picioare frumoase şi că…

Pete se întoarse furios spre ea.

— Am spus că ajunge, îi spuse răstindu-se.

— Iar eu i-am explicat că mai am şi altceva la fel de frumos…

Mâna lui zvâcni, lovind-o peste obraz. Uluită de şoc şi de durere, Helen deschise gura şi se îndreptă clătinându-se către pat, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Apoi, treptat, gura i se curbă într-un zâmbet.

— Locuia foarte aproape de bar, continuă ea, aşa că ne-am dus la el acasă, unde am mai băut câteva păhărele. Aş fi putut jura că tipul era o adevărată caracatiţă. Avea parcă zeci de braţe şi toate mă pipăiau. Brusc, m-am trezit goală puşcă şi am observat că şi el, era la fel. Şi ştii ce a făcut după aceea, Pete? N-ai să ghiceşti niciodată. Nici peste un milion de ani.

Pete se aşeză lângă ea, cu pumnii încleştaţi şi

tremurând de furie.

— Minţi, spuse el, ştiind că nu era adevărat. Minţi.

— Şi vrei să-ţi mai spun ceva, Pete? îi dădu ea mai departe. A fost bine, nemaipomenit de bine.

— Târfă ordinară! urlă el.

Se năpusti asupra ei înşfăcându-i rochia, în timp ce ea râdea cuprinsă de aburul băuturii şi se zvârcolea sub greutatea bărbatului. Nu-i mai deschise fermoarul. Preferă să-i sfâşie rochia cu degetele sale uriaşe. Simţi în nări puternicul miros de femeie, amestecat cu cel de whisky şi încercă să uite că alt bărbat se aflase cu ea doar cu o oră înainte. Apucă cu putere sutienul şi-l rupse dintr-o smucitură, provocându-i femeii un strigăt gutural de durere. Sânii ei se revărsară ca două movile voluminoase de carne cu pete maronii în vârf.

— Dă-mi drumul, ticălosule! strigă ea vârându-şi adânc unghiile în carnea lui Pete.

El începu să râdă, în timp ce o strângea cu brutalitate.

Afurisit să fie şi inginerul ăsta! De ce naiba au trebuit să dea tocmai peste el?

CAPITOLUL 3

TERRY KLINE SCOASE un oftat de uşurare privind la ceasul de pe peretele bufetului. Era aproape unsprezece, sfârşitul unei noi zile pline şi istovitoare de muncă. Dar la urma urmei toate zilele de muncă erau istovitoare şi pline. Chiar şi cei care îşi aduceau de acasă mâncarea pentru prânz, o serveau tot la bufet. În toată perioada dintre ora prânzului şi pauzele pentru cafea, cei din schimbul de zi treceau consecvent pe la bufet. Mai erau apoi clienţii care lucrau în cel de-al doilea schimb de la Spacetronics.

Terry îşi dădea seama că ea este unul din motivele pentru care bufetul era tot timpul plin de lume. Desigur, nu pentru că i-ar încuraja pe bărbaţi, ci pentru că era într-adevăr o femeie atrăgătoare.

Uneori se întâmpla ca vreunul dintre bărbaţi să se uite la ea cu o insistenţă care o înspăimânta, de parcă ar fi dorit să o posede în întregime, să-i posede trupul, timpul şi libertatea. Nu era însă pregătită să se dăruiască nimănui şi nici să pună stăpânire pe altcineva.

În schimbul de zi personalul de la Spacetronics era alcătuit din ingineri, administratori şi lucrători din domeniul relaţiilor publice şi al publicităţii. În schimbul următor apăreau tehnicienii şi cei de la secţiile de asamblare.

Bărbaţii din schimbul de noapte îşi

manifestau mai deschis admiraţia faţă de Terry decât cei care lucrau ziua. O dată, în timp ce ştergea apa care se vărsase pe o masă, unul dintre aceştia i-a băgat mâna pe sub fustă şi a pipăit-o pe picior. Ea i-a turnat cu mult calm toată apă din carafă în cap, spre distracţia celor din jur, care s-au prăpădit de râs.

Stanley Crayton, şeful secţiei de design, se afla la o masă în celălalt capăt al bufetului. Sorbea pe îndelete dintr-o ceaşcă de cafea şi o privea atent pe Terry cu ochii lui mici. Bărbatul se apropia de patruzeci de ani. Avea o mustăcioară subţire şi era chel, cu excepţia unei şuviţe de păr pe ceafă, pe care şi-o pieptăna cu grijă peste creştet. Cu puţin timp în urmă, se oferise să o conducă pe Terry acasă cu maşina. Erau vecini. Este şi motivul pentru care fetei îi fusese greu să îl refuze, dar în cele din urmă o făcuse.

Nu-i plăcea de loc de Stanley Crayton. Era după părerea ei un bărbat insipid şi un om de nimic. În plus, mătuşa Lucy nu l-ar fi acceptat oricum, pentru simplul motiv că era bărbat, iar după ea toţi bărbaţii erau nişte maniaci, alături de care nicio fată nu se putea simţi în siguranţă. Lucy Carr avea treizeci şi nouă de ani, nu fusese niciodată căsătorită şi nu-şi dăduse întâlnire cu niciun bărbat.

— Domnişoară, i se adresă o voce de bărbat.

Terry îşi ridică privirea, surprinsă de timbrul acestei voci. De partea cealaltă a tejghelei se afla un client care ţinea în mână o ceaşcă goală de

cafea.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez. Aş vrea să ştiu dacă aveţi ceva împotrivă să-mi mai turnaţi o jumătate de ceaşcă.

— Niciun deranj, răspunse Terry.

Îl remarcase din clipa în care intrase în bufet. Tânărul avea un zâmbet timid şi prietenos. În privirea lui plină de admiraţie, Terry observase o strălucire plăcută. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi clienţi, acesta nu avea nimic nesuferit în el. Părul lui era negru şi foarte bogat, iar trăsăturile chipului îi erau ferme, deşi avea o înfăţişare plăcută. Ochii lui erau cenuşii, cu sclipiri metalice, în costumul lui de culoare gri închis, avea prestanţa unui şef.

Bărbatul îşi dădu seama că Terry îl priveşte atent, iar fata se fâstâci brusc. Îi turnă cafeaua şi-i spuse, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea:

— Sunteţi nou pe aici?

— Azi am sosit. Apropo, sunt nou în oraşul acesta şi aş fi curios să ştiu dacă mă poţi ajuta să mă orientez.

— Desigur, spuse ea.

— Locuieşti prin apropiere?

— În Hawthorne.

— Eu aş vrea să ajung în Inglewood, continuă el. Am închiriat temporar o cameră la hotelul Manchester, lângă La Cienega. Şi cum este prima oară când mă aflu în Los Angeles, mă tem că îmi voi pierde jumătate din noapte încercând să găsesc drumul spre casă de unul singur. Unele din

străzile acestui oraş sunt foarte înşelătoare.

Terry se uită la ceas, apoi la domnul Cannon, directorul şi bucătarul bufetului, care îi făcea semne să se grăbească pentru a putea închide localul şi pleca acasă.

— Ştiţi, eu mă grăbesc să prind autobuzul, spuse ea, dar…

— O, îmi pare rău, reluă el. Nu aş vrea să întârzii din cauza mea.

Scoase apoi o bancnotă de cinci dolari din portofel. Când Terry se întoarse să-i aducă restul, tânărul îi spuse plin de speranţă:

— Mă gândeam că aş putea să te conduc chiar eu acasă şi tu mi-ai spune apoi încotro s-o iau.

Terry ezită o clipă. Bărbatul avea un aspect tineresc şi foarte îngrijit care inspira încredere, dar îşi aminti de sfaturile mătuşii ei. Se pare că uneori mătuşa Lucy avea dreptate. Se mai întâmplase să iasă cu bărbaţi la un film, la un teatru sau să bea câteva păhărele, după care aceştia o duseseră pe Mullholland Drive, pe dealurile din apropiere sau pe malul oceanului nutrind speranţa că ea le va ceda. Uneori şi-ar fi dorit şi ea să cedeze, dar numai pentru a-i face în contră mătuşii sale. Ceva în adâncul sufletului ei o readucea însă la realitate. Nu mai dorea ca un animal de sex bărbătesc să mai pună vreodată laba pe ea, aşa cum făcuse tatăl ei vitreg cu mulţi ani în urmă. De aceea i-a respins pe toţi bărbaţii care încercau să se apropie de ea, nepermiţându-i

niciunuia s-o atingă.

De câteva luni bune – pur şi simplu pentru a nu-i da mătuşii prilej de reproşuri – renunţase cu desăvârşire să mai accepte invitaţia vreunui bărbat. Dacă ar face-o din nou, Lucy ar deveni de nesuportat.

Nu putea fi adevărat că toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi şi era de-a dreptul absurd să se mai supună capriciilor unei fete bătrâne, mai ales că Lucy nu mai avea pentru Terry statutul de tutore oficial.

— Îmi va face plăcere să vă pot arăta drumul, îi spuse ea tânărului. Aşteptaţi-mă afară. Sunt gata imediat.

Domnul Cannon se afla ca de obicei în spatele casei de marcat, calculând încasările de peste zi. Terry luă vesela de pe masă şi, ocolind tejgheaua, o aşeză în chiuvetă. După aceea îşi puse pe ea bluza tricotată.

— Noapte bună, domnule Cannon.

— Noapte bună, Terry, îi răspunse acesta fără să-şi ridice ochii din calculele sale.

Fata străbătu apoi bufetul gol şi ieşi în stradă.

Pe cerul întunecat şi acoperit de nori nu se puteau zări decât sclipirile fosforescente ale luminilor de pe aerodromul din apropiere. Tânărul o aştepta, sprijinit de maşina sa decapotabilă de culoare neagră. Îi zâmbi şi se grăbi să-i deschidă portiera.

— Apropo, spuse el, pe mine mă cheamă Adam Kay.

— Iar pe mine Terry Kline. Mă bucur de cunoştinţă, Adam.

Bărbatul porni motorul, care începu să huruie asurzitor.

— N-ar fi rău să-ţi prinzi centura de siguranţă. Dă-mi voie să te ajut.

Ea se încordă involuntar în momentul în care Adam se întinse spre poala ei şi o atinse în treacăt în timp ce-i fixa centura, dar nu fusese decât un gest întâmplător, nepremeditat. Chiar şi aşa, Terry se simţi cuprinsă de un val de căldură care o nelinişti şi de aceea se bucură când bărbatul se retrase.

Aerul nopţii îi învolbura părul. Era fericită că maşina avea viteză şi că huruitul motorului şi vântul făceau conversaţia dificilă pentru că era încă tulburată de atingerea lui Adam. Era totuşi o prostie, din moment ce apăsarea degetelor lui pe coapsa ei fusese pur întâmplătoare. Nu se simţea în stare să judece ce simţea în acel moment. Din câte îşi putea da seama, o simplă atingere fusese de ajuns pentru a-i crea o stare de nelinişte.

Poate că risca. Mătuşa ei avea dreptate în privinţa unui singur lucru: ziarele erau pline de relatările cazurilor unor fete care acceptaseră să se urce în maşinile unor bărbaţi pe care abia îi cunoscuseră.

Aruncă o privire neliniştită spre Adam. Părea un tip cumsecade. Era destul de frumos. Avea un aer hotărât care o atrăgea la el.

În timp ce aşteptau la un semafor, Adam o

întrebă:

— Cine era bărbatul care se afla în noaptea asta la bufet? Cel cu chelie şi mustăcioară.

Terry izbucni în râs.

— O, era domnul Crayton. E vecin cu mine şi lucrează tot la Spacetronics. E şeful secţiei de design.

— Se pare că nu-i eşti indiferentă.

— S-a oferit să mă conducă acasă, dar i-am răspuns că mătuşa mea nu-mi dă voie.

— Sper să nu ai probleme din cauza mea. Din câte spui, ai o mătuşă foarte severă.

— Ea nu-mi vrea decât binele, răspunse Terry, dar uneori exagerează.

— Ce-ai zice dacă aş veni cu tine până acasă şi aş face cunoştinţă cu ea? propuse el cu zâmbetul pe buze. Poate am să te mai conduc şi altă dată.

Terry nu-i răspunse imediat. Surâsul lui Adam o zăpăcea. Era sigură că şi mătuşa Lucy îşi va da seama ce băiat cumsecade este.

— Bine, încuviinţă ea.

Ajunşi în faţa casei, Adam stinse farurile şi opri motorul, apoi o ajută cu mult calm să-şi desfacă centura de siguranţă.

Terry observă că ceva se mişcă în dreptul porţii vecine şi, încordându-şi privirea, îl zări în umbră pe Stanley Crayton, care, probabil, o urmărea pe ea. Simţi deodată că începe să tremure toată. Bănuia că nu există nicio lege care să interzică bărbaţilor să tragă cu Ochiul la femei,

dar uneori Stanley întrecea măsura.

Când intrară în living, Lucy Carr îşi ridică privirea din revista pe care o avea în faţă. Zâmbetul femeii mai în vârstă păli în clipa în care dădu cu ochii de Adam.

— Mătuşă Lucy, ţi-l prezint pe Adam Kay, care a fost atât de drăguţ şi m-a condus acasă.

— Sunt bucuros să vă cunosc, domnişoară Carr, spuse Adam. Nepoata dumneavoastră a avut amabilitatea de a-mi arăta drumul spre hotel. Sunt inginer, m-am angajat de curând la Spacetronics şi nu cunosc bine oraşul.

— Înţeleg, spuse Lucy Carr pe un ton care nu trăda nici răceală, nici căldură.

— În fine, continuă Adam, eu trebuie să plec. Noapte bună, domnişoară Carr. Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutor, Terry.

Fata îl conduse până la uşă.

— Cu multă plăcere, Adam. Eu îţi mulţumesc pentru că m-ai condus acasă.

— Pe curând.

— Aşa sper şi eu, Adam, spuse ea. Noapte bună.

Uşa se închise în urma ei. Plină de nervi, Terry se întoarse să o înfrunte pe femeia mai în vârstă.

— Ai fi putut măcar să te porţi ca un om civilizat, îi reproşă ea.

— Cunoşti prea bine care este părerea mea despre femeile care acceptă să urce în maşinile bărbaţilor.

Terry înţelegea ce este în sufletul femeii mai în vârstă şi se întreba, aşa cum o făcuse deseori, dacă mătuşa ei avusese vreodată relaţii mai apropiate cu un bărbat.

Lucy Carr fusese cândva o fată drăguţă şi nici după trecerea atâtor ani nu ar fi arătat prea rău dacă s-ar fi machiat şi s-ar fi preocupat un pic de podoaba ei capilară. Ea insista însă să-şi pieptene părul lung şi negru într-un coc îngrozitor. Nu se machia de loc şi nu folosea nici măcar rujul de buze. Nu purta niciodată haine care să o avantajeze, motiv pentru care trupul ei părea amorf. Era păcat că viaţa se scurgea pe lângă ea.

Terry închise ochii încercând să se stăpânească.

— Mi-ai mai spus asta de o sută de mii de ori, mătuşă Lucy şi m-am săturat de moarte s-o tot aud. Nu toţi bărbaţii din lume sunt ca tatăl meu vitreg. Pe Adam l-am cunoscut la bufet. M-a rugat să-i explic cum poate ajunge în Inglewood şi, cum eram foarte obosită, am acceptat invitaţia lui de a mă conduce acasă cu maşina. Nu a încercat nimic necuviincios, dar începe să-mi pară rău că n-a făcut-o.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Îngrijorarea pe care o citi în ochii mătuşii, o făcu pe Terry să regrete ieşirea necugetată. Îngenunche şi-şi puse uşor mâna pe braţul femeii.

— Trebuie să înţelegi că nu mai sunt copil, mătuşă Lucy. Am împlinit douăzeci şi doi de ani. Sunt deja o femeie în toată firea. Îţi sunt

recunoscătoare pentru că vrei să mă ajuţi, dar, crede-mă, sunt destul de matură să-mi port şi singură de grijă.

Lucy Carr zâmbi cu tristeţe.

— Nu-i nimic, Terry. Iartă-mă. Cred c-am îmbătrânit şi eu. Nu aş vrea să ţi se întâmple ceva rău, asta-i tot.

Terry se ridică în picioare.

— Acum te rog să fii liniştită. Pot să am şi singură grijă de mine, mai spuse ea, apoi căscă. Cred că mă bag direct în pat. Am avut o zi îngrozitoare şi sunt frântă de oboseală. Noapte bună, mătuşă Lucy.

— Noapte bună, draga mea.

Terry străbătu holul, intră în dormitor, aprinse lumina şi încuie cu grijă uşa după ea. Voia să fie singură pentru a se gândi în linişte la Adam Kay, la atingerea lui plăcută şi la zâmbetul lui ştrengăresc. Poate că lucrurile vor sta altfel cu Adam. Poate că va fi în stare să iubească un bărbat ca el, aşa cum îi e dat să iubească unei femei.

Se dezbrăcă pe întuneric şi se strecură în aşternuturi, cu gândul tot la Adam Kay.

În vis deschise brusc ochii şi din gât îi scăpă un strigăt. Deasupra ei plutea o fantomă. Nu era Adam Kay, ci un bărbat de vârstă mijlocie, cu trupul gol, emanând un miros greţos de sudoare şi whisky. Ochii lui mici licăreau lasciv în bezna din încăpere. Bărbatul îşi lingea buzele în timp ce o privea şi-şi freca mâna aspră şi murdară de barba

ţepoasă.

— Pari destul de bună de mâncat, puştoaico, spuse el.

Râse parcă de subînţelesul glumei sale, apoi se aplecă spre ea.

Terry scoase un ţipăt, apoi altul, dar nu se auzi nimic, în fine, coşmarul luă sfârşit. Aerul răcoros al nopţii îi mângâia trupul asudat. Inima stătea să-i sară din piept.

În lumina difuză ce se filtra prin colţurile draperiilor putea recunoaşte peisajul atât de familiar al străzii. Suspină uşurată şi încercă să alunge amintirea încă proaspătă a coşmarului.

Trecuseră opt ani. Pe atunci avea doar 14 ani.

— Vreau să stai cât mai departe de Terry, îl avertizase mama ei pe bărbat.

— Cum adică să stau cât mai departe? o întrebase el, vrând să pară cel mai nevinovat om de pe pământ. Şi, mă rog, de ce?

— Pentru că ştiu ce e în mintea ta, îi spusese mama. Am observat şi eu cu ce ochi te uiţi la ea şi nu-mi place de loc. Nu uita că acum este şi fiica ta.

— Vrei să spui fiica mea vitregă, rânji el.

— E acelaşi lucru. Atâta-ţi spun: stai cât mai departe de ea. Dacă te prind vreodată că o atingi, te omor, aşa să mă ajute Dumnezeu!

— Nu mai vorbi aşa, o întrerupsese el pe cel mai blând ton, trăgând-o la piept. Ştii bine că eşti singura mea femeie. La ce mi-ar trebui mie o copilă, numai piele şi os, când am o femeie adevărată ca tine?

— Acum termină, Mike, îi spusese femeia, deşi păruse încântată de vorbele lui. Terry ne-ar putea auzi. Nu acum, şi în niciun caz aici.

— Dar copila e în dormitor. Crede-mă iubito că iau foc numai când mă uit la tine. Hai acum. Doar şi tu vrei la fel de mult ca şi mine.

Fusese îngrozitor: o parodie a dragostei. Terry îşi astupase urechile cu mâinile şi încercase să nu audă nimic, dar sunetele pătrunseseră la ea cu o claritate dureroasă şi simţise că i se face greaţă.

În seara aceea plecaseră împreună să vadă un film, iar Terry adormise înainte de întoarcerea lor. Se trezise brusc, simţind o mână aspră care îi pipăia orbecăind sânii. Se ridicase în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, încercând să-şi înăbuşe un ţipăt.

— Bună, îi spusese tatăl ei vitreg cu blândeţe în glas.

Se afla lângă ea, pe marginea patului, iar Terry îi putea vedea ochii sclipind în expectativă. Mişcarea ei bruscă îl luase prin surprindere şi-l făcuse să-şi retragă mâna. Terry se trezise cu nasturii pijamalei desfăcuţi şi-şi trăsese imediat bluza peste goliciunea pieptului. În răsuflarea lui simţise izul de băutură.

— Ce… ce doreşti? îl întrebase ea. Mama unde e?

— Mama ta doarme buştean, venise răspunsul lui. Azi a băut mai mult ca de obicei. Nimic n-o mai poate trezi din somnul ei adânc. Absolut

nimic. Cât despre ce vreau eu... rânjise el cu lăcomie, mă gândeam că noi doi am putea deveni buni prieteni.

Se întinsese spre ea, dar Terry se retrăsese înspăimântată.

— Nu, reuşise ea să spună.

— Ba da, insistase bărbatul. Uşurel, draga mea. Cu timpul o să înceapă să-ţi placă aşa cum îi place şi mamei tale.

Ceva în sufletul ei o îndemnase să se ridice şi să fugă, să strige cât poate de tare, dar o spaimă rece o paralizase. Disperată, încercase să-şi adune gândurile şi să se lupte pentru a se ridica din pat. El era foarte aproape şi se dezbrăca.

Apoi se năpustise cu trupul lui mătăhălos peste ea, tăindu-i respiraţia. Buzele lui acoperiseră cu sălbăticie gura fetiţei.

În bezna din încăpere, Terry o zărise deodată pe mama ei. În mâna acesteia sclipise pentru o clipă un obiect metalic. Chipul femeii fusese încruntat, sculptat parcă în stâncă.

Tatăl vitreg se ridicase pe jumătate, răsucindu-şi bustul pentru a vedea ce se întâmplase în jurul său.

Apoi răsunase o detunătură însoţită de o scânteie luminoasă. Pentru o clipă bărbatul păruse că rămâne năuc, apoi chipul lui dispăruse în spatele unei măşti de sânge.

Terry scosese un strigăt, în timp ce trupul inert al bărbatului se prăbuşise deasupra ei, iar capul lui plin de sânge, umed şi cald încă, căzuse

în cele din urmă pe gâtul ei.

— Te-am avertizat! uriaşe mama ei de mai multe ori, înecându-se în lacrimile unui plâns nestăpânit. Te-am avertizat că te voi ucide dacă pui mâna pe ea.

Terry continuase să ţipe. Rămăsese întinsă pe pat, sub cadavrul însângerat, asurzită de propriile-i strigăte.

Continuase să ţipe chiar şi atunci când mama ei îşi pusese ţeava pistolului în gură şi apăsase pe trăgaci, când aceasta se prăbuşise alături de cadavrul de pe pat. Ţipase şi-şi ţinuse ochii strâns închişi, într-un efort inutil de a scăpa de îngrozitoarea scenă.

La câţiva ani după această întâmplare, după ce venise să locuiască în California la mătuşa Lucy, ţipătul din timpul coşmarului dispăruse. Ţipătul tăcut, pe care nimeni altcineva nu îl putuse auzi, pentru că el răsunase numai în încăperile izolate fonic ale subconştientului ei.

CAPITOLULUL 4

LUCY CARR SE OPRI din citit. Se duse la fereastra dinspre stradă şi privi afară. Deşi era întuneric beznă, bulevardul era luminat puternic. Prin faţa casei tocmai trecea o maşină. În pârculeţul de peste drum leagănele şi toboganele se odihneau după o zi extenuantă de muncă. Trase draperiile, verifică încă o dată dacă uşa de la intrare era încuiată şi stinse lumina din living.

În camera lui Terry nu mai ardea nicio lumină. Lucy ar fi vrut să ştie dacă nepoata ei se culcase. Ezită o clipă gândindu-se dacă avea rost să verifice, dar hotărî să nu o facă. Ce i-ar mai fi putut spune? Terry se săturase de sfaturile ei. Dacă va insista s-o cicălească nu va face decât să înrăutăţească situaţia, să adâncească şi mai mult prăpastia deja existentă între ea şi Terry.

Cuprinsă de tristeţe, Lucy străbătu coridorul şi intră în dormitorul ei, aprinse lumina şi închise uşa în urma ei. Preţ de o clipă, privirea i se opri asupra mesei de scris, a uriaşei oglinzi fixate pe perete, a perdelelor cu volănaşe încrucişate peste jaluzelele veneţiene şi a patului simplu care îi primea trupul în fiecare noapte. Era încăperea tipică a unei femei. Aici nu intrase niciun bărbat şi nici nu va intra vreodată.

La treizeci şi nouă de ani trupul ei avea încă rotunjimi tinereşti. Pieptul ei bogat avea o adâncitură plăcută între sâni. Avea încă un mijloc suplu ce se revărsa în şolduri apetisante şi

picioare lungi şi zvelte.

Lui Harry îi plăcuse trupul ei.

Amintirea lui o făcu să verse o lacrimă pe care şi-o şterse, cu sufletul zdrobit. Harry era acum cât se poate de departe de ea, nu numai din punct de vedere al distanţei.

Se cunoscuseră în 1940. Harry era militar şi se afla într-o permisie. Era căsătorit, avea doi copii mici, dar nu îşi iubea soţia. O iubea în schimb pe Lucy, căreia îi promisese că după terminarea războiului va divorţa.

Nu putuse să rămână cu ea la Los Angeles decât câteva zile, pentru că trebuise să-şi petreacă o parte a permisiei şi cu familia care îl aştepta la St. Louis. Dar acele trei zile fuseseră de neuitat. Le petrecuseră ca doi turişti lipsiţi de griji. Fuseseră la Teatrul chinezesc Grauman, la Hollywood Bowl şi cutreieraseră tot Centrul oraşului. Se comportaseră ca doi îndrăgostiţi, ţinându-se tot timpul de mână. În scurtul timp petrecut împreună nu mai avuseseră ochi pentru nimeni în jurul lor.

Noaptea făcuseră dragoste. În actul lor de amor nu existase nicio urmă de regret, nicio reţinere. Dragostea lui îi umpluse trupul şi sufletul. Şi cu toate acestea, fiecare secundă ce se scurgea fusese o secundă ce nu mai avea să revină.

Apoi sosise timpul plecării lui Harry. Apartamentul devenise pustiu fără el. Noaptea, se întindea tăcută în pat, lipsită de căldura lui,

plângând până o fura somnul şi consolându-se la gândul că Harry se va întoarce la ea într-o bună zi şi nu o va mai părăsi niciodată.

După ce s-au despărţit au continuat să-şi scrie. Ea îi trimitea o scrisoare la fiecare două zile, el mult mai rar, explicându-i că era foarte ocupat. Scrisorile de la Harry deveniseră din ce în ce mai rare ca apoi, într-o bună zi, după aproape un an, s-o primească de la el pe ultima.

Fusese demobilizat şi hotărâse să se întoarcă la nevasta şi la copiii lui. Fusese frumos. O plăcuse foarte mult, dar relaţia dintre ei rămăsese doar o idilă în timp de război între doi copii care voiseră să scape de singurătate. În plus, trebuia să se gândească şi la copiii săi. Era sigur că îl va înţelege.

Câteva zile după aceea, Lucy trăise într-o stare de letargie. Să fi fost oare o greşeală, poate o glumă proastă şi necugetată pe care i-o făcuse cineva? Dar scrisoarea era cât se poate de reală, îi fusese adresată ei şi era, fără îndoială, scrisul lui Harry.

Fusese ultima veste de la el.

Oftă. Trecuse mult timp de atunci. Se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase ciorapii cu mişcări lente.

Aşternuturile răcoroase ale patului îi primiră cu generozitate trupul, dar nu era destul de obosită pentru a dormi, iar camera era pustie.

Harry o făcuse să sufere enorm, iar după o vreme suferinţa ei se transformase în amărăciune,

ca în cele din urmă să-i pese din ce în ce mai puţin pentru că mai erau şi alţi Harry pe lumea asta. Nu însă şi în ultima perioadă, când o preocupa mai mult soarta nepoatei sale Terry, şi o obseda teama ca tânăra fată să nu fie decepţionată sau rănită sufleteşte sau poate să nu devină tristă şi să-şi piardă iluziile aşa cum păţise ea.

Lucy Carr închise ochii şi încercă să-şi imagineze că nu mai era singură în dormitor. Imaginaţia însă nu era şi nu va fi niciodată suficientă pentru aşa ceva. Îşi deschise ochii spre lumea reală a dormitorului ei pustiu şi începu să plângă încet.

Stanley Crayton făcuse un duş, se bărbierise cu grijă în jurul mustăţii şi acum se privea îndelung în oglinda din baie. Jetul puternic al duşului îi răvăşise cele câteva fire de păr. Luă un pieptăn şi făcu ordinea necesară. Dădu apoi din cap, satisfăcut de efectul obţinut.

Cu siguranţă că ar exista o mulţime de fete care l-ar plăcea şi pe el. Numai de-ar putea să afle care sunt acelea. Mai mult ca sigur, niciuna din colegele sale de serviciu nu părea a fi interesată de el, dar, trebuia să recunoască, nici el nu le dăduse vreo şansă. Când va fi pregătit pentru aşa ceva le va aborda şi pe ele, nu însă mai devreme. Păcat că Terry Kline nu se împăca prea bine cu el, dacă tot locuiau atât de aproape unul de altul. I-ar fi plăcut să-i facă o vizită din când în când, să rămână eventual singur cu ea, atunci când mătuşa ei s-ar fi întâmplat să nu fie acasă. Ar fi un amant

foarte delicat, iar Terry ar fi minunată.

— Stanley, se auzi de afară vocea mamei. Mai stai mult, dragul meu? Am şi eu nevoie de baie.

— Numai o clipă, mamă, răspunse el, punându-şi halatul.

Apoi deschise uşa şi-i răspunse mamei sale cu un zâmbet la fel de plin de căldură.

— Sper că nu te-am deranjat, spuse ea.

— Tocmai terminasem, mamă. M-am gândit să fac un duş pentru că azi a fost groaznic de cald.

— Cald?! exclamă ea, încruntându-şi sprâncenele. Dar n-au fost decât douăzeci de grade. Au spus şi la televizor.

— În plus, continuă el, forţându-se să afişeze un zâmbet şters, mă gândeam să ies un pic prin oraş.

Femeia se bosumflă.

— La ora asta? E aproape zece şi jumătate. Ca să nu mai vorbim că în seara ăsta e un program frumos la televizor. Credeam că o să ne facem un ceai şi o să urmărim împreună ultimul film al serii.

— E o idee grozavă, mamă, spuse el, dar mă simt un pic cam agitat. Îţi promit că mă întorc devreme.

— Stanley, nu cumva eşti bolnav? Trebuie să ai mare grijă de tine. Dacă ieşi afară imediat după duş, ai să răceşti.

Stanley Crayton râse forţat. Hotărârea lui era deja luată.

— N-am să păţesc nimic, stai liniştită.

Se strecură pe lângă ea şi se duse în dormitor. Închise uşa şi începu să se îmbrace. Îşi puse pe el noua bluză sport şi cei mai noi pantaloni. Şi-ar fi dorit ca mama lui să nu-i mai poarte atâta de grijă. Femeia o făcea cu cele mai bune intenţii, dar acum devenise şi el bărbat în toată firea.

Îmbrăcă sacoul şi ieşi. O găsi pe maică-sa tot bosumflată în living, cu lucrul de mână în poală. Se aplecă să o sărute.

— Mă întorc până când începe ultimul film al nopţii.

Femeia nu-şi ridică privirea spre el, dar când Stanley ajunse la uşă îi zise:

— Stanley? La întoarcere vrei să-mi aduci nişte fulgi de porumb? Ştii tu, din aceia care-mi plac mie, cu glazură de zahăr.

— Sigur că da, mamă, cu cea mai mare plăcere.

Ieşi şi coborî scările până la maşină, aruncând în treacăt o privire şi casei învecinate. Se gândi la Lucy Carr, care stătea mai tot timpul singură acolo şi, brusc, i se făcu milă de ea. Femeia aceasta nu părea a ieşi din casă niciodată şi nici nu primea vizite. Poate o va îndupleca pe mama lui să-l lase să mai treacă din când în când pe la Lucy.

Îşi îndreptă Fordul spre valul traficului care îl aştepta. Era ora zece. Mergea la firmă, unde intenţiona să pretindă că vrea să se mai uite o dată peste lucrările zilei. Apoi se va oferi să o

conducă acasă pe Terry. Îi mai propusese acest lucru până azi, dar reuşise să se poticnească atât de rău în cuvintele pregătite cu grijă dinainte, încât nu e de mirare că fata îl refuzase.

Cu toate acestea, pentru el constituia o plăcere chiar şi să stea la o masă în colţ, cu o ceaşcă de cafea în faţă şi să se uite la Terry. Aşa va face şi acum şi va privi părul roşcat, tuns scurt şi dansul continuu al fetei printre mese. Avea un mers minunat.

Îi amintea, cel puţin din punct de vedere al configuraţiei trupului, de o altă fată pe care o cunoscuse, una din subalternele lui de la firmă. Beverly Lewis era o fată măruntă cu păr roşcat şi lung, strâns într-o coadă de cal. Avea douăzeci de ani şi absolvise de curând şcoala de arte. Avea un chip foarte sexy, cu buze roşii şi veşnic umede, cu ochi migdalaţi sub sprâncene arcuite şi un zâmbet câteodată inocent, alteori de-a dreptul plin de intimitate.

Avea un trup de care, cu siguranţă, era foarte mândră. Din cauza aceasta purta numai bluze scurte şi fuste foarte mulate. Lucra la o planşetă în spatele lui Stanley, cocoţată pe un scaun înalt şi fără spătar, cu fusta ridicată mult deasupra genunchilor.

Lui Stanley îi venea foarte greu să nu-şi arunce privirea spre superbele picioare dezgolite. Reuşea, sub diferite pretexte, să se aplece în spate şi să se uite la ele, la mişcările lor subtile care le depărtau pentru a etala un petic în plus din carnea

ei albă ca fildeşul. De mai multe ori, când îşi ridicase privirea, o văzuse pe Beverly aruncându-i un zâmbet care îl excita la nebunie.

Într-o seară, la vreo trei luni de când Beverly lucra în acel atelier, fata îşi mai făcuse de lucru după plecarea celorlalţi şi venise la el.

— Domnule Crayton, îi spusese cu o expresie gravă pe chipul ei frumos, perioada mea de probă este pe sfârşite şi ştiu că va trebui să-mi faceţi o apreciere scrisă.

Stanley se încruntă.

— Am de gând să-ţi acord, aşa cum este normal şi corect, calificativul „satisfăcător”.

Beverly se apropie de el şi-i atinse braţul.

— Eu însă vreau un calificativ superior, domnule Crayton. Vreau un „excelent” şi o scrisoare de recomandare.

Stanley se holbă uluit la ea.

— Dar nu ai muncit de „excelent”. Eşti doar o începătoare. Eşti bună, ai mult talent, dar mai ai nevoie de multă practică. De fapt, intenţionam să propun, continuă el, apoi făcu o pauză în care îşi umezi buzele, intenţionam să propun să mi se dea posibilitatea să te îndrum şi după orele de program.

Stanley îşi îndepărtă privirea de la ea, cuprins de o stare de nervozitate.

— Te-am urmărit cu multă atenţie…

— Am văzut şi eu, spuse ea. Consideraţi că am picioare frumoase, domnule Crayton?

Era mai degrabă un enunţ decât o întrebare.

Stanley simţi că obrajii îi iau foc, dar fata începu să râdă.

— O, nu mă deranjează cu nimic, spuse ea: Fetelor le face plăcere să fie admirate, mai ales de către un bărbat matur ca dumneavoastră, un bărbat care, fără îndoială, are o mare experienţă în privinţa femeilor.

Beverly îşi mută scaunul mai aproape de el. Pe măsură ce respiraţia fetei deveni mai greoaie, Stanley putu să observe cum sânii i se ridicau şi coborau ritmic. Superbele picioare se lipiseră de ale lui. Stanley fu deodată cuprins de panică. Se uită agitat în jurul său, dar în atelier nu mai rămăsese nimeni.

— Hai să nu ne mai ascundem după degete, rosti ea uşor. Ştiu că ţi s-au încins călcâiele după mine. Mi-am dat seama de asta pentru că prezinţi toate simptomele. Câteodată mă priveşti atât de insistent, încât abia te mai poţi ţine pe scaun, mai spuse ea şi începu să râdă. Am observat cum te tot suceşti să-mi vezi picioarele şi poate şi altceva.

Privirea tinerei fete îl făcu să înţeleagă că orice replică din partea lui ar fi fost inutilă.

— Să trecem la afaceri, continuă Beverly. Recunosc că nu sunt un da Vinci cu fustă, dar am o mână bună şi am să mă perfecţionez. M-am angajat aici doar pentru a putea justifica mai târziu că am un minimum de experienţă. Acum însă intenţionez să pun mâna pe o slujbă mai bine plătită la o firmă mai mare. Iar tu ai să mă ajuţi în acest sens, scriind în caracterizarea pe care o vei,

prezenta domnului Renner că sunt cea mai talentată artistă pe care ai văzut-o în viaţa ta. O astfel de recomandare îmi va permite să-mi preiau noua slujbă.

Stanley Crayton îşi linse buzele uscate. I se propunea un lucru incorect, desigur, dar ce mai conta? Fata pleca oricum de la Spacetronics şi, deşi nu mai putea admira picioarele, va avea ocazia să-i vadă mai mult decât atât, mult mai mult. Privirea lui alunecă o clipă pe trupul fetei, pe curbele şi pe rotunjimile ei plăcute şi pe frumoasele şi misterioasele ei adâncituri.

— Şi? întrebă el.

Ea îi zâmbi provocator şi începu să-i pipăie piciorul.

— Şi în schimb aş putea fi drăguţă cu tine… foarte drăguţă chiar.

— Cât de drăguţă? reuşi el să îndruge.

— Cât vei dori tu de drăguţă, spuse ea, apoi se ridică în picioare. Deci, ne-am înţeles?

— Da, răspunse el, cu glasul răguşit de emoţie. Da, da, da.

Beverly se aplecă deasupra lui şi buzele ei îi arseră fruntea. Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă, mişcându-şi trupul într-un fel care îl înnebunea.

A doua zi se luă după ea când fata plecase la automatul pentru cafea. Pe coridor nu se afla nimeni.

— Când? o întrebă el.

Ea îi zâmbi şi se apropie mai mult de el,

apăsându-şi sânii de pieptul lui.

— După ce-mi scrii scrisoarea de recomandare şi-i prezinţi caracterizarea lui Renner, desigur. În niciun caz înainte. Nu aş vrea să risc de loc, dacă te-ai răzgândi între timp. Pentru mine e foarte important.

Stanley vru s-o atingă, dar ea îl evită şi se întoarse în birou. Îl privi apoi peste umăr şi-i spuse încet: „Excelent”.

Revenit la masa lui de lucru, Stanley îi scrise la maşină scrisoarea de recomandare, iar a doua zi îi prezentă lui Harvey Renner raportul de apreciere a activităţii lui Beverly. În cursul aceleiaşi săptămâni, ea îl anunţă că va pleca de la Spacetronics şi-l sfătui să mai aştepte până îşi va începe lucrul la noua firmă, pentru a nu-şi auzi vorbe.

În locul ei fu angajată o femeie corpolentă, cu picioare groase şi o tunsoare bărbătească. Disperat.

Stanley Crayton sună la cealaltă firmă, ceru departamentul artistic şi vorbi cu Beverly Lewis.

— Beverly?

— Da.

— Sunt eu, Stanley Crayton. Cum te descurci la noul loc de muncă?

— Bine.

— Voiam să ştiu când ne putem vedea.

— Să ne vedem?! întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Noi doi?!

Stanley simţi că leşină, dar refuză să ia ca

atare vorbele şi insinuările ei.

— Dar mi-ai promis, îi reaminti el în culmea disperării.

Râsul ironic pe care îl auzi la celălalt capăt al firului era ca un cuţit rece ce-i sfredelea inima.

— Eşti nebun, îi răspunse ea. Nici moartă nu m-aş uita la un nenorocit ca tine. Nu ţi-am promis niciodată nimic. Dacă mă mai suni vreodată, chem poliţia să te bage la răcoare, mai spuse ea şi-i închise telefonul în nas.

Stanley puse uşor receptorul în furcă şi rămase cu ochii duşi la aparat, refuzând să creadă ce-i fusese dat să audă. Toate visele i se năruiseră. Nenorocit, parcă aşa-i spusese.

El, şef al secţiei de design al uneia din cele mai mari companii de electronică din ţară, minţise de dragul unei târfe ordinare. O dorise atât de mult încât gândul de a o poseda îi mai provoca încă un nod în stomac. S-ar fi întâlnit cu ea şi ar fi fost în fine singuri, cu uşa încuiată şi cu un pat care i-ar fi aşteptat, dar toate acestea nu se vor mai întâmpla.

Şi nici nu s-a mai întâmplat aşa ceva de atunci.

Terry Kline nu putea fi ca Beverly. Ea nu ar fi în stare să profite de un bărbat pentru ca apoi, după ce acesta nu i-ar mai fi util, să-l arunce deoparte ca pe un gunoi.

Numai asemănarea fizică îl făcuse să-şi amintească de tânăra artistă. Terry era o fată serioasă şi sfioasă. Poate un pic chiar prea sfioasă.

Stanley încercase să o cunoască mai de aproape şi va încerca şi în seara asta. Poate însăşi prezenţa lui repetată în preajma fetei va contribui la apropierea dintre ei.

Parcă lângă o maşină sport decapotabilă. Bufetul era practic pustiu. Un tânăr cu păr negru, pe care îl remarcase în ultimul timp pe acolo, stătea singur la o masă. Directorul bufetului se afla în spatele maşinii de marcat, iar Terry tocmai dispărea în bucătărie.

Se duse la tejghea. Străinul în costum îl studia cu atenţie. Stanley se încruntă şi-i întoarse spatele.

Între timp ieşi şi Terry din bucătărie.

— Bună seara, domnule Crayton, spuse ea afişând un zâmbet prietenos. Ce aţi dori să serviţi?

El se holbă pierdut la trupul ce se întrezărea prin halatul alb şi-şi spuse în gând: „Aş dori să pleci acasă cu mine”.

— Treceam pe aici şi m-am gândit să intru şi să beau o cafea, răspunse el.

— V-o aduc imediat, spuse ea, şi se grăbi să-l servească.

Stanley îi urmărea mişcările unduitoare cu o poftă nestăvilită. Fata îi aduse cafeaua.

Repetase de atâtea ori în minte cuvintele pe care intenţiona să i le spună, dar atunci când se hotăra s-o facă, se bâlbâia ca un adolescent aflat la prima întâlnire.

— Merg… merg direct acasă de aici şi mă gândeam… mă rog, dacă… vreau să spun, dacă tot

suntem vecini…

— Vă mulţumesc frumos, domnule Crayton, dar ştiţi şi dumneavoastră că mătuşa mea nu acceptă să fiu condusă acasă de bărbaţi.

El râse forţat.

— Ştiu. Şi după părerea mea, are perfectă dreptate, dar eu nu sunt un străin. Suntem vecini de doi ani şi…

— Sincer, nu pot, explică ea pe un ton serios. În plus, se va spun adevărul adevărat, s-a oferit deja altcineva.

Stanley îşi omorî timpul punându-şi zahăr în ceaşcă şi amestecându-l cu linguriţa. Fir-ar să fie! Complexul atât de cunoscut îi provoca din nou un nod în stomac. Se ridică fără să-şi mai termine cafeaua, trecu pe lângă întregul şir de mese şi ieşi în noaptea de afară. Când Terry va găsi cafeaua neîncepută, îşi va da ea oare seama că-l făcuse să sufere? îi va părea oare rău?

Se opri în faţa vitrinei şi privi înapoi. Terry, numai zâmbet, se întreţinea cu tânărul cu păr negru. Stanley Crayton se întoarse furios la maşina lui.

Terry era nedreaptă. Ce văzuse ea atât de minunat la străinul acela? Dacă i-ar fi dat şi lui o şansă, şi-ar fi dat seama ce băiat de treabă este.

Porni motorul Fordului şi se angajă pe Western Avenue, trecând în viteză pe lângă sediul Spacetronics, cu birourile sale pustii şi cu luminile orbitoare din ferestre.

Ar fi vrut să ştie dacă Terry mai era virgină.

El aproape că mai era virgin. La 38 de ani nu avusese relaţii intime cu mai mult de cinci femei. Îi plăcea să se creadă un tip exigent, care nu aleargă după toate femeile, ca unii dintre colegii de la firmă. Ar fi putut ajunge şi el ca aceştia, dacă maică-sa nu l-ar fi crescut cu atâta grijă.

Dacă nu ar fi fost armata, ar fi fost şi acum virgin. În Germania, câţiva colegi îi băgaseră ceva în băutură, iar el se trezise a doua zi în pat cu o femeie obeză, suficient de bătrână pentru a-i putea fi mamă. Se repezise imediat în baie să vomite. Când se întorsese în dormitor, femeia insistase să facă încă o dată amor cu el. Senzaţia îi plăcuse pe moment, dar mai târziu fusese cât se poate de dezgustat.

După serviciul militar urmaşe facultatea. Cele câteva fete pe care le cunoscuse acolo îl dezamăgiseră.

Pe măsură ce se apropia de casă, simţea că-şi recapătă buna dispoziţie. Nu avea niciun chef să vadă filmul de la televizor, dar îi promisese mamei sale, iar biata femeie suferea atât de mult de singurătate în ultimele zile când nu se afla cu Stanley. Îşi iubea mama din cel mai simplu motiv posibil: anume că ea fusese cea care îl iubise prima.

În momentul în care îşi parcă maşina în faţa casei, o observă pe Lucy Carr ivindu-se o clipă la fereastră, crezând probabil că-i sosise nepoata. Stanley scoase un oftat. Ar fi meritat o soartă mai norocoasă. Îşi propuse să o convingă pe mama sa

să se intereseze mai mult de mătuşa lui Terry.

În living ardea lumina şi se auzea televizorul. Dintr-un impuls instinctiv, rămase pe ultima treaptă a scării. Coroana unui copac se opunea luminii din stradă, în umbra ei, Stanley îşi îngădui un moment de linişte.

Pentru o clipă se întrebă dacă pe lume existau şi fete la fel de singure ca el. Dragostea cu care-l înconjura mama lui era minunată în felul ei, dar sentimentul iubirii dintre un bărbat şi o femeie era cu totul altceva.

O maşină decapotabilă de culoare neagră dădu colţul străzii cu multă uşurinţă şi se opri în faţa casei vecine. Judecând după umbre, Stanley îşi putu da seama că era vorba de o femeie şi un bărbat care vorbeau în şoaptă. Când cei doi coborâră, Stanley o recunoscu în fine pe Terry Kline.

Era aceeaşi maşină pe care o văzuse parcată în faţa firmei, iar bărbatul era probabil străinul cu părul negru.

Simţi că turbează. Terry se alintase poate la pieptul lui şi-l lăsase să o sărute. Nu e exclus ca bărbatul s-o fi pipăit tot drumul.

Cei doi se îndreptară spre casă. Pe el Terry îl refuzase, dar iată că fata acceptase să fie condusă de acest tânăr şi, mă rog, la urma urmei, promisiunea trebuia respectată. Pentru o fată faptul că se ţine de cuvânt poate fi în definitiv un semn bun în perspectivă îndelungată.

Poate că dacă Stanley ar fi ajuns cu câteva

minute mai devreme, Terry ar fi acceptat invitaţia lui şi l-ar fi refuzat pe celălalt băiat.

Străinul nu zăbovise prea mult în casa lui Terry. Când ieşi de acolo, făcu un lucru neaşteptat. Veni direct la Stanley, care rămăsese încă în pata de umbră.

— Bună, spuse el pe un ton prietenos. Frumoasă noapte!

— Da, răspunse Stanley fără prea multă convingere.

— Eu sunt Adam Kay. Săptămâna aceasta am început lucrul la Spacetronics. Terry mi-a spus că lucrezi tot acolo şi m-am gândit să facem cunoştinţă.

— Pe mine mă cheamă Stanley Crayton, spuse Stanley acceptând mâna întinsă a celuilalt bărbat. O cunoşti mai de mult pe Terry?

— Ne-am cunoscut noaptea trecută la bufet E o fată foarte drăguţă.

— Aşa este, încuviinţă Stanley.

— Eşti un om fericit, Stanley, să locuieşti uşă în uşă cu două femei aşa de frumoase.

Stanley clipi des.

— Terry este încă o copilă, dar mătuşa ei este o tipă deosebită.

— Mătuşa ei?! exclamă Stanley, nevenindu-i să creadă.

O vedea parcă pe Lucy Carr în rochia ei lipsită de orice formă şi cu părul dat pe spate.

— O femeie bine făcută. Orice bărbat cu intuiţie îşi dă seama că în ea zace ceva… ceva

foarte interesant.

— Mda, îndrugă Stanley, neştiind ce să mai spună.

— E un adevărat chin. Eşti tentat să te întrebi tot timpul ce se ascunde sub chipul acela sever. Poate că sunt eu o fire mai romantică, dar îţi spun, mi-ar plăcea să cunosc femeia asta mai de aproape. Bănuiesc că ai sesizat şi tu acelaşi lucru, fiind vecin cu ea.

— Da, răspunse Stanley, scoţând un râs prostesc, cu totul neadecvat pentru a exprima un „aşa este”.

— Ei bine, continuă Adam, eu trebuie să plec. Poate ne mai vedem mâine la Spacetronics. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Adam se urcă în maşină şi plecă. Stanley Crayton îşi ridică privirea spre porţiunea de şosea dintre cele două case. Din spatele casei vecine se zărea un fascicul de lumină. Era fereastra dormitorului lui Lucy Carr, cu jaluzelele trase foarte strâns. Ar fi trebuit să le tragă de tot. Dacă Lucy avea ceva frumos de ascuns, această deschizătură de mai puţin de un centimetru ar fi fost suficientă pentru a-i tenta pe eventualii gură-cască ai cartierului. În clipa aceea se întrebă dacă nu cumva Lucy era conştientă că se expune privirilor altora. Cu siguranţă că nu. Era mai degrabă genul de femeie care se uita şi sub pat înainte de culcare.

Se gândi să o avertizeze, numai că ar putea fi doar o alarmă falsă. Poate că de pe trotuar nici nu

se putea vedea nimic în dormitorul femeii. Privi strada în sus şi în jos şi nu zări nici ţipenie de om. Străbătu, ca din întâmplare, mica porţiune de gazon şi urcă pe trotuar. Printre rama ferestrei şi marginea jaluzelei văzu licărirea unui trup alb. Respiraţia îi deveni grea, iar inima începu să-i bată cu putere. Tremura tot fără a se putea controla, în jurul lui nu se afla nici acum vreun suflet de om care să-l surprindă asupra faptei. Se ghemui în direcţia zidului casei sale, stând acum într-o poziţie caraghioasă, care însă îi asigura un unghi din care putea vedea mai bine. În faţa ochilor să-i se dezbrăca Lucy Carr. În momentul acela simţi o bucurie incredibilă.

CAPITOLUL 5

DONNA UNDERWOOD strânse masa şi se duse în living, unde o aştepta soţul ei. Se aşeză în poala lui şi-l sărută pe frunte.

— Ăsta-i desertul, îi explică ea.

Dave Underwood îi zâmbi.

— Nu-i de loc rău pentru o fată care nu ştie să gătească.

— E şi mai bun dacă îl pui un pic la încălzit, spuse ea ghemuindu-se drăgăstos lângă el.

— Donna, interveni el, încruntându-şi sprâncenele, dacă te referi la faptul că am întârziat, ţi-am spus că a trebuit să rămân după program să termin nişte situaţii. Ţi-am mai spus, de asemenea, că îmi pare foarte rău. Ce mai doreşti de la mine?

Donna îi aruncă o privire rănită şi plină de îngrijorare.

— Nu asta am vrut să spun, Dave. Sincer îţi spun. A fost o glumă proastă din partea mea.

Dave scoase un oftat.

— Iar eu n-am vrut să ridic tonul la tine. Cred că e din cauza oboselii. Ne-a venit un inginer nou şi… din anumite motive – se încruntă şi mai mult la acest gând – mă rog, deşi se pare că până acum se descurcă, mă tem că va trebui să-l cam dădăcesc. Mă ierţi?

— Sigur că te iert, spuse ea, apoi îl trase mai aproape şi-i astupă buzele cu ale sale.

La început Dave fu surprins de acest gest,

apoi însă începu şi el să o sărute cu pasiune. Mâinile sale pipăiau fără încetare fesele femeii, care îşi mută rotunjimile în poala lui.

Brusc, Dave izbucni într-un râs plin de încântare.

— Hei, cine pe cine seduce aici?

— Ce mai contează? întrebă ea.

Seara devenise cât se poate de plăcută, după gestul lui nepoliticos de a întârzia şi după ce îi spusese că fusese nevoit să mai rămână la birou, când de fapt de acolo Donnei i se transmisese cu totul altceva. Astfel de seri deveniseră alarmant de frecvente şi obişnuite în ultima vreme.

Dave o privi cu ochi strălucind de pasiune. Cu ea în braţe, porni spre dormitorul întunecat.

Niciodată până acum nu eşuaseră în a se satisface reciproc. În superbul lor pat conjugal, toate neînţelegerile luau sfârşit chiar înainte de a se isca.

Donna scotea suspine uşoare când mâna lui îi mângâia şalele, când trupul lui o poseda în întregime „fiind la rândul lui posedat.

După ce terminară, rămaseră întinşi pe pat, asudaţi şi satisfăcuţi de consumarea pasiunii. Donna îl prinse de mână.

— Te iubesc, Dave, îi spuse ea uşor.

Dave îi strânse la rândul său mâna cu tandreţe.

— Şi eu te iubesc.

— N-aş putea suporta să te pierd.

— N-ai să mă pierzi niciodată, îi promise el şi

o sărută cu gingăşie pe obraz. Te-ai măritat cu mine şi nu mai ai nicio scăpare. Să nu uiţi asta niciodată.

— N-am să uit.

— La mulţi ani, Donna.

Ea nu-i răspunse imediat, iar el continuă cu aceeaşi pasiune:

— În seara asta nu am fost la birou, iubita mea. Am fost la cumpărături. Am căutat un cadou special, pe care ai să-l capeţi în curând. Te rog să nu pui nicio întrebare, ne-am înţeles? Nu strica surpriza.

— N-am să pun nicio întrebare, spuse ea. N-am să stric nimic. La mulţi ani, dragul meu.

Nu avea rost să mai pună întrebări şi nici să mai dea răspunsuri. Nu mai voia nici măcar să se mai gândească la faptul că data aniversării lor trecuse de o săptămână. Oare ce era în mintea lui?

Îşi aminti că o dată, cu câţiva ani în urmă, când era secretară la Mitchell Aircraft şi ea avusese un mare secret. Dave nu aflase încă ce se întâmplase atunci, iar Donna nici nu avea de gând să-i spună vreodată. Gândul că el ar fi putut afla întâmplător ceva îi dăduse câteva nopţi de insomnie, deşi acest lucru era prea puţin probabil.

Dave adormise. Donna se cuibări în braţele lui.

Nu, soţul ei nu va afla niciodată. Îi va fi credincioasă şi era de ajuns. Va ucide pe oricine va încerca să le ameninţe căsnicia.

Lui Harvey Renner, şef al secţiei de rachete, îi

plăcea să ajungă la Spacetronics cu o jumătate de oră mai devreme. Înainte de sosirea celorlalţi putea să admire în linişte imensul imperiu de birouri şi planşete sau să mediteze în tihnă în biroul său personal.

La opt şi cinzeci de minute privea deja pe fereastră. Parcarea începea să se umple. Pe colinele îndepărtate de la Paloş Verde linia orizontului era întinată de o negură. Ştia că acolo se afla o pădure.

Se gândi melancolic la pădurile verzi din New England, unde se va întoarce şi el după ce se va pensiona.

Tânjea şi acum după vara indiană şi după frunzele incandescente, dar care nu emanau căldură. Portocalele, galbene, roşii, apoi deveneau triste, colorându-se în maroniu. Se uscau, mureau şi redeveneau ţărână.

Ciclul vieţii, cugetă el. Viaţa te năpădeşte cu momentul ei de culoare, apoi îmbătrâneşti, devii nefolositor şi mori, eşti îngropat, uitat şi înlocuit cu altul mai tânăr.

Îşi încleştă furios mâna pe rama ferestrei. Blestemata asta de Sylvia avea oare o relaţie amoroasă cu un altul? Şi cu cine anume?

Îl zări pe mătăhălosul Pete Wiley îndreptându-se cu paşi uriaşi spre clădire. Nu ar fi exclus ca Sylvia să fie tentată de un astfel de bărbat. Îi plăceau tipii musculoşi. Chiar şi în luna de miere îi aruncase priviri galeşe unui tânăr Hercules dintr-o cafenea, unde se opriseră să bea

ceva. Femeia aceasta putea fi câteodată dezgustătoare. Ar fi trebuit să o părăsească, numai că nu mai avea pe nimeni nicăieri, iar viaţa de unul singur la vârsta lui ar deveni un adevărat calvar. Peste câţiva ani vor pleca în New England, chiar dacă Sylvia nu agreează clima rece. Mă rog, poate că se vor stabili în Florida.

Îşi trecu plictisit mâna prin părul rărit şi cărunt. Făcuse o mare greşeală căsătorindu-se cu o femeie cu treizeci de ani mai tânără decât el, dar o iubise, iar tinereţea ei îi ispitise vanitatea.

Noaptea era prea frânt pentru a se mai gândi la altceva în afară de somn. Sylvia ar fi vrut să iasă undeva, la un restaurant, să danseze sau să facă vizite prietenilor de vârsta ei. Probabil că acesta era motivul pentru care şi pretenţiile ei sexuale se răriseră. La începutul căsniciei lor Sylvia fusese la un pas să-l demoleze fizic. Acum însă nu-l mai incita la astfel de practici. O fi găsit pe altcineva care să facă amor cu ea, cineva prin vinele căruia să curgă încă flăcările tinereţii? Abătut, Harvey alungă acest gând. În ciuda tuturor acestor aspecte, o mai iubea încă pe Sylvia şi dacă vreodată ar prinde-o cochetând numai cu vreun bărbat, l-ar ucide pe el.

Reveni la lectura autobiografiei de pe birou. Adam Kay nu era căsătorit şi avea douăzeci şi şase de ani. Absolvise Universitatea Siracuze în urmă cu patru ani, luându-şi diploma de inginer „cum laudae”. În aceşti patru ani lucrase la cinci firme constructoare de avioane sau de produse

electronice, toate din zona San José, obţinând la fiecare mutare o creştere substanţială a salariului. În material mai scria că respectivul era la curent cu diferitele faze de cercetare şi producţie din domeniul construcţiilor de avioane şi al dispozitivelor electronice ale rachetelor, computerelor digitale şi analoge, precum şi variatelor sisteme de navigaţie terestre şi speciale. Şi aşa mai departe…

Deşi fusese redactată într-un stil concis, autobiografia tânărului inginer era de-a dreptul impresionantă. Kay avea deja la dosarul său şi avizul de securitate care va uşura şi mai mult formalităţile de angajare. Mica fotografie anexată înfăţişa un tânăr zâmbitor şi prietenos, dar care inspira multă competenţă. Avea un păr negru tuns scurt, pieptănat cu grijă, ochi negri şi limpezi şi o privire de om hotărât.

Se auzi o bătaie la uşă şi, după ce Harvey răspunse, în încăpere îşi făcu apariţia însuşi prototipul bărbatului din fotografie.

Harvey se ridică din fotoliu şi-i întinse mâna.

— Tocmai mă uitam pe dosarul tău, spuse el, remarcând strângerea fermă a mâinii lui Kay. Sunt convins că vom putea oferi posibilitatea de afirmare a numeroaselor tale capacităţi. Îmi pare rău că nu am putut să te primesc până acum. Cum ţi se pare la noi?

— E foarte bine, domnule, spuse Adam solemn.

— Spune-mi, te rog, Harvey. Toată lumea de-

aici îmi spune pe nume. La urma urmei, nu sunt decât un funcţionar al firmei Spacetronics, ca toţi ceilalţi.

— Mulţumesc, spuse Adam, adăugând apoi pe un ton puţin sfios „Harvey”. Acum va trebui să trec pe la cei de la securitate pentru a completa nişte formulare. Am dorit doar să te cunosc într-o atmosferă mai puţin oficială.

— Mă bucur că ai făcut-o. O să avem ocazia să stăm altă dată de vorbă mai pe îndelete. Între timp, sper că Dave Underwood îţi va fi de un mare folos. Înţeleg că el este şeful tău de proiect.

Tânărul inginer încuviinţă din cap şi ieşi din birou.

Între deschiderea şi închiderea uşii, de afară se auzi un murmur. Funcţionarii foşneau hârtii, îşi beau cafeaua de dimineaţă şi schimbau impresii despre cele întâmplate în intervalul în care nu se văzuseră. Harvey ar fi avut chef să li se alăture, chiar şi pentru puţin timp. Rămase însă în prag şi-i privi. Stanley Crayton se prefăcea că lucrează preocupat la o schiţă, aruncând pe sub planşetă priviri ascunse la picioarele unei fete. Unele salariate se plânseseră de el, iar Harvey fusese nevoit să le mute în alte birouri sau să le transfere la alt departament. Nu se cădea să discute între patru ochi cu şeful secţiei de design, întrucât acesta părea un tip foarte sensibil, care nu ar mai fi avut niciun chef de muncă după o astfel de săpuneală. Iar Stanley Crayton era un om de treabă, un angajat de valoare al firmei, dacă

treceai peste fanteziile sale sexuale.

Dave Underwood apăru din holul exterior ţinând în mână un uriaş pahar de hârtie ceruită plin cu cafea. Dave avea o soţie frumoasă şi iubitoare şi asta se vedea şi pe el. Era un tip muncitor, loial şi ştia să se facă plăcut de către colegi. Poate că peste câţiva ani va fi un bun şef al departamentului pe care acum îl coordona Harvey. Într-o discuţie cu Sylvia, chiar ea îi sugerase acest lucru.

Amintindu-şi de soţia lui, Harvey Renner închise uşa. Sylvia îi vorbea rareori despre cei de la Spacetronics, şi atunci de ce oare se referise tocmai la Dave Underwood? Dave, cu toate atuurile de partea sa, ar fi ultimul bărbat care i-ar pune în pericol căsnicia sau slujba, întreţinând o relaţie extraconjugală cu Sylvia. Poate că şi ea îşi dăduse deja seama de asta.

Harvey se apropie din nou de fereastră. Îl zări pe Adam Kay îndreptându-se către aripa în care se afla biroul de securitate şi oprindu-se să discute cu Billy Schnepf.

Billy, un băiat voinic şi puternic, îmbrăcat cu o salopetă groasă şi un tricou, era muncitor de întreţinere.

Avea douăzeci de ani. Îi fusese sortit să-şi petreacă restul vieţii făcând munci umilitoare care necesitau un minimum de judecată. Era încă plin de tinereţe şi vitalitate şi părea fericit. Poate că avea şi el o prietenă, o fată cu tot atâta minte. Sau poate că inteligenţa nu avea nicio legătură cu o

astfel de relaţie. Era oare nevoie de multă minte pentru ca un tânăr mascul să-şi folosească darurile cu care îl înzestrase natura?

Ar putea oare Sylvia Renner să se încurce cu unul ca Billy?

Acest gând absurd îi veni pe neaşteptate. Dar Harvey nu trebuia să exagereze. Absurd sau nu, fusese oribil din partea lui să demoleze în felul acesta propria imagine despre Sylvia.

Sylvia nu cerea de la viaţă un ţel anume, demnitate sau triumf. Ea avea nevoie de şocuri, i-o spusese în faţă. Cât de departe mersese? Poate că el nu va afla niciodată.

Harvey se întrebă, cuprins de o senzaţie de greaţă, câţi dintre subalternii săi ştiau despre Sylvia mai multe decât el şi câţi dintre ei râdeau de el pe la spate.

Îşi încleştă pumnii într-un acces de frustrare şi furie. Cu siguranţă că va afla într-un fel sau altul. Cineva şi-ar putea pierde viaţa, dar nu exista altă soluţie.

Billy Schnepf ridică de pe jos pachetul de ţigări gol şi-l privi absorbit, făcând eforturi uriaşe să citească ce scrie pe el.

Îşi trecu un deget prin părul blond şi răvăşit şi se scărpină în cap. Ronnie Wiley, desenatorul care lucra la publicaţii, îl mai ajuta din când în când, dar cititul era încă un lucru foarte dificil. Cuvintele se schimbau mereu şi Billy nu mai era sigur de sensul lor. Ridică din umeri, mototoli pachetul, apoi îl introduse cu grijă în sacul de

pânză groasă.

Cui îi pasă ce scrie pe un pachet de ţigări aruncat pe jos? Cititul nu era treaba lui. El avea obligaţia să menţină curăţenia în incinta firmei Spacetronics, să adune resturile de hârtie de pe jos, să desfunde veceurile. Practic, putea face tot ceea ce necesita folosirea capacităţilor sale.

Nu era un tip isteţ ca Ronnie sau unii dintre colegii acestuia. De obicei accepta această realitate fără să sufere, dar nu-i plăcea să devină obiectul bătăii de joc. Făcea eforturi uriaşe să se stăpânească în astfel de situaţii. Odată, pe când se mai afla acasă, în Missouri, se năpustise ca un turbat asupra unui băiat care îi tot pocea numele. Îi spusese că era un prost care nu merita să facă parte din rasa umană şi că nicio fată cu mintea întreagă nu s-ar putea uita la el.

Ştia că e prost, dar îl rănise remarca acelui băiat că nicio fată nu-l va putea iubi pe Billy Schnepf. Îl apucase cu o mână de gât, iar cu cealaltă îl lovise de mai multe ori. După aceea îi păruse rău, dar era prea târziu. Nefericitul fusese dus la spital, cu faţa plină de sânge. Nu a mărturisit niciodată cine îl bătuse pentru că se temea că data viitoare Billy îl va omorî.

Pentru Billy Schnepf, fetele erau nişte creaturi blânde şi delicate, aproape ireale. Singura fată pe care a văzut-o goală a fost o vecină de-a lui din Missouri, în vârstă de nouă ani şi ai cărei părinţi îl rugaseră să rămână o oră cu ea cât timp ei se aflau la cumpărături. Când cei

doi s-au întors acasă, Billy şi fetiţa erau goi puşcă, deşi nici acum nu-şi poate aminti de ce. Tatăl fetei l-a lovit peste faţă şi l-a ameninţat că-l dă pe mâna poliţiei. Deşi el a încercat să le explice că nu avusese nicio intenţie rea, omul a refuzat să-l asculte. Billy a dat buzna afară şi nu s-a mai întors nici la el acasă. În schimb, a făcut autostopul până în California.

De vreo două ori a avut tăria de a da o întâlnire unei fete, dar aceasta refuzase. Şi-ar fi dorit ca Terry Kline, fata de la bufet, să accepte să iasă cu el pentru că o plăcea foarte mult. Se gândea la ea de câte ori era singur. Terry era frumoasă şi amabilă. Ar fi vrut să ştie şi cât de isteaţă era. Poate că nu mai mult decât el. Cel puţin aşa visa.

— Bună, se auzi vocea unui bărbat.

Billy Schnepf ridică privirea, curmând şirul gândurilor sale de om de serviciu. Hainele bărbatului care i se adresase păreau a fi costat o mulţime de bani. Străinul avea un zâmbet prietenos, dar Billy nu se simţea în largul lui, conştient de aspectul salopetei sale murdare şi al părului pe care nu reuşea niciodată să şi-l pună în ordine.

— Eu sunt Adam Kay, spuse străinul întinzându-i mâna. Sunt inginer şi am fost angajat aici de curând.

Billy ezită un moment, apoi apucă mâna întinsă şi o scutură cu putere. Se prezentă şi el.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Billy, spuse

Adam. Cu ce te ocupi aici?

Billy îi prezentă lista lungă a muncilor pe care le făcea.

— Săptămâna trecută mi s-a mărit şi salariul, mai adăugă el.

— Nici nu mă-ndoiesc, spuse Adam, vrând să pară impresionat. Sper din toată inima să devenim buni prieteni.

Billy dădu din cap cu nesiguranţă.

— Sigur, spuse el în cele din urmă. Ar fi grozav.

— Am plănuit o mică petrecere. Mi-ar face plăcere dacă ai veni şi tu.

— Adevărat? întrebă Billy uluit. Dumnezeule, ar fi nemaipomenit, dar…

— Dar ce?

— Nu am haine pentru astfel de ocazii.

Adam continuă pe un ton liniştitor:

— Va fi o petrecere lipsită de protocol. Poţi să vii îmbrăcat aşa cum eşti acum. Adu-ţi şi cea mai bună prietenă.

Billy îi aruncă o privire tăioasă. Era oare din nou subiect de batjocură? Privirea serioasă a lui Adam îl linişti însă. Şi cu toate acestea se simţea mai încurcat decât de obicei.

— Nu prea cunosc multe fete, spuse el.

— Atunci să-ţi spun eu cum vom proceda. Îţi aduc eu o parteneră. O fată cât se poate de drăguţă.

Billy încă mai ezita.

— O fată drăguţă ca… Terry Kline, de

exemplu?

— O fată cât se poate de drăguţă... poate ca Terry Kline, răspunse Adam Kay cu un zâmbet misterios pe buze.

Billy se încruntă bănuitor.

— Şi de ce ai face asta pentru mine?

— Pentru că îmi eşti simpatic, Billy. Şi pentru că ştiu că şi tu îmi poţi face în schimb un serviciu. Eu trebuie să merg peste tot în clădirea asta, iar tu m-ai putea ajuta să mă descurc.

— Eu? Să te ajut? exclamă Billy uluit, dar încântat. Sigur că da, Adam. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, te rog să mi-l ceri.

— Am ştiut eu că pot conta pe tine, Billy. Acum trebuie să plec, dar ţinem legătura. Până atunci să nu sufli nicio vorbă despre mica noastră petrecere. Bine?

Billy se uită lung după cel de care abia se despărţise. Majoritatea celorlalţi consideraseră că el era prea idiot pentru a putea face vreun serviciu cuiva. Nu însă şi Adam. Ce tip cumsecade! Abia se cunoscuseră şi deveniseră deja buni prieteni, iar Adam avea să-i aducă o prietenă la fel de drăguţă ca Terry Kline.

Poate, îi veni brusc în minte, poate chiar pe Terry Kline în persoană.

De multe ori visase să o aştepte până la terminarea programului când fata, epuizată după o zi de muncă, să leşine brusc. El s-ar fi repezit şi ar fi salvat-o şi, în timp ce Terry ar fi fost încă inconştientă, i-ar fi făcut tot ce ar fi dorit până

când fata şi-ar fi revenit. Acum nu mai avea nevoie să viseze. Adam Kay va rezolva totul.

Cum se va descurca? Ce va spune şi ce va trebui să facă în momentul respectiv? Ar fi vrut să o cuprindă în braţe, să o strângă la piept şi să îi simtă apăsarea sânilor. Ar fi dorit să-i sărute buzele şi să-i bage mâna pe sub rochie.

Poate că atunci când va veni momentul, va simţi automat ce va trebui să facă.

L-ar mai putea întreba câte ceva şi pe Adam. Acesta ştia cu siguranţă cum trebuia procedat şi i-ar arăta şi lui Billy ce să facă. Adam ăsta era un tip nemaipomenit.

Poate că de acum înainte toată viaţa lui Billy se va schimba. Continuă să adune hârtiile de pe jos.

CAPITOLUL 6

AŞEZAT LA BIROUL său, Dave Underwood nu era de loc în apele sale. Ceea ce ar fi trebuit să fie o după-amiază obişnuită la Spacetronics, se transformase într-un calvar. De câte ori privea în jurul său, i se părea că Adam Kay, noul angajat, îl studiază amuzat.

Iritat, Dave îi întorcea spatele de fiecare dată şi se concentra asupra hârtiilor de pe birou. Adam fusese cel care îi surprinsese, pe el şi pe Sylvia Renner, în maşina acesteia. O fi bănuit ceva? Poate că nu. Poate că Dave era doar chinuit de conştiinţa sa încărcată.

Ce anume îl făcea pe Dave să se încurce în continuare cu Sylvia, când ştia bine că ar fi fost mai fericit fără ea? Donna îi dăruia tot ce-şi dorea, chiar mai mult. Dragostea ei pură şi plină de pasiune, un cămin confortabil la care abia aştepta să se întoarcă în fiecare seară şi o companie plăcută. Ce rost mai avea să rişte toate acestea pentru câteva escapade amoroase? Nu voia să recunoască, dar Sylvia exercita asupra lui o atracţie căreia nu-i putea rezista.

Dacă n-aş fi fost eu, gândea Dave, ar fi fost altcineva. Poate chiar Pete Wiley.

Numai că Sylvia nu-l alesese pe Pete Wiley, ci pe Dave Underwood. Dacă ea ar fi vrut, l-ar fi putut distruge cu sprijinul lui Harvey, pretinzând în faţa acestuia că Dave fusese cel care-i făcuse avansuri. În felul acesta, nu numai că şi-ar fi putut

pierde slujba de la Spacetronics, dar ar fi ajuns şi pe lista neagră a celor din industria specială ca persoană care ridica probleme de securitate.

— Îmi cer scuze că te întrerup.

Era vocea lui Adam Kay, care se afla în picioare, lângă el.

— Cum merge treaba?

— Destul de bine, răspunse Adam, aşezându-se pe scaun şi afişând un zâmbet încrezător. Am vrut să-mi cer scuze pentru că m-am holbat atâta la tine. Mă obsedează ideea că ne-am mai văzut cândva, înainte de venirea mea la Spacetronics.

Dave se strădui să zâmbească.

— Ne-am mai întâlnit în prima ta noapte la Los Angeles, când stăteam de vorbă cu doamna Renner.

— Nu. Mi se pare că ne cunoaştem dinainte. Ai lucrat cumva la firma Mitchell Aircraft?

Dave răsuflă uşurat. Aparent, expresia chipului lui Adam trăda un efort de memorie şi nu bănuiala că Dave e încurcat cu Sylvia. O conştiinţă încărcată poate transforma şi cea mai nevinovată privire sau gest într-o ameninţare.

— N-am lucrat în viaţa mea la Mitchell, răspunse Dave, în schimb soţia mea a fost angajată acolo.

În uşurarea sufletească de care fusese cuprins, Dave se trezi dornic să facă o conversaţie în care se grăbea inconştient să dea tot felul de amănunte.

— S-a născut şi a crescut în San José şi apoi a

lucrat ca secretară la firmă. Pe atunci o chema Donna Stanton.

Adam Kay privi fotografia înrămată de pe biroul lui Dave şi clătină din cap.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Probabil că a lucrat acolo înaintea mea. Parcă am auzit vorbindu-se despre ea o dată sau de două ori, când amintirea ei era încă proaspătă în mintea colegilor de la Mitchell, dar asta-i tot. E o femeie frumoasă, Dave.

Dave încuviinţă cu ardoare. Donna era mai mult decât frumoasă, era minunată. Gândul de a o face să sufere îi devenise din ce în ce mai dezagreabil. Va trebui să ia o hotărâre în legătură cu Sylvia. Poate că se afundase deja prea adânc în mocirlă pentru a mai putea preveni o nenorocire, dar poate mai exista o şansă de scăpare.

Adam se ridică.

— Cred că ar fi mai bine să mă întorc la treaba mea. Lucrez la nişte materiale despre Spacetronics. Poate că o să-ţi faci timp să te uiţi şi tu peste ele mai târziu.

— Cu siguranţă, spuse Dave. Oricând.

Adam avu un moment de ezitare.

— Dave… spuse el cu un aer încurcat. Ştiu că nu e treaba mea şi că poate n-ar trebui să mă bag, dar… în fine… pari un tip de treabă şi…

— Şi ce?

— E în legătură cu Sylvia Renner.

Dave simţi că i se face rău.

— O, spuse el vrând să pară indiferent. Ce e

cu ea?

Adam îl privi cu înţelegere şi în acelaşi timp cu tristeţe.

— Nu, nimic deosebit. Voiam să ştii că înţeleg prin ce treci. Am avut şi noi una ca ea la Mitchell, care se încurcase cu un inginer necăsătorit…

— Dacă vrei să sugerezi că între doamna Renner şi mine ar exista ceva, află că sunt un bărbat foarte fericit în căsnicie.

— Iartă-mă. Nu lua în seamă ce ţi-am spus.

Adam se întoarse la biroul lui. Era la urma urmei un străin care o văzuse numai o dată pe Sylvia. Să-şi fi dat oare seama de ceva din comportarea ei?

Până şi Pete bănuia ceva. El însă nu era în niciun caz genul de bărbat cu care să poţi discuta despre astfel de lucruri şi să te mai aştepţi şi la simpatie din partea lui. În curând Pete o va avea el însuşi pe Sylvia şi atunci va afla imediat nu numai nevastă-sa, ci şi Harvey Renner. Dave îşi dădu brusc seama că avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Adam nu părea a fi confesorul indiscret şi intrigant. Cu siguranţă că el înţelesese suferinţa lui Dave.

Se îndreptă încet spre masa de lucru a lui Adam.

— Îmi pare rău, Adam. N-am vrut să te reped.

— Nu-i nicio problemă, Dave. Ai avut dreptate. Nu e treaba mea. Am vrut doar să-ţi dau o mână de ajutor.

Dave oftă adânc.

— Ce bine ar fi! Lucrurile s-au complicat într-atâta încât mi-am pierdut şi somnul. N-aş vrea să-l fac pe Harvey să sufere şi nici pe nevastă-mea.

— Pe Sylvia asta n-o poate satisface nicio maşină de făcut dragoste, spuse Adam. E o femeie dată naibii.

— Aşa este, recunoscu Dave, răsuflând uşurat că, în fine, nu mai era nevoie să se prefacă.

— Eşti încurcat cu ea de multă vreme?

— De vreo trei luni. La început relaţia noastră a avut izul unei aventuri, dar între timp lucrurile au degenerat.

— Uneori nu strică puţină variaţie, se grăbi să-l liniştească Adam.

— Poate, dar preţul cerut de Sylvia este prea mare. Dacă află Donna…

— Soţia ta nu bănuieşte nimic?

Dave făcu semn că nu.

— Nu. Ştiu ca sună desuet, dar Donna este singura femeie cu care am într-adevăr o relaţie amoroasă. O relaţie frumoasă, de durată şi legală. Ea e femeia inimii mele.

Adam interveni plin de înţelegere:

— Dacă pot face ceva pentru tine, orice…

— Singurul lucru pe care ai putea să-l faci, ar fi să mă scapi de Sylvia, răspunse Dave pe un ton numai pe jumătate de glumă.

— Poate am să reuşesc, îi răspunse Adam, zâmbindu-i la rândul său. Să ştii că şi unii dintre burlaci pot fi plini de farmec.

Dave reveni la planşeta lui şi rămase o clipă

pe gânduri.

— Apropo, spuse el, discuţia noastră rămâne…

— Strict secretă.

Dave încuviinţă.

— Pe curând.

Se simţea în continuare neliniştit. Îl deranja dorinţa nestăpânită care îl făcuse să se confeseze unui bărbat pe care abia îl cunoscuse. Şi totuşi reuşise într-un fel să se mai elibereze de povara sufletului său încărcat, acum, când împărtăşise secretul său şi altcuiva. Spera doar ca Adam să fie un tip care îşi ţine gura.

Puse pe masă fotografia Donnei chiar în momentul în care începu să sune telefonul.

— Bună, răsună în aparat o voce foarte cunoscută. Eşti ocupat?

— Da, îi răspunse el, vrând să pară cât se poate de convingător.

Sylvia izbucni în râs.

— Bine. Te las să lucrezi mai departe, dar vreau să ne întâlnim mai târziu, să zicem la locul nostru. N-am să te mai iau de la serviciu. Ai avut dreptate, e prea riscant.

— Sylvia, nu pot…

— Ascultă, spuse ea pe un ton iritat. Parcă voiai să ne simţim bine, nu-i aşa? E-n regulă, asta şi facem. Tu o înşeli pe nevastă-ta, iar eu îl înşel pe bărbatu-meu. Aşa că ne vedem la motel în seara asta la opt şi jumătate. Pe la unsprezece plecăm separat. Nimeni nu ne poate vedea

împreună, nici măcar pentru o clipă.

— Nu e corect faţă de Donna, spuse el disperat, pe un ton aproape şoptit.

Privi în jur la şirurile de birouri aliniate sub tuburile fluorescente. Centralista ar putea trage cu urechea, dar centrala telefonică se afla la etajul I şi nu şi-ar fi dat seama despre cine e vorba.

— De altfel nu e corect faţă de nimeni, adăugă el.

— Dar poate că pentru mine este corect, interveni ea pusă pe gâlceavă. Am impresia că la mine nu te-ai gândit. Sunt şi eu o femeie ca toate celelalte, Dave. Te plac mult şi, mai mult decât atât, am mare nevoie de tine.

Timbrul vocii ei se calmase mult.

— Ascultă, Dave. Lui Harvey nici nu-i pasă, ştiu asta. Cât despre Donna, mă rog, eşti un bărbat foarte înzestrat. Ne poţi face fericite pe amândouă.

Dave scoase un oftat.

— Dar eu nu vreau. Eu îmi doresc să merg acasă şi să-mi petrec restul serii acolo.

Urmă o scurtă pauză, apoi Sylvia reluă.

— Şi ce-ai zice dacă aş sta un pic de vorbă cu Harvey despre noi doi? Poate că aş putea avea o discuţie între patru ochi şi cu nevastă-ta…

— Bine, bine, spuse Dave recunoscându-se învins. Poate că venise momentul să aibă o discuţie serioasă cu Sylvia.

— Ne vedem la motel.

— La opt şi jumătate? reveni glasul cristalin

al Sylviei.

— La opt şi jumătate, răspunse el, apoi închise.

Ridică din nou receptorul cu o mişcare greoaie şi formă numărul de acasă.

— Alo, răspunse Donna.

— Bună, spuse el cât putu de vesel. Ce mai face soţia mea preferată?

— Nu face de loc rău. Dar soţul meu preferat, ce face?

— Bine, răspunse el, apoi, după un moment de ezitare, continuă. Pete Wiley m-a întrebat dacă pot să merg în seara asta cu el la o partidă de popice. I-am spus că trebuie să mă consult cu tine pentru că nu ştiu ce avem înscris în agendă. S-a anunţat cineva în vizită la noi în seara asta? Avem planificată vreo ieşire?

— Nu, spuse ea.

Era supărată sau bănuitoare, sau de vină era din nou conştiinţa lui încărcată?

— Dacă vrei, îi spun că ne-am făcut deja un program pentru seara asta, continuă el.

— Nu e nevoie, spuse ea pe un ton liniştitor. Meriţi şi tu să mai ieşi în câte o noapte cu băieţii. Eu aveam oricum de gând să mă spăl pe păr în seara asta. Te întorci până la cină?

— N-o să pot pleca de la serviciu înainte de opt, spuse el după un moment de ezitare. Te iubesc, Donna.

— Chiar mă întrebam dacă mai simţi ceva pentru mine, interveni ea sincer. Poate n-ai să

crezi, dar sentimentul este reciproc.

— O, fiindcă veni vorba, spuse Dave, agăţându-se de tonul vocii ei, vrând să mai facă puţină conversaţie pentru a-i mai auzi vocea. Tipul acela nou angajat despre care ţi-am povestit s-a mutat la noi, venind de la Mitchell Aircraft, unde ai lucrat şi tu.

Ea nu-i răspunse decât după un moment de ezitare.

— Da?

— Zice că parcă a auzit ceva despre tine, dar el s-a angajat după plecarea ta, aşa că n-ai de unde să-l ştii. Pe tip îl cheamă Adam Kay.

— O, spuse ea din nou.

Vocea ei era plată, dezinteresată. Se supărase poate pe el pentru că va întârzia în seara asta, deşi Dave încercase să fie cât mai drăguţ cu ea.

— Pa, spuse el. Îmi pare rău c-o să vin mai târziu.

Dave puse receptorul în furcă. Îi venea foarte greu s-o mintă pe Donna, dat Sylvia nu-i oferea nicio şansă. Ştia că femeia aceasta ar fi fost în stare să le spună totul despre relaţia lor lui Harvey şi Donnei.

Ciudată manieră de a-ţi salva căsnicia culcându-te cu nevasta altuia. Oare îşi bătea joc de el însuşi? De ce continua să răspundă la telefoanele Sylviei? Nu putea să creadă că se îndrăgostise de ea.

CAPITOLUL 7

RONNIE WILEY ÎŞI PRIVI ceasul de la mână. Două şi jumătate. Era prea devreme pentru o pauză de cafea, mai ales că Terry nu va veni la bufet înainte de ora patru, dar Ronnie dorea să-şi termine lucrarea care îl aştepta pe planşeta din atelierul de la etaj. Lucra la o nouă schiţă a platformei M-3, proiectul tatălui său, şi voia să facă o treabă bună.

Îşi ridică privirea şi-l văzu îndreptându-se spre el pe Adam Kay.

— Te superi dacă stau un pic lângă tine? îl întrebă Adam.

— Eşti invitatul meu, îi răspunse Ronnie.

Nu-i plăcea de Adam. Îi provoca o reacţie instinctivă fără să-şi dea seama de ce anume. Poate că Ronnie avea de felul său o fire antisocială, aşa cum deseori îi spusese tatăl lui.

— „Viaţa nu constă numai în cititul cărţilor şi în desen, Ron”, îi plăcea tatălui său»să i-o repete.

Ronnie bănuia că Pete se referea la partidele de pocher, la filmele porcoase şi la beţiile de la sfârşit de săptămână.

— N-am avut încă plăcerea să ne cunoaştem, spuse Adam afabil, întinzându-i mâna. Mă numesc Adam Kay şi sunt noul inginer de la secţia de rachete.

Ronnie acceptă mâna întinsă şi etală cu greu un zâmbet şters.

— Ronnie Wiley. Sunt desenator tehnic.

Adam sorbi din ceaşca de cafea.

— Cum îţi place? Mă refer la Spacetronics.

— E bine, răspunse Ronnie fără entuziasm. Îmi plac însă mai mult pauzele pentru cafea.

Adam râse plin de amabilitate. Acest râs îl scoase din fire pe Ronnie şi faptul că nu reuşea să-şi dea seama de ce îl deranja şi mai mult. Fără nicio îndoială, Adam reuşea să dea impresia unui tip prietenos şi curtenitor.

— Poate ne mai vedem din când în când, sugeră Adam, la o cafea aici. Ne-am mai putea clăti un pic ochii cu Terry Kline.

— Terry e o fată drăguţă, spuse Ronnie burzuluindu-se.

— Mi-am dat şi eu seama, îi răspunse Adam. Aseară am condus-o acasă. Am cunoscut-o şi pe mătuşa ei. Aveţi vreo înţelegere de un anumit fel?

— Nu. M-am întâlnit de câteva ori cu ea, dar asta-i tot. Mătuşa ei e o femeie foarte severă. Din cauza ei, Terry nu s-a mai întâlnit în ultima vreme cu nimeni.

— Frecventezi partidele alea de pocher de care se face atâta caz?

— Da, spuse Ronnie.

Nu adăugase că se ducea acolo numai pentru a-i face pe plac tatălui său. Pete era bucuros că fiul său manifesta un interes bărbătesc faţă de jocul de cărţi, de băutură şi de filmele suficient de pornografice pentru a-ţi întoarce stomacul pe dos.

Ronnie se uită din nou la ceas.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

Se întoarse de la bufet îmbufnat, deranjat de interesul lui Adam Kay faţă de Terry. Zâmbetul acela ştrengăresc şi atitudinea amabilă nu însemnau nimic pentru Ronnie. El îi suspecta pe mai mulţi bărbaţi de dorinţa arzătoare de a se culca cu Terry. Din păcate, tânăra fată era foarte naivă din unele puncte de vedere şi, dacă cineva i-ar fi împuiat capul cu fraze bine ticluite, nu ar fi fost exclus să-i cadă în braţe respectivului. Şansele însă îi erau favorabile, graţie în mare măsură cerberului de mătuşă.

Probabil că Adam se gândise că, din moment ce amândoi o plăceau pe Terry Kline, el şi cu Ronnie aveau ceva în comun şi ar putea deveni buni prieteni.

O întâlnire cu Terry putea deveni un lucru cât se poate de complicat. Uneori fata dăduse impresia că abia aşteaptă să rămână singură cu Ronnie. Ea reuşea să-l facă zob numai aruncându-i o astfel de privire, apoi el o strângea în braţe, pierzându-şi respiraţia de plăcere atunci când sânii lui Terry se apăsau de pieptul lui.

Numai că după acest moment ea devenea brusc rigidă şi-l respingea. Ronnie se trezea atunci bâlbâind ca un idiot scuze pentru că îndrăznise să se comporte ca un bărbat normal.

Între timp fusese nevoit să se descurce cum putuse. Aşa a fost cazul cu prostituata la care fusese în urmă cu numai trei săptămâni.

Se dusese singur la un film şi se întâlnise întâmplător cu Frank Noian, un tânăr inginer de la

Spacetronics.

Cei doi intraseră apoi într-un bar din cartier şi băuseră câteva beri.

După un timp, Frank îi spusese:

— Ce-ai zice să mergem la femei? Sunt în călduri aşa de mari că abia mai stau pe fund. Ştiu o fată în Redondo Beach care pentru zece dolari ne oferă tot tacâmul. Mă duc să văd dacă e liberă.

Înainte ca Ronnie să se poată opune, Frank intrase deja într-o cabină telefonică. Când s-a întors, şi-a terminat berea şi i-a spus:

— Ne aşteaptă peste o jumătate de oră.

Ronnie îşi umezise buzele nehotărât.

— Dar…

— Şi am picat la ţanc. Zicea că tocmai trebuie să-şi plătească chiria şi că banii noştri o vor scoate din necaz, adăugase Frank, hlizindu-se la el.

Pe tot drumul spre ţărmul mării, lui Frank nu-i tăcuse gura. Ieşiseră de pe autostrada Pacific Coast şi parcurseseră o serie de străduţe întunecate, după care opriseră în faţa unei clădiri cu un singur etaj situată în fundul străzii. Era o seară umedă şi rece, iar împrejur se simţea mirosul oceanului aflat atât de aproape. De undeva se auzea plânsul unui nou născut.

În timp ce se apropiaseră de clădire, le ajunseseră la urechi acordurile unui cântec. Era o melodie simplă dar foarte ritmată. Frank bătuse la uşă şi i se deschise.

— Bună, îi, salutase pe amândoi fata. Intraţi.

Ronnie îl urmase pe Frank în vestibul, abia

strecurându-se pe lângă gazdă, ai cărei sâni acoperiţi de o flanelă subţire îi atinseseră în treacăt braţul cu o intimitate netulburată. Femeia îi condusese apoi în living.

— Luaţi loc, îi poftise ea.

Încăperea era mobilată sărăcăcios. O canapea, două scaune, o măsuţă joasă pe care se aflau vraişte mai multe reviste confesionale şi un televizor din care răsuna la un volum mic cântecul de adineauri. Fata se aşezase pe un scaun în faţa celor doi, care luaseră loc pe canapea. Purta o flanelă roşie care îi sublinia şi mai mult formele sânilor lungi ce atârnau ca nişte pendule şi o pereche de jeanşi uzaţi şi foarte strâmţi care scoteau în evidenţă toate rotunjimile. Avea o înfăţişare plăcută, deşi cam ştearsă, cu părul şaten şi lung prins în agrafe deasupra urechilor şi care i se revărsa cascadă pe spate. Atunci când zâmbea, etala nişte dinţi un pic cam mari. Singura urmă de machiaj erau o pereche de sprâncene sexy care nu i se potriveau de loc.

— El e Ronnie, îi spusese Frank.

— Mă bucur de cunoştinţă, Ronnie, îi zâmbise Gloria. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe aici. Ai fost mai mult pe la alte fete?

— Păi... ăăă... păi, în general, nu prea obişnuiesc să dau banii pe aşa ceva, spuse Ronnie fâstâcindu-se şi dându-şi seama de gafa pe care o făcuse.

Nimeni însă nu se supărase.

— O să-ţi placă de Gloria, îi promisese Frank.

E cea mai grozavă.

Gloria zâmbise satisfăcută.

— Tu cum o mai duci, Frank?

— Destul de bine, Gloria. Am auzit că ai născut.

— Aşa este, îi răspunsese ea. Un tip nu a fost de loc atent şi am călcat pe bec. Aş fi putut să avortez, dar cum îmi doream dintotdeauna în copil, m-am gândit că ar fi mai bine să-l păstrez. E un bebeluş nemaipomenit, deşi are numai trei săptămâni. Acum doarme în dormitor. O să-l vezi şi tu când o să mergem acolo.

Ronnie continuase să se uite dezolat la televizor, unde maestrul de ceremonii făcea tot felul de glume cu o fată frumoasă. Frank şi Gloria discutaseră o vreme despre bebeluş, despre programul de la televizor şi despre vreme.

În cele din urmă, Gloria se ridicase şi întrebase plină de seninătate:

— Care dintre voi e primul?

În acelaşi timp se ridicase şi Frank.

— Eu am întâietate.

— Tu fă-te comod, Ronnie, îi spusese Gloria. Citeşte o revistă sau uită-te la televizor.

— Sigur, îi răspunsese el.

Îi urmărise apoi cu privirea cum traversează livingul şi intră în dormitor. După ce închiseseră uşa în urma lor, Ronnie le auzise vocile, fără însă a desluşi sensul cuvintelor. Încercase să se concentreze asupra programului de la televizor, dar descoperise că gândul îi zbura numai la ceea

ce se întâmpla în dormitor. Auzise zgomotul făcut de arcurile patului când cineva se aşezase, apoi un alt trup se alăturase celui dintâi. În următoarea jumătate de oră se instalase o linişte întreruptă din când în când doar de râsetele celor doi. Apoi uşa dormitorului se deschisese şi Gloria ieşise. Avea părul ciufulit, iar flanela îi atârna neglijent peste pantaloni. O clipă mai târziu îşi făcuse apariţia şi Frank. Părea satisfăcut de tratamentul pe care îl primise.

— Următorul, zâmbise Gloria, făcându-i semn cu degetul.

Ronnie se ridicase cu greu şi intrase cu paşi mecanici în dormitor. Se simţea ridicol şi devenise nervos. Nu aceasta era ideea lui despre dragoste. Gloria îl urmase şi închisese uşa după ea. În cameră se afla un imens pat dublu şi o noptieră pe care era montată o oglindă. Într-un pătuţ din colţ dormea un nou născut. Locul avea o serenitate şi o simplitate de-a dreptul banale, o totală lipsă de farmec. Gloria îşi trăsese flanela peste cap. Nu purta nimic pe dedesubt şi sânii ei se ridicaseră provocator când braţele i se înălţaseră, apoi căzuseră când fata îşi aruncase flanela pe un scaun din apropiere, îşi desfăcuse fermoarul jeanşilor şi după ce-i dăduse jos de pe ea rămase goală puşcă.

— Vrei să te dezbrac eu? îl întrebase ea.

El încuviinţase năucit, holbându-se la sânii ce pendulau, la pântecul ei rotunjit şi la pulpele robuste. Gloria stătuse lipită de el tot timpul cât îi

desfăcuse nasturii cămăşii şi cureaua şi îi trăsese pantalonii de pe picioare. Îi dăduse jos chiar şi pantofii şi îi scosese şosetele în timp ce Ronnie, aşezat pe marginea patului, îi dezmierda cu privirea adâncitura dintre sâni. Fusese ostil şi timid, dar Gloria îl liniştise. Acum îl excita chiar. Fata era expertă în munca ei.

— Hai în baie, îi propusese ea.

După ce intraseră acolo, îi întorsese spatele, nedorind să vadă cum femeia îl acoperise de spumă, îl spălase şi îl ştersese cu prosopul. Îşi închisese ochii încercând să alunge senzaţia fizică care îl cuprinsese, temându-se să nu termine prea devreme şi să strice totul.

Reveniseră apoi în dormitor. Bebeluşul mai dormea încă. Fata se aruncase cu Ronnie în pat. Atingerea trupului ei gol îi provocase un nou şoc. Brusc, se încordase într-un spasm de plăcere. Când senzaţia îi cuprinsese întreaga fiinţă, îşi încleştase pumnii şi închisese strâns ochii, savurând clipa, apoi se lungise pe spate, gâfâind şi lac de sudoare, golit de emoţie.

— Ai terminat repede, spusese Gloria. Vrei să mai încercăm o dată?

El dăduse din cap că nu, cuprins brusc de o stare de jenă şi nemaidorindu-şi decât să plece cât mai repede de acolo. Se îmbrăcase în linişte în timp ce Gloria îşi trăsese pe ea flanela şi jeanşii. Ronnie scosese din portofel o bancnotă de zece dolari şi i-o dădu fetii.

— Hei, a fost un număr cam scurt, remarcase

Frank Noian când se întorseseră în living.

— Ai un prieten foarte emotiv, spusese Gloria zâmbind.

Frank ar fi fost curios să ştie dacă Ronnie o satisfăcuse. Cei doi tineri îşi luaseră rămas bun, promiţând că vor mai trece pe la ea, apoi plecaseră.

Amintindu-şi de Gloria pe drumul de la bufet către Biroul pentru publicaţii tehnice, Ronnie îşi dădea seama că nu o va mai vizita niciodată. Lui nu-i trebuia o prostituată, indiferent de cât de dotată şi de drăguţă ar fi fost aceasta. Alături de Terry ar obţine mult mai mult. Dacă, se corectă el, va reuşi vreodată să depăşească cu ea faza plimbărilor mână în mână.

În seara aceea, după cină, se întoarse la bufetul de la Spacetronics. Se aşeză la o masă şi începu să soarbă rar dintr-o ceaşcă de cafea. Din spatele tejghelei, Terry îşi ridică privirea spre el, îi zâmbi şi-l salută. El îi zâmbi la rândul lui şi-i răspunse la salut, cuprins brusc de un val de căldură. Apoi îi urmări mersul elegant prin sala de mese. Terry nu era conştientă de nenumăratele mişcări excitante ale şoldurilor ei, de picioarele ei cu pielea strălucitoare, de felul în care sânii ei tineri şi plini făceau să se întindă la maximum materialul bluzei.

Fata se opri în fine şi la masa lui.

— Ai avut o zi cumplită, nu-i aşa? o întrebă el de dragul de a face conversaţie, evitând să-i privească sânii şi delectându-se în schimb cu părul

ei roşcat şi aranjat în fugă, cu ochii ei pătrunzători, cu nasul în vânt şi cu buzele senzuale care te înnebuneau.

Ea încuviinţă din cap şi privi la ceasul de pe perete!

— Mai e doar un pic. Cred că am să rezist.

Ronnie continuă după un moment de ezitare:

— Îl cunoşti cumva pe un anume Adam Kay?

— Da. De ce mă întrebi?

Privirea fetii îl făcu să se simtă stingher.

— Zicea că aseară te-a condus acasă.

— Aşa este, îi răspunse ea pe un ton ascuţit şi sfidător. De fapt, tot el mă va conduce acasă şi în seara asta.

— Credeam că mătuşa ta nu te lasă să urci în maşina unui bărbat. Ştiu că în ultimul timp, de câte ori te-am invitat…

— Tu vorbeşti?! Tocmai tu care nu ieşi din cuvântul tatălui tău? îl repezi ea caustic. În plus, este treaba mea ce fac.

— Ştiu, spuse Ronnie, dându-şi seama că, brusc, lucrurile luaseră o întorsătură nefavorabilă pentru el şi simţindu-se deznădăjduit. Nu intenţionez să mă amestec, dar mie nu-mi place acest Adam Kay. Nu-mi inspiră de loc încredere.

— Recunoaşte că mai degrabă eşti gelos pe el.

— Da, spuse Ronnie încet. Cred că ăsta e motivul principal. Ştii că te plac, Terry şi n-aş vrea… mă rog, n-aş vrea să ţi se întâmple ceva rău.

— Şi eu te plac pe tine, Ronnie, dar nu ai niciun drept să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să fac. Am acceptat propunerea lui Adam de a mă conduce acasă săptămâna trecută dintr-un impuls spontan, în primul rând pentru că m-am săturat s-o tot aud pe mătuşă-mea că de câte ori mă voi uita doar la vreun băiat mă va paşte o nenorocire mai mare decât moartea. La urma urmei, nu s-a întâmplat nimic. M-a condus doar, acasă. Mă descurc şi singură şi nu am nevoie de sfatul tău sau al altcuiva.

Terry vorbea acum pe un ton ridicat, iar directorul bufetului, aflat la celălalt capăt al tejghelei, îşi arăta dezaprobarea, încruntându-şi sprâncenele. Ronnie se pierduse de tot, dar continuă:

— Sunt doar îngrijorat pentru tine, spuse el. Am impresia că acest Adam Kay pune la cale ceva murdar.

— Iar tu n-ai decât să-ţi bagi grija asta şi sfaturile pe care mi le dai… ştii tu unde, îi răspunse şoptit Terry.

Înainte de a mai putea spune ceva, fata îi întoarse spatele şi-şi făcu de lucru cu nişte pahare care se aflau în chiuveta din spatele tejghelei. Ronnie îşi bău cafeaua dintr-o singură înghiţitură şi ieşi cu paşi grăbiţi din bufet. Aerul nopţii era rece, dar lui încă îi mai fierbea sângele sub gulerul cămăşii.

La urma urmei, ducă-se la naiba, gândi el cu amărăciune. Asta e soarta pe care şi-o merită. N-

are decât să iasă cu Adam Kay. Într-o bună zi va regreta ea. Se gândi o clipă la părul ei roşcat şi îşi dădu seama că va veni o vreme când Terry se va răzvrăti împotriva mătuşii ei şi a tuturor sfaturilor bune primite de la prieteni. Sperase ca fata să fie alături de el în momentul în care revolta se va produce, pentru a o putea proteja.

Oare îi va fi dat tocmai lui Adam Kay să profite de această revoltă? Gândindu-se la numeroasele şi înşelătoarele cărări ale vieţii pe care Terry nu păşise şi pe care fata ar putea rătăci, Ronnie Wiley avu o strângere de inimă care îl îngheţă.

CAPITOLUL 8

ADAM ÎŞI PARCĂ superbul Alfa-Romeo în faţa bufetului. Peste numai câteva minute Terry va ieşi pe uşă, vibrând de feminitate şi plină de încredere.

Graţie mătuşii ei, va fi foarte uşor să o cucerească pe Terry. Fata fusese păzită atât de sever, încât practic îşi pierduse orice răbdare. Acum, pentru a pătrunde în sufletul ei nu-ţi mai trebuia decât timp şi o tehnică abilă de abordare.

Adam era pe deplin încredinţat că tehnica lui era cea mai bună. Aceeaşi filosofie la care apelase şi la celelalte locuri de muncă pe care le avusese până acum.

Dacă erai plin de iniţiativă, prietenos şi-i priveai pe cei din jur în ochi, toată lumea te plăcea încă de la prima întâlnire. Oamenii se simţeau în siguranţă în preajma ta, te acceptau ca pe un confident şi îţi destăinuiau lucruri pe care nu aveai cum să le afli altfel. Cum a fost şi cazul informaţiilor despre Helen, soţia lui Pete Wiley, o mică perlă culeasă de la un funcţionar de la achiziţii căruia îi cam place să se laude. Adam îl trăsese de limbă cu multă abilitate. Aflase astfel că Helen Wiley nu era de loc uşă de biserică şi se lăsa agăţată de tot felul de indivizi. În acest scop, Helen frecventa un bar de pe Western Avenue, un mic local numit The Tailspin. Tipul de la achiziţii îi mai spusese că femeia era o mare poamă, o fiinţă atât de nesătulă de parcă s-ar fi temut că în

curând sexul nu va mai fi la modă. Dacă facem o legătură între asta şi relaţia lui Dave Underwood cu Sylvia Renner, gândea Adam, s-ar putea să reuşim conturarea unui plan foarte interesant. Atât Pete cât şi Dave erau consideraţi ingineri de prim rang la Spacetronics, fiecare dintre ei putând concura la ocuparea funcţiei lui Harvey Renner, atunci când bătrânului îi va veni vremea să se retragă la pensie. Dar asta numai dacă un alt inginer plin de iniţiativă, prietenos şi care privea oamenii direct în ochi nu i-ar scoate din competiţie, reflectă cu o plăcere sadică Adam.

— Bună, spuse Terry Kline.

— A, bună, îi răspunse el cu zâmbetul pe buze.

Se aplecă deasupra scaunului din dreapta şi-i deschise portiera. Ea se strecură uşor în maşină şi rochia i se ridică deasupra genunchilor, scoţând la iveală o carne strălucitoare. Terry îşi aranjă rochia şi închise portiera.

— Erai absorbit în gânduri, spuse ea.

— Mă crezi sau nu, mă gândeam chiar la tine. Ardeam de nerăbdare să te revăd.

Luă apoi mâna fetei şi o strânse uşor. Ea deveni vizibil încordată, de parcă ar fi simţit în gestul lui un avans. Dar Adam îi eliberă mâna şi porni motorul. Ia-o uşor, câştigă-i încrederea, aşa trebuia procedat. Terry părea acum liniştită, observă Adam, dar chipul ei frumos mai purta încă o urmă vagă de dezamăgire. Se vedea limpede că în sufletul ei se ducea o luptă pierdută încă

dinainte.

Maşina ieşi din parcare.

— Sper că nu ai avut probleme cu mătuşa ta pentru că te-am condus acasă, spuse el.

— Nu. Se pare că i-ai făcut o impresie bună.

— M-aş bucura, Terry, continuă Adam. Spune-mi, te rog, Stanley Crayton ăsta obişnuieşte să mai treacă din când în când pe la voi?

— Nu. Dar de ce întrebi?

— Am stat deseori de vorbă cu el. Am impresia că îi cam sfârâie călcâiele după mătuşa ta.

— După Lucy?! întrebă ea, nevenindu-i să creadă. După mătuşa Lucy?! repetă ea, izbucnind în râs. O, Adam, sper că glumeşti.

— În locul tău nu aş subaprecia-o, Terry. Sub aspectul ei exterior, aparent dur se ascunde o femeie capabilă să ofere o dragoste profundă oricărui bărbat.

Terry rămase pentru o clipă tăcută.

— Unui bărbat, poate. Dar Stanley Crayton e un neisprăvit.

Adam zâmbi cu îngăduinţă.

— Poate pentru tine, dar mie nu-mi pare un tip aşa de rău şi s-ar putea să fie exact bărbatul de care are nevoie mătuşa ta. El ar putea s-o ajute să-şi refacă viaţa şi atunci nu se va mai preocupa atât de mult de a ta.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse Terry pusă pe gânduri.

— Problema este, continuă Adam, că Stanley

e foarte timid. Ai putea să-i pui şi tu o vorbă bună pe lângă mătuşa ta.

— Am să încerc, îi promise ea. Îi va face desigur bine să mai iasă şi ea din când în când cu cineva în oraş. Ca să nu mai vorbim de mine. Eşti un tip foarte isteţ, Adam.

— Mulţumesc. Îţi dai seama cu siguranţă că nu fac asta doar de dragul de a o ajuta pe mătuşa ta. Am şi alte motive. Aş vrea să putem ieşi şi noi împreună undeva.

— Ştiu, Adam, spuse ea încet, iar mâna ei îi atinse uşor braţul. Şi eu îmi doresc acest lucru. Între mine şi mătuşa Lucy se duce de mai multă vreme o luptă dură şi, pentru un timp, am simţit că nu mai am puterea să continui. Acum însă merită s-o fac din nou. Nu ştiu cum să-ţi explic dar… ne cunoaştem de puţină vreme şi totuşi…

Adam îi prinse mâna într-a sa. De data aceasta, fata nu-i mai opuse rezistenţă.

— Ştiu ce vrei să spui, Terry. Şi eu simt la fel.

Îşi trecu braţul pe după ea, iar Terry îşi sprijini capul pe umărul lui. Mirosul părului şi trupului ei îi produse fiori, dar se strădui să rămână calm. Uşurel, uşurel, îşi propuse el din nou, fiecare mişcare la timpul ei.

Trase maşina în faţa casei.

— Intru şi eu cu tine pentru câteva clipe, spuse el. În felul acesta, mătuşa ta se va obişnui poate mai mult cu mine.

Se îndreptară spre casă, mână în mână. Adam surprinse un crâmpei de mişcare pe veranda

întunecată a casei învecinate. Stanley Crayton, gândi el, nestăpânindu-şi un zâmbet interior. Aşteaptă ca Lucy Carr să se culce pentru a trage cu ochiul când se dezbracă. A trebuit mai întâi să-i câştige încrederea pentru a-i sădi în capul ăla pleşuv această idee. Ideea nimerise pe un teren fertil, aşa cum Adam, un bun cunoscător al caracterului uman, bănuise că se va întâmpla.

O găsiră pe Lucy Carr citind pe scaunul ei din colţ. Femeia îşi ridicase privirea din filele cărţii şi se încruntă.

— Bună seara, domnişoară Carr, spuse Adam.

Lucy îi răspunse la salut printr-o înclinare tăioasă a capului, dar în gestul ei nu se întrezărea încă o aprobare clară. Adam ştia bine că şi în această privinţă timpul va rezolva totul.

— Bei o cafea, Adam? îl întrebă Terry, fără să-şi îndrepte privirea spre mătuşa ei.

— Mulţumesc, dar mâine am o zi foarte grea, aşa că îţi propun s-o lăsăm pe altă dată. Mă bucur că v-am văzut din nou, domnişoară Carr.

Terry îl conduse la uşă. Îi atinse mâna şi-l privi cu tandreţe.

— Noapte bună, Adam.

— Noapte bună, Terry.

Uşa micuţei case cu ferestrele luminate se închise în urma lui. Adam se îndrepta acum spre conul de umbră în care se afla Stanley Cray ton.

— Bună, spuse el afabil.

— Adam, tu eşti?

— M-am gândit să mă opresc un minut pe

aici. Cum merge treaba cu Lucy?

— Cu Lucy?! întrebă Stanley, umezindu-şi buzele.

— Eşti un tip norocos, continuă Adam. Terry mi-a spus că mătuşă-sa a întrebat de tine.

— Chiar a întrebat?

Adam încuviinţă din cap.

— Chiar se întreabă de ce nu treci niciodată pe la ea, din moment ce locuiţi uşă în uşă. Cred că dacă nu te ţii de capul ei, o să pierzi o mare ocazie, Stanley.

— Poate că ai dreptate, spuse Stanley fără prea multă siguranţă.

— Du-te şi tu pe la ea, fă-i o vizită ca între vecini şi prieteni şi ai să vezi că în cel mai scurt timp…

Adam zâmbi cu subînţeles, clipi şi lăsă restul pe seama imaginaţiei lui Stanley.

— Să ştii că e o femeie foarte bine.

Stanley Crayton era încurcat şi încântat în acelaşi timp.

— Da, spuse el. Aşa este.

— Ei, eu trebuie să plec. Ne vedem mâine la lucru.

Înainte de a porni motorul, Adam mai privi o dată în urmă şi îl zări pe Stanley zorind pasul pe trotuar.

Douăzeci de minute mai târziu, Alfa Romeo-ul său negru se oprea lângă o clădire cu acoperiş plat din stucatură, a cărei firmă fluorescentă înfăţişa un avion în picaj şi cuvintele The Tailspin.

The Tailspin era un mic local de cartier în care lucrătorii de la fabrica de avioane din apropiere beau de obicei o bere înainte de a se întoarce la copilaşii lor. Mai mulţi bărbaţi erau aşezaţi la celălalt capăt al barului. Mai încolo, sub lumina orbitoare a unui bec fără abajur, doi bărbaţi se aplecau pe rând deasupra unei mese de biliard. Dintr-un tonomat se auzea încet glasul lui Sinatra, care cânta o baladă tristă despre o dragoste neîmplinită.

Adam se căţără pe un scaun şi comandă un scotch dublu. Aruncă o privire către ceilalţi clienţi ai localului. Doi dintre ei erau bărbaţi, îmbrăcaţi în bluze sport şi pantaloni largi, cu câte o halbă de bere în faţă. Lângă ei se afla o tânără de vreo treizeci de ani, sau poate mai mult, care nici nu-i băga în seamă. Părul ei negru şi lung îi cădea pe umeri, încadrând un chip subţire, senzual şi frumos. Îl privea insistent pe Adam, iar el îi trimise unul din zâmbetele sale ştrengăreşti.

Fata îi zâmbi şi ea şi se ridică de pe scaun.

— Hei, spuse unul dintre cei doi bărbaţi. Unde ai plecat?

Ea nu-l băgă în seamă şi porni spre locul unde se afla Adam. El îi privi mersul. Se mişca exact cum ar fi trebuit s-o facă o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră şi foarte mulată pe trup.

Tânăra ezită o clipă, aproape teatral, dar bine jucat.

— Scuză-mă, spuse ea încet. Te-am confundat cu o persoană cunoscută.

Se pregătea tocmai să revină la locul ei, când Adam o apucă de braţ.

— Dacă îmi dai voie, s-ar putea să-ţi devin şi eu o persoană cunoscută.

Ea îi zâmbi, dezgolindu-şi albul strălucitor al dinţilor.

— Bine, spuse ea, suindu-se pe scaunul de lângă Adam. Aş vrea un brandy cu sifon, te rog.

Adam îi comandă băutura dorită, apoi făcu un semn către celălalt capăt al barului.

— Eşti sigură că prietenii tăi nu au nimic împotrivă?

— Ăia? spuse fata, scuturându-şi capul cu dezgust. Ăia nu sunt prietenii mei. Vagabonzii ăştia cred că este de ajuns să-i oferi unei fete o bere şi după aia… mă rog, nu contează. Pe mine mă cheamă Helen. Dar pe tine?

— Adam, răspunse el. Adam Kay.

— Să ştii că eu nu am nume de familie, spuse Helen.

O recunoscuse după descrierea tipului de la achiziţii.

În lumina obscură de la The Tailspin, trăsăturile fine ale Hellenei Wiley trădau senzualitate şi apetit sexual. De aproape, îţi puteai da mai bine seamă de vârsta ei. Era destul de bine trecută de treizeci de ani. La urma urmei, avea un băiat în toată firea, rivalul lui Adam în cucerirea lui Terry Kline.

Întinzându-se după paharul ei, Helen reuşi să-şi frece ispititor unul din sâni de braţul lui.

— Eşti frumoasă, Helen, spuse el.

— Mulţumesc.

Femeia se grăbise să-şi termine băutura.

— Hai să plecăm de aici, îi propuse el. Să luăm aer mai curat. Ai băut destul. Eu zic că îţi ajunge.

Helen încuviinţă printr-un gest al capului.

— Ştiu un motel în apropiere, continuă el.

Micuţa şi îngrijită cameră de motel era dominată de un pat dublu. Adam trânti uşa în urma lor. Helen se întoarse spre el şi-l înfruntă ezitând şi zâmbind doar pe jumătate. Adam îi surâse liniştitor şi o trase spre el. Braţele ei alunecară pe umerii bărbatului, apoi i se încolăciră în jurul gâtului, iar trupul Hellenei se lipi de al lui Adam.

— Adam, murmură ea cu respiraţia rărită. Adam…

Starea de excitare o făcea să gâfâie. Corpul ei se arcuise deja, anticipând ceea ce avea să urmeze. În frenezia cu care făcuse dragoste era mai degrabă o furie ascunsă, decât apetit sexual. O furie a cărei ţintă nu era neapărat Adam, ci bărbatul în general, oricare ar fi el. Încleştată de el, îi sfâşia spinarea cu unghiile lungi, iar dinţii i se înfigeau adânc în umerii bărbatului. Alarmat.

Adam îşi dădea seama că nu trebuie s-o lase să-l distrugă, aşa cum obişnuiau să facă astfel de femei. Dorinţa ei îi provocase o apatie care avea tot atâta în comun cu dragostea ca şi furia ei.

Când explozia se produse în amândoi

simultan, Helen scoase un ţipăt ascuţit. Trupurile lor tremurau înfiorate, înghiţite de fluxul plăcerii.

Rămaseră o vreme întinşi unul lângă altul, savurându-şi satisfacţia. Apoi Helen se ridică într-un cot şi, plină de tandreţe îşi trecu mâna peste pieptul lui. Adam îi admiră globurile albe şi tari ale sânilor, apoi o privi drept în ochi. Helen se uita la el absorbită.

— Îmi place cum faci dragoste, spuse el la o femeie care a fost înşelată de bărbatul ei.

— Ştiai dinainte că ai să mă găseşti în barul ăla, nu-i aşa?

— Ce să-i faci? Lumea vorbeşte.

Helen îşi scutură părul negru şi lung care-i străluci o clipă pe umerii goi.

— Nu-mi mai pasă. Bănuiam că se bârfeşte pe seama mea. Lucrezi tot la Spacetronics?

— Da, sunt inginer.

— Îl cunoşti pe soţul meu?

— M-am întâlnit cu el, dar n-aş putea spune că suntem prieteni.

Helen se întinse pe spate şi-şi fixă privirea pe tavan.

— Cred că şi eu pot spune acelaşi lucru. M-am întâlnit de multe ori cu el, dar nu suntem prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Privirea lui Adam dezmierda profilul trupului superb al femeii.

— As spune mai degrabă că nu ştie să te aprecieze.

— Lui Pete îi place să mai calce şi pe alături,

spuse ea. O ştii pe una Donna Underwood?

— Nevasta lui Dave Underwood? Parcă am auzit de ea…

— Pete e mort după ea, deşi nu-mi dau seama ce a găsit la femeia asta. Poate faptul că e nevasta altuia. De câte ori ne nimerim împreună la câte o petrecere, se dă pe lângă ea ca un şcolar în călduri. Mă consideri vinovată pentru că mă culc cu alţi bărbaţi?

— Eu nu, spuse Adam, urmărind leneş cu degetul puful fin din jurul ombilicului ei.

Deci Pete Wiley era înnebunit după Donna Underwood. Un alt element important care i-ar putea fi de mare folos în câştigarea competiţiei pentru Spacetronics. Una peste alta, fusese o seară cât se poate de profitabilă.

Helen se întinse spre el şi-i ciufuli părul.

— La ce te gândeşti atât de cufundat?

— Mă întrebam dacă Pete bănuieşte că tu…

Ea izbucni în râs.

— Bineînţeles că da. Mai mult chiar, îi povestesc totul în amănunt.

— Adevărat? o întrebă Adam, nevenindu-i să creadă.

— O, stai liniştit! Nu-i menţionez niciun nume. Dar îmi place să intru în cele mai mici detalii ca să-l văd zvârcolindu-se de ciudă. E singura plăcere pe care mi-o mai oferă căsnicia cu el.

Helen îşi mişcă trupul de-a curmezişul patului, atingându-i piciorul.

— Eu zic să nu mai pierdem timpul cu vorbe

goale, îi şopti lui Adam. Vreau ca diseară să am multe de povestit lui Pete. Adam îşi petrecu următoarea jumătate de oră, oferindu-i posibilitatea de a-i povesti multe lui Pete. I se păru un schimb cât se poate de echitabil.

CAPITOLUL 9

PETE WILEY STĂTEA la biroul său cu pumnii încleştaţi, încercând să-şi alunge din gând amintirea infidelei sale soţii. Avea mult de lucru, dar gândurile îl năpădeau, chinuindu-l înfiorător.

Aseară se întorsese acasă şi mai târziu ca de obicei, cu hainele de pe ea sfâşiate. După spusele ei, fusese agăţată într-un bar de către un tânăr drăguţ care o dusese la un motel. Insistase să-i povestească cu lux de amănunte tot ce se petrecuse acolo, iar el se simţise prea descurajat pentru a o face să tacă. N-ar fi rezolvat nimic dacă ar fi bătut-o.

Ar fi trebuit să o omoare, dar se pare că nu avea veleităţi de criminal. Aşa că a ieşit din casă turbat de furie şi s-a plimbat ore în şir, încercând să se răcorească. Apoi abia a reuşit să aţipească un pic.

— Bună, auzi un glas lângă el.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Adam Kay.

— Sper că nu întrerup vreun proces de gândire vital, spuse Adam.

Pete îi zâmbi, recunoscător pentru această întrerupere. Poate că o mică discuţie îl va face să mai uite de Helen.

— Nu, răspunse el. Nu era nimic important.

Îi făcu semn lui Adam să ia loc pe un scaun din apropiere.

— Cum merg treburile?

Adam se aşeză.

— Destul de bine. Cred că am reuşit să mă adaptez destul de bine la noul loc de muncă. Dave a fost foarte amabil şi m-a sprijinit mult. Soţia lui a lucrat cândva la Mitchell Aircraft, unde am fost angajat şi eu înainte de a veni aici.

— Ai cunoscut-o la Mitchell? îl întrebă Pete.

Însuşi numele ei suna ca o muzică. Donna Underwood, gândi el, nu s-ar duce niciodată într-un bar pentru a fi agăţată, indiferent de ce i-ar face Dave. Dacă totuşi ar face-o, ceea ce era exclus, primul care s-ar duce să o agaţe ar fi Pete.

— N-aş putea spune, îi răspunse Adam. E o femeie atrăgătoare, nu crezi?

— Atrăgătoare? A, da. Foarte.

Pete îşi aminti brusc de Donna la o petrecere pe malul mării, la care purtase un bikini albastru care părea doar o umbră pe corpul ei. Îşi mai aduse aminte cât de greu îi fusese să-şi desprindă ochii de la adânca despicătură dintre sânii ei albi ca laptele, de la abdomenul ei suplu şi de la locul fin şi ademenitor în care se uneau picioarele bronzate care pur şi simplu te înnebuneau.

Adam se lăsă pe spătarul scaunului şi spuse ca din întâmplare:

— Oare de ce nevasta altuia ni se pare mai bună?

Pete se trezi brusc din transă, tresărind.

— Cum? întrebă el afectat. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e normal să fie aşa. Să-l luăm de exemplu pe Dave Underwood. E un băiat cumsecade, dar pun pariu că nu ştie să-şi

aprecieze propria nevastă, aşa cum ar face-o altul care nu stă cu ea tot timpul. Am dreptate sau nu, Pete?

— Am impresia că doreşti să-mi dai de înţeles ceva, spuse încet Pete.

Adam izbucni în râs.

— Am încercat să fiu subtil, dar eşti prea isteţ pentru mine, Pete.

Apoi se aplecă înainte şi spuse cu un aer foarte serios şi confidenţial:

— Bine. Ştiu că eşti genul de bărbat căruia îi place să se mai distreze din când în când. Să zicem că aş putea să-ţi aranjez să ajungi în patul Donnei Underwood.

Pete clipi des, nereuşind să-şi dea seama dacă a auzit bine. Propunerea lui Adam îl şocase. El în pat cu Donna Underwood? Acest gând îi provoca o senzaţie dureros de plăcută.

— E o glumă proastă, Kay, spuse el. Dave e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Ştiu asta. Şi pentru mine e unul dintre cei mai buni prieteni. Dar ce legătură are asta cu ce ţi-am propus eu? Nu o să sufere de loc pentru că nu o să afle nimic. Să ştii că nu glumeam adineaori, Pete. Pot efectiv să-ţi aranjez ceva.

Pete rămase cu ochii holbaţi la el. Chipul lui Adam Kay trăda sinceritate.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa aşa ceva, spuse el, chiar dacă, să zicem, ai putea într-adevăr s-o faci?

— Hai, Pete, ce naiba. Eşti, ca şi noi ceilalţi,

un tip foarte viril. N-ai să-l faci să sufere pe Dave şi cu siguranţă că nici ei nu-i va strica puţină variaţie.

Adam se ridică să plece.

— Dar dacă zici că nu te interesează…

— Stai un pic, îl opri Pete, surprins la auzul tonului disperat cu care rostise aceste cuvinte. Brusc, iyintea i se învălmăşise. La început crezuse că Adam voia doar să-l tachineze în legătură cu Donna, dar acum nu mai era atât de sigur. Dacă totuşi, într-un anume fel, tipul acesta putea efectiv să facă ceea ce-i spusese?

— Şi cum ai să procedezi?

— Asta-i treaba mea, spuse Adam. Crede-mă, Pete, e ca şi rezolvată. Vrei sau nu?

— Da, fir-ar să fie, rosti Pete cu năduf.

Până acum se gândise numai la Helen, care se culca no cu jumătate din oraş şi nu încetase să o dorească în zadar şi cu patimă pe Donna, încă din prima clipă în care o cunoscuse.

— E-n regulă, spuse Adam. Apropo, un serviciu preţios merită recompensat. Ştiu că în curând va începe lucrul la un nou proiect secret, programul acela de sateliţi.

— Şi ce-i cu asta?

— Aş vrea să fiu eu şeful acestui proiect, spuse Adam. Pete se holbă la el.

— Ce vrei să fii?

— Şeful acestui proiect, repetă Adam. Va fi emanaţia ta şi ştiu că ai autoritatea de a numi un şef al proiectului. Vreau această slujbă, Pete.

— Eşti nebun, spuse Pete. Nu pot da această funcţie unuia care abia s-a angajat la Spacetronics.

Adam zâmbi cu îngăduinţă.

— Vrei să spui că în mod obişnuit nu se face acest lucru, îl corectă el. Dar după ce mi-ai citit curriculum vitae şi mi-ai văzut recomandările, ai decis că sunt cel mai potrivit pentru aşa ceva.

Pete dădu din cap.

— Nu, Adam, nu pot.

Apoi, după un moment de ezitare, continuă:

— Ascultă. În curând, bătrânul Renner va ieşi la pensie, iar eu sau Dave îi vom lua locul. Aşa că nu-mi permit să fac nicio gafă.

— Acum ascultă-mă şi tu pe mine, Pete, spuse încet Adam. Nu-ţi cer decât să-mi dai şansa să-mi demonstrez capacităţile. Altfel risc să lucrez la firma asta încă douăzeci de ani fără să am ocazia de a-mi pune în slujba ei tot potenţialul intelectual. Tu vei rămâne oricum creierul acestui proiect, desigur, şi dacă nu-ţi place cum mă descurc, poţi să mă scoţi din schemă când doreşti.

— Şi asta-i adevărat, fu de acord Pete, dar…

— În plus, mai e şi Donna.

— Aşa e, spuse Pete, amintindu-şi de ea. Bine, Kay, s-a făcut. Dar după ce vei fi numit, dacă doar mi se va părea că eşti pe punctul de a face un pas greşit, vei fi imediat înlocuit.

— Mi se pare destul de corect, spuse Adam entuziasmat. E o plăcere să fac afaceri cu tine, Pete. Mă şi apuc să pun la punct aranjamentul tău

şi te caut mai târziu.

Pete îl urmări cu privirea pe Adam, care se îndepărta de-a lungul şirului de birouri. Încă nu era pe deplin convins de justeţea hotărârii luate. Dar avea să se culce cu Donna Underwood înainte chiar de a fi crezut în posibilitatea acestui lucru. Dacă îl va ajuta, Adam Kay va fi noul şef al proiectului pentru programul de sateliţi.

Era limpede că Adam era un tip ambiţios. Poate chiar prea ambiţios pentru binele său şi al celorlalţi.

Fie, inginerul cel nou va obţine slujba pe care şi-o dorea atât de mult.

Stanley Crayton îşi luă inima în dinţi, se îmbrăcă îngrijit şi, inspirat de amintirea celor văzute în dormitorul ei, se duse şi sună la uşa vecinei sale.

— Sper că nu v-am deranjat, domnişoară Carr, spuse el cu un zâmbet şters. Suntem vecini de aproape un an şi nu am… ştiţi dumneavoastră… nu am stat niciodată de vorbă.

— Nu m-aţi deranjat de loc, domnule Crayton, îl asigură ea. Stăteam şi citeam când aţi sunat. Vreau să rămân trează până se întoarce Terry. Cred că-mi fac prea multe griji degeaba. Deşi are vârsta la care tinerii au drept de vot, eu tot o mai cocoloşesc ca pe un copil.

El dădu din cap afirmativ.

— Înţeleg ce e în sufletul dumneavoastră. Şi mama spunea mereu că…

Stanley nu termină fraza, dându-şi brusc

seama că era pe punctul de a face o comparaţie nelalocul ei.

— Ce spuneaţi, domnule Crayton?

— V-aş fi recunoscător, o drese el, dacă mi-aţi spune Stanley. Şi ceilalţi prieteni ai mei o fac.

— Mi-ar face plăcere, îi răspunse ea cu o cordialitate impersonală, cu condiţia ca şi dumneavoastră să-mi spuneţi Lucy.

Stanley se aşeză pe canapea, iar ea luă loc pe scaunul din faţa lui. Ca de obicei, îmbrăcămintea o dezavantaja, iar părul dat pe spate era strâns legat într-un coc demodat. Nu era de loc machiată. Şi-o închipui aşa cum o văzuse în dormitor, la început în furou, apoi în sutien şi chiloţi şi în cele din urmă goală, cu splendidul ei păr căzut pe umerii goi.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

El se strădui să-şi alunge roşeaţa care îi îmbujorase obrajii.

— O, o… iartă-mă că mă holbam aşa la tine. Mă gândeam că… mă rog, eşti atât de frumoasă!

Ea păru surprinsă, apoi emoţionată.

— Nimeni nu mi-a mai făcut o astfel de declaraţie în ultimii zece ani. Îţi mulţumesc, Stanley.

— Cu plăcere.

Trebuia să fie mai atent, altfel risca să-i spună mai departe că îi plăcea la nebunie aluniţa de pe fund.

— Mă gândeam că poate ne mai putem vedea şi noi din când în când, se grăbi să-i explice. Adică

tu, eu şi mama. Poate la un joc de cărţi, la o cafea sau să vedem împreună ceva la televizor.

— Ar fi grozav, Stanley, spuse ea pe un ton ce părea cât se poate de serios. E foarte drăguţ din partea ta.

— O fac cu cea mai mare plăcere, Lucy.

Stanley îşi privi ceasul. În douăzeci de minute, Terry avea să se întoarcă acasă. Poate că dacă se va împrieteni cu Lucy, ea îl va ruga să o conducă acasă pe nepoata ei după programul de seară, sau, poate, chiar să iasă cu ea în oraş. Pentru Lucy, nu pentru Terry, el ar putea constitui un însoţitor mai sigur al tinerei ospătăriţe decât Adam Kay.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, spuse el. Îmi place şi faptul că nu v-aţi luat mobilă din aceea modernă. Numai într-un interior mobilat după stilul vechi te poţi simţi cu adevărat bine, spuse el, apoi izbucni în râs. Ştiţi probabil gluma despre nevasta care a aflat că bărbatu-său a venit beat acasă datorită faptului că acesta nu se împiedicase de mobila modernă pe care o cumpărase de curând.

Lucy râse politicos.

— Nu, gluma asta nu o auzisem.

Stanley îşi privi din nou ceasul, apoi se ridică în picioare.

— În câteva minute începe o emisiune foarte bună de actualităţi. Mamei îi place să stau lângă ea când se uită la televizor. Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— Mai treci pe aici când vei avea mai mult timp la dispoziţie, îi propuse femeia. Bineînţeles, poţi veni şi cu mama ta.

— Da, mi-ar… ne-ar face mare plăcere, Lucy.

Gazda îl conduse până la uşă.

— Salut-o şi pe Terry din partea mea, mai spuse el.

— Aşa am să fac, Stanley. Noapte bună.

Stanley ieşi în verandă, apoi coborî pe trotuar, reproşându-şi că nu mai rămăsese s-o vadă pe Terry să stea puţin de vorbă şi cu ea. Nu spusese tot ce-şi plănuise şi se temea ca Lucy să nu fi avut impresia că era un papă-lapte. Prezenţa ei îi dădea o stare de agitaţie căci se temea ca nu cumva, printr-un mod misterios sau datorită intuiţiei feminine, ea să-şi dea seama că o urmărise pe ascuns de atâtea ori în timp ce se dezbrăca.

Se aşeză, protejat de umbra devenită familiară, pe ultima treaptă a scării ce ducea spre veranda casei sale. Cerul era acoperit şi întunecat, iar în noaptea de afară se simţea o răcoare plăcută care îi făcea bine. Din spate se auzeau reclamele de la televizorul din living. Pe stradă trecu în viteză o maşină.

În faţa casei lui Lucy opri un Alfa-Romeo. Stanley încercă să desluşească ocupanţii. După o conversaţie purtată în şoaptă, din maşină îşi făcu apariţia Terry Kline. Fata se îndreptă spre casa ei, iar maşina care o adusese porni mai departe. Stanley încerca să se gândească la ce ar putea să-i

spună. Înainte de a-i fi venit ceva în minte, Terry intrase deja în casă.

Se ridică, îşi întinse picioarele cuprinse de cârcei şi ieşi în stradă. La o intersecţie mai încolo, o maşină dădea colţul. Nu se zărea niciun pieton. Privi înspre casa lui Lucy şi văzu că lumina de la dormitorul acesteia era aprinsă.

Ar fi trebuit să-i spună despre spaţiul dintre jaluzele şi tocul geamului, pentru propria ei protecţie, din moment ce se hotărâse să nu mai tragă cu ochiul la ce se petrecea în interior. Cu toate că nu vedea nimic rău în asta. Nu deranja pe nimeni.

Cercetă ambele sensuri de circulaţie ale străzii, apoi o luă cu pas grăbit pe trotuar. În dreptul ferestrei luminate se aplecă şi privi prin crăpătură.

Lucy Carr, cu toate hainele pe ea, era aşezată pe marginea patului şi-şi scotea agrafele din păr. Acesta îi căzu în valuri pe umeri. Apoi femeia îşi descheie nasturii rochiei. Stanley continuă să o privească, ţinându-şi respiraţia. Nu trebuia să facă niciun zgomot, pentru a nu atrage atenţia asupra lui. Lucy îşi trase rochia peste cap şi în acelaşi timp i se ridică şi furoul. Femeia se duse la debara, unde urma să-şi atârne rochia.

Stanley profită de această pauză pentru a-şi muta privirea în susul străzii. Şi de această dată nu zări nici ţipenie de om.

În dormitor, Lucy tocmai îşi scotea furoul. Goliciunea pântecelui ei străluci pentru o clipă.

Acum i se putea vedea sutienul alb care stătea să plesnească pe sânii bogaţi.

Femeia ridică furoul şi-l duse în debara, alături de rochie.

Revenind foarte aproape de geam, ea se aplecă pentru a-şi desface jartierele care-i prindeau ciorapii. Stanley începu să tremure de excitare. Buzele i se uscaseră şi i se albiseră. Despărţitura dintre sânii lui Lucy se adânci. Când începu să se mişte prin încăpere, şoldurile i se conturau foarte clar prin chilotul subţire.

Brusc, se produse o scânteie orbitoare, iar Stanley Crayton se retrase de la fereastră surprins şi îngrozit, abia înăbuşindu-şi un ţipăt. Rămase neclintit pe trotuar, încercând să-şi recapete vederea. Auzi zgomotul unor paşi care se îndepărtau şi un chicotit uşor. După câteva secunde începu să vadă din nou, dar în jurul lui nu se mai afla nimeni…

Încercând cu disperare să-şi domolească teama care pusese stăpânire pe el, Crayton porni în grabă pe stradă. Nu se zărea niciun om. Nu se auzea nicio mişcare. Şi totuşi fusese urmărit de cineva, tocmai atunci când se credea singurul care spiona.

Ca ieşit din minţi, Stanley încerca să-şi amintească ce făcea în momentul în care scăpărase blitzul aparatului de fotografiat. Nimic deosebit. Stătea pur şi simplu lângă o casă. Ba nu, nu stătea. Era cât se poate de clar că se aplecase spre fereastră şi că fusese atât de absorbit de ceea

ce vedea în acea cameră, încât nici nu-l auzise apropiindu-se pe cel care-l fotografiase.

Simţea că i se face rău. Fusese prins într-o capcană îngrozitoare. Se mai punea o întrebare şi mai enigmatică. Mai important decât identitatea fotografului şi motivul pentru care acesta declanşase aparatul, era de ştiut ce intenţiona să facă cu fotografiile.

Stanley Crayton îşi încleştă pumnii.

CAPITOLUL 10

TERRY KLINE STĂTEA întinsă pe pat, tăcută, cu ochii deschişi în bezna încăperii şi cu urechea ciulită la toate sunetele care veneau din camera alăturată. Ascultă pe rând paşii de pe podea, fâsâitul hainelor, zăngănitul umeraşelor din debara şi, în fine, clinchetul luminii care fusese stinsă şi scârţâitul patului în care se suise Lucy Carr.

Afară, un avion trecu făcând un zgomot asurzitor pe deasupra casei, iar pe stradă trecu o maşină. Apoi nu se mai auzi decât briza care făcea să foşnească arbuştii din curte.

Acolo, undeva, Adam Kay o aştepta pe ea. Planul fusese cât se poate de simplu. El se prefăcea că pleacă, dar în realitate dădea doar colţul străzii şi oprea maşina acolo.

Ea se ducea la culcare şi se prefăcea că doarme până când o lua somnul pe Lucy. După aceea…

Limbile fosforescente ale ceasului de pe noptieră indicau ora 12.30. Lucy Carr dormea foarte adânc de obicei, dar nu strica să-ţi iei toate măsurile de siguranţă.

Ca să fie sigură, va mai sta în pat încă cincisprezece minute.

Se întinse în pat, având grijă să nu facă niciun zgomot. Când Adam îi propusese acest plan, ea îl considerase nu numai imposibil de realizat, ci pur şi simplu de neconceput. Şi totuşi,

sub imboldul lui, şi-a dat până la urmă seama că pentru moment era singura cale.

Încercarea de a o aduce pe Lucy cât mai aproape de felul ei de a gândi ar fi dus la certuri şi supărare, iar Terry era sătulă până peste cap de aşa ceva.

— Şi pe lângă asta, insistase Adam, acum eşti fată mare. Poţi face tot ce doreşti. Nu poţi lăsa la infinit o mătuşă care mai e pe deasupra şi fată bătrână să-ţi arate tot ce e de făcut în viaţă. Poate că ăsta e şi motivul pentru care a rămas fată bătrână, faptul că nu crede într-o relaţie normală dintre un bărbat şi o femeie, îi mai spusese el, îngustându-şi privirea. Poate că vrea să te transforme şi pe tine într-o fată bătrână ca să aibă companie la bătrâneţe. Probabil că e geloasă pe tine dacă te întâlneşti cu vreun bărbat ca să te simţi şi tu bine.

Terry nu se mai gândise la aşa ceva înainte. Îi plăcea de Adam pentru că el privea lucrurile altfel decât ceilalţi tineri. De asemenea, el părea că înţelege perfect ce simte ea. Nu-i povestise niciodată despre tatăl ei vitreg, dar nici nu ar fi fost necesar s-o facă. Instinctiv, el părea că ştie foarte bine că nu trebuia să grăbească aspectele fizice ale relaţiei lor. Nici măcar nu încercase să-i facă declaraţii seducătoare, aşa cum obişnuiseră toţi ceilalţi.

Se uită din nou la ceas. Unu fără un sfert. Îşi ţinu respiraţia şi trase cu urechea, dar în casă era linişte. Se descoperi cu grijă şi se ridică din pat.

Arcurile sunară ca o împuşcătură în liniştea profundă din încăpere. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă, dar din dormitorul mătuşii ei nu se auzi niciun sunet. Îşi dădu jos pijamaua şi începu să se îmbrace fără să aprindă lumina. Când fu gata, deschise încet uşa care dădea în vestibul şi-şi croi drum spre ieşire. Descuie uşa şi o deschise. Înăuntru pătrunseră sunetele de afară. Ieşi pe verandă şi trase uşa după ea.

Abia după ce a trecut de casa ei şi de cea a familiei Crayton îşi dădu seama că în tot acest timp îşi ţinuse respiraţia. Scoase un oftat de uşurare. Adam tocmai îi ieşea în întâmpinare.

— Ai avut necazuri? o întrebă el.

Ea dădu din cap, fiind prea încordată pentru a-i putea răspunde în cuvinte.

Adam o luă de mână şi porniră amândoi spre maşină. Acum, că se afla cu el, Terry nu mai simţea teama de adineauri. El era stăpân pe sine, pe ea şi pe ceea ce aveau să facă împreună.

— Ştiu că nu îţi face plăcere să o înşeli pe mătuşa ta, îi spusese atunci când plănuiseră totul, dar trebuie să te desprinzi treptat, altfel nu o vei putea face niciodată.

Terry se închipuise îmbătrânind ca mătuşa ei, singură şi lipsită de dragoste, iar gândul acesta o întristase, îşi dădea seama că trebuie să scape de sub tutela lui Lucy, dar mai ştia că trebuia să găsească un bărbat care s-o înţeleagă pe ea şi problemele ei, un bărbat care să se poarte cu delicateţe cu ea. Alţi băieţi încercaseră să o sărute

şi să-şi plimbe mâinile lor încinse de poftă şi murdare pe trupul ei chiar de la prima sau a doua întâlnire. Dragostea pe care a făcut-o cu ei i-a adus întotdeauna în minte ce păţise cu tatăl ei vitreg cu mulţi ani în urmă.

Adam porni motorul, apoi maşina dădu colţul străzii şi se pierdu în noapte. În seara asta, la bufet, discutaseră încă o dată despre cât de grea va fi prima lor întâlnire. Adam îi sugerase să se strecoare tiptil din casă pentru a se vedea cu el. Voia să o ducă într-un bar situat în Redondo Beach, numit The Beachcombers, unde puteau să bea ceva şi să stea de vorbă. Terry se împotrivise la început.

— Mă rog, renunţase el cu o expresie rănită, dacă tu nu vrei…

— Nu asta e problema, Adam. Mi-ar face plăcere, dar…

— Dar ce? Mătuşa ta? Ascultă, Terry, eşti femeie în toată firea. Poţi face tot ce doreşti. Nu trebuie s-o mai laşi pe mătuşă-ta să te conducă cum vrea ea. Adevărul este că, fără să vrei, îţi place să fii condusă. Tu nu vrei să-ţi asumi răspunderea proprie.

Şi în cele din urmă, aşa cum se aşteptase şi ea, Adam o convinsese că avea dreptul la o viaţă proprie, că avea nu numai dreptul, dar şi datoria de a se duce acolo unde dorea şi când dorea şi că plecarea pe furiş din casă era numai pentru a evita pentru moment un nou scandal cu mătuşa ei.

Pe măsură ce se apropiau de ocean, vântul

bătea mai puternic, sărat şi rece. Terry se sprijini de Adam, iar el îşi trecu braţul protector pe după umerii ei. Găsiră un loc de parcare foarte aproape de The Beachcombers.

Orchestra de jazz făcea să pătrundă până afară o avalanşă de muzică. Se auzea bătaia ritmică a bateriei, vibraţia tipică a contrabasului, modulaţiile pianului, tânguirea în surdină a saxofonului. Singura lumină din încăpere era dată de lumânările care pâlpâiau pe fiecare masă. Adam o conduse la o masă situată într-un colţ al localului. Imediat îşi făcu apariţia o ospătăriţă zâmbitoare.

— Eu cred că ar fi bine să beau doar o bere fără alcool, spuse Terry. Ştii că mâine am de lucru.

— Glumeşti, desigur, spuse Adam râzând. La prima noastră întâlnire tu ai de gând să bei doar bere dezalcoolizată? Un prieten de-al meu mi-a spus că aici putem bea un martini nemaipomenit.

— Eu chiar n-aş vrea să beau, Adam, spuse ea.

— Tot de frica mătuşii tale? o întrebă el zâmbind, dar pe un ton dezamăgit.

— A, nu, dar…

— Faci cum vrei. Poate că n-ar fi trebuit să insist atâta ca să venim aici.

Ospătăriţa nu se dezlipise de lângă masa lor, iar Terry era conştientă că fata se uita numai la ea. I se părea oare că se poartă ca o proastă? La urma urmei un pahar de martini nu poate face rău nimănui.

— Bine, fie, spuse ea.

— Două martini seci, vă rog, comandă Adam.

Se întoarse apoi spre Terry, îi zâmbi şi-i luă mâna într-a lui.

— Nu-ţi face probleme. În mai puţin de două ore îţi promit că vei fi în patul tău. Mătuşa Lucy nici nu-şi va da seama.

Terry afişă un zâmbet forţat şi nesigur. Era probabil ora unu. Ce s-ar întâmpla dacă Lucy s-ar trezi acum şi ar descoperi că ea plecase de acasă? Numai gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva o îngheţa.

— N-ar fi trebuit să plec pe furiş de acasă, spuse ea. Am făcut o greşeală, o mare greşeală. Nu mă refer la ceea ce am făcut, ci la felul în care am procedat.

Preţ de o clipă el o privi cu atenţie, apoi dădu din cap cu un aer foarte serios.

— Poate că ai dreptate. Bem doar paharul acesta şi te conduc imediat acasă.

Ea îi strânse mâna, recunoscătoare pentru înţelegerea de care îi dădea dovadă. Sosi şi băutura comandată, iar ea ridică paharul.

— În sănătatea noastră, spuse el.

— În sănătatea noastră, repetă şi ea plină de fericire.

Sorbiră din martini, după care Adam se aplecă spre ea.

— Ce-i cu pata aia de pe nasul tău?

— Care pată? întrebă ea, frecându-se imediat pe faţă. S-a mai dus?

— Nu. E şi mai mare. Ar trebui să te speli cu un pic de săpun.

În lumina slabă din local, oglinjoara din poşetă nu-i înfăţişa nimic ieşit din comun. Îşi ceru scuze şi se duse la toaletă. Aici nu descoperi nicio pată pe nas, dar îşi clăti totuşi fata şi-şi refăcu machiajul.

— A, e mult mai bine, fu de acord Adam când fata reveni la masă. Să mai toastăm o dată. Pentru fericirea noastră viitoare, Terry.

Ea nu-şi putu abţine un zâmbet. Sentimentul de care era cuprinsă era prea frumos. Pentru că se făcuse târziu şi trebuiau să se grăbească, Terry goli paharul dintr-o înghiţitură.

La scurtă vreme, Adam achită consumaţia şi părăsiră localul, îndreptându-se spre maşină. O porţiune de drum niciunul din ei nu scoase nicio vorbă. Cerul de deasupra lor era întunecat şi se lăsase frigul.

— Sper că nu eşti supărat pe mine, Adam, spuse ea.

— Nu, nu sunt supărat, îi răspunse el cu blândeţe. Dar mă simt ca un netrebnic care te obligă să faci ceva ce nu doreşti.

Terry se cuibări la pieptul lui.

— O să avem ocazia să stăm mult timp împreună. Îţi promit. Dar nu aşa.

El o strânse la piept, iar Terry închise ochii, cuprinsă de sentimentul de protecţie pe care i-l dădea braţul ce o înconjura. O relaxa adierea vântului, uruitul motorului şi sunetul continuu al

cauciucului ce rula pe asfalt.

Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele. Începu s-o deranjeze somnolenţa care o cuprinsese şi făcu un efort de a-şi deschide ochii.

Maşina se opri. Îl auzi pe Adam coborând. Trebuia să se trezească şi să se furişeze înapoi în casă pentru ca mătuşa Lucy să nu-şi dea seama ce s-a întâmplat. Mâine va avea o discuţie cu ea, după care va putea să se întâlnească cu Adam fără să mai plece hoţeşte de acasă.

Adam era un băiat atât de cumsecade şi de înţelegător.

Bărbatul o ridică în picioare. Terry deschise cu greu ochii şi zări o mulţime de lumini pe care încercă să le desluşească. În faţa ei se afla un uriaş panou de tuburi fluorescente pe care se puteau citi cuvintele „Motelul Ocean View”.

Cuprinsă de disperare, fata lupta din răsputeri să se trezească. Ce se întâmpla cu ea? Cu siguranţă că un singur pahar de martini nu o putea aduce în această stare.

— Adam, şopti ea. Ce se întâmplă, Adam? Unde ne aflăm?

Apoi vălul negru i se aşternu din nou înaintea ochilor. Următorul lucru pe care îl auzi fu o voce îngrijorată de bărbat care întreba: „N-a păţit nimic?” în coşmarul în care se afla, glasul acesta îi răsuna foarte asemănător cu cel al lui Billy Schnepf, tânărul cam imbecil de la departamentul de întreţinere al firmei Spacetronics. Ce căuta oare Billy în visul ei, dacă acesta era într-adevăr

un vis?

— E doar un pic somnoroasă, se auzi apoi vocea lui Adam. Lasă uşa deschisă. Trebuie să mă duc după aparatul de fotografiat.

Încercă să se mişte, dar totul se nărui din nou în jurul ei. Şi totuşi cineva o atingea şi o muta în alt loc.

Din nou auzi, ca din depărtări, vocea lui Adam.

— Şi acum ce mai aştepţi? Dă-i bătaie! Dezbrac-o, idiotule!

Terry simţi o mână aspră care îi descheia cu stângăcie nasturii bluzei. Panica de care fusese cuprinsă o îndemnă să scoată un strigăt sfâşietor care se produse la limita subconştientului ei, dar care refuză să-i iasă pe gură. Înaintea ochilor îi apăru chipul tatălui vitreg, cocoţat deasupra ei şi duhnind a bere şi transpiraţie. Prin pleoapele ei închise pătrunse deodată o scânteie de lumină orbitoare. Simţi că este zgâriată, strivită şi pătrunsă. O greutate uriaşă îi luă respiraţia, apoi se făcu din nou întuneric.

Ceva o lovise în obraz. Trezindu-se, începu să-şi simtă pielea feţei. Se afla în maşină, lângă Adam. Opriseră în faţa casei ei. Apoi reapăru senzaţia de somnolenţă şi genele începură să-i tremure.

— Trezeşte-te, îi spuse Adam, scuturând-o uşor de umeri. Terry, mă auzi?

Ea dădu din cap. Era atât de obosită, încât simţea că i se face rău.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Nimic, spuse el. Ai aţipit doar pe umărul meu în timp ce ne întorceam acasă.

— Parcă am ajuns la un motel, reluă ea vag, încercând să-şi amintească.

Adam se prefăcu mirat, apoi izbucni în râs.

— Ai adormit pe drum. Ascultă, Terry, acum ai ajuns acasă. Încearcă să rămâi trează pentru a putea să intri în casă fără s-o trezeşti pe mătuşa ta. Înţelegi ce spun?

— Da, răspunse ea. Şi totuşi, mă simt foarte ciudat. Credeam că…

— Lasă asta, o repezi el, apoi se întinse să-i desfacă centura de siguranţă şi deschise portiera. S-a făcut târziu. Ar trebui să te grăbeşti puţin.

Terry dădu din cap somnoroasă şi coborî simţind că o dor toate oasele la fiecare mişcare. Rămase lângă maşină, ameţită şi confuză. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar Adam demarase deja şi se îndepărtase. Stătu o clipă în colţul străzii, privind la maşina care se făcea nevăzută, apoi se târî cu greu spre veranda casei sale.

Încerca să-şi amintească ce se întâmplase. Din pâlpâirea tuburilor de neon reuşise să citească inscripţia „Motelul Ocean View”, de asta era sigură. Încetul cu încetul, îi reveneau în memorie şi alte elemente. Fusese cărată din maşină într-o cameră de motel şi apoi aşezată pe un pat. După aceea…

Adam îi spusese că visase, dar totul părea atât de real. Va încerca să nu se mai gândească la

asta. Va avea destul timp mâine. Noaptea asta trebuia să aibă grijă să intre în casă fără să facă nici cel mai mic zgomot. Indiferent de ce i se întâmplase, mătuşa Lucy nu va trebui să afle niciodată că ea plecase pe furiş de acasă.

Ajunsă în dormitorul ei, închise uşa. Acum, după ce se simţea în siguranţă în propria ei cameră, începu să tremure. Se privi în oglindă. Părul îi era răvăşit, iar partea din faţă a bluzei sfâşiată. Se dezbrăcă şi-şi privi vânătăile care-i maculau carnea albă.

Se aşeză pe marginea patului şi începu să plângă încet.

CAPITOLUL 11

SYLVIA RENNER SE plimba nervoasă prin camera de motel, refuzând în mod deliberat să se uite la ceas. Ştia însă că trebuia să fie nouă fără un sfert. Dave întrecea orice măsură. Îşi stinse ţigara cu furie, îşi aprinse alta şi se duse la fereastră, dădu la o parte draperiile şi privi afară. Văzu trotuarul de beton din faţa motelului, panoul fluorescent care anunţa că mai există un loc liber, maşina ei parcată în faţă şi traficul intens de pe stradă. Nici urmă de Dave Underwood.

Mă rog, nu întârziase până acum decât câteva minute. Şi totuşi, prin asta voia să-i demonstreze că nu se grăbeşte de loc să o vadă. Probabil că voia să-i dovedească şi prin acest gest că Sylvia se afla oricând la cheremul lui. Nu-i părea rău pentru asta. Ştia bine că existau zeci de bărbaţi care şi-ar fi dorit să fie singuri cu ea într-o cameră de motel. Numai că ea îl dorea pe Dave.

Ce bine ar fi ca Harvey să mai înveţe câte ceva de la Dave, gândi ea cu amărăciune. Făcuse o mare greşeală căsătorindu-se cu un bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea. Cândva Harvey îi oferise siguranţă şi un anume statut în societate. Era şeful Departamentului publicaţiilor tehnice de la Spacetronics, un cadru de conducere cu o leafă mare, dar şi mai importantă fusese sclipirea minţii lui, care-i asigura succesul profesional.

Îl cunoscuse prin intermediul unor prieteni

comuni, îşi dăduseră întâlniri timp de câteva luni şi în cursul acestor întâlniri el nu făcuse altceva decât să o ia de mână şi să o sărute cu pasiune. Reţinerea lui o determinase să se întrebe cum s-ar purta Harvey într-un cadru mult mai intim. Singurul intelectual cu care se culcase până atunci fusese un tânăr student care-şi dorea să devină poet. A fost o relaţie plină de stângăcii şi nepotriviri, dar Harvey nu era nici tânăr şi nu avea nici veleităţi de poet. El îi stimula mai mult imaginaţia decât pasiunea. Iar ei, din câte se pare, îi cam dispăruse imaginaţia.

Se căsătoriseră discret şi plecaseră în luna de miere la Ensenada, în Mexic. Pe drum, au tras la marele şi vechiul hotel Del Coronado, situat în apropiere de San Diego. Au închiriat o cameră cu vederea spre Oceanul Pacific, spre piscina hotelului şi spre arenele de tenis. Beau amândoi vodcă cu apă tonică în curtea interioară, sorbind din paharele înalte, sub umbrela care îi ferea de soarele ce se pregătea să apună.

Chiar în faţa lor jucau tenis doi bărbaţi. Unul dintre ei, gras şi gâfâind tot timpul, avea un creştet pleşuv înconjurat pe margini de câteva fire de păr cărunt. Celălalt era tânăr şi se mişca cu multă supleţe în şortul alb. Avea un păr negru, neted şi lucios, ochi negri şi un ten măsliniu. Era probabil spaniol sau mexican şi, fără îndoială, foarte frumos. Privirea Sylviei îl iscodea mereu. Tânăra femeie observase cu o plăcere care îi încălzea sufletul că şi el se întorcea mereu să se

uite la ea.

După meci, bărbatul urcă pe platoul curţii interioare şi veni la masa lor. Privindu-i pieptul robust şi masculin ce se întrezărea sub bluza de tenis, Sylvia îşi îngustă ochii într-un gest de admiraţie. Când bărbatul ajunse în dreptul mesei lor, femeia simţi că-şi pierde respiraţia.

— Scuzaţi-mă, spuse el într-o engleză îngrijită, lăsând să i se vadă nişte dinţi albi şi sănătoşi. V-am observat stând la această masă şi am avut sentimentul că ne cunoaştem de undeva. Mă numesc Ramon García şi stau în camera 103.

Nu se cunoşteau, bineînţeles, dar el se aşeză oricum la masă şi bău un pahar cu ei. Ramon era arhitect în México City şi venise la Coronado pentru a petrece o scurtă vacanţă. Când Harvey îi spuse că el şi Sylvia se aflau în luna de miere, Ramon ridică uşor din sprâncene. Sylvia îşi dădu seama la ce se gândise. Se întreba desigur cum de a putut o femeie atât de tânără şi frumoasă să se mărite cu un bărbat atât de bătrân. Bărbatului îi mai treceau şi alte gânduri prin minte. Îşi dădea seama după felul în care ochii lui negri alunecau pe părul şi pe chipul ei, pe gât şi pe sâni, pe picioare şi pe tot ce avea mai frumos. Sylvia îşi simţea pielea tresărind cu voluptate sub mângâierea privirii lui.

După o vreme, Rainon îi părăsi, dar amintirea privirii sale continuase să-i ardă sufletul, provocându-i o fierbinţeală lăuntrică. Puse o mână pe braţul lui Harvey, iar acesta fu uluit de vocea

răguşită şi aproape şoptită a soţiei sale.

— Cred c-ar fi timpul să ne ducem la culcare, spuse ea.

Harvey îşi privi ceasul de la mână şi încuviinţă.

— Ne aşteaptă o mulţime de treburi, fu el de acord.

Sylvia nu-şi dăduse seama ce voia să spună prin asta.

Când se ridicase de la masă şi o aşteptase să o ia înainte, chipul lui era foarte serios şi nu trăda nicio urmă de emoţie.

Locuiau la numărul HO, la numai câteva camere de cea a lui Ramon. Mexicanul le spusese că este burlac şi că-i plăcea să-şi petreacă vacanţa singur, dar Sylvia se întreba dacă în noaptea asta nu se afla în cameră cu vreo fată. Alungă acest gând în momentul în care intră cu proaspătul ei soţ în camera lor şi închiseră uşa după ei. Afară se întunecase. Aprinseră lumina şi traseră draperiile.

În timp ce Harvey se spăla pe dinţi în baie, Sylvia îşi dădu jos toate hainele şi se strecură goală în pat, nerăbdătoare să-l primească. De câte ori avea un nou bărbat era cuprinsă de fiori. În general, toţi erau la fel, dar existau multe diferenţe în felul de a aborda o femeie şi în tehnica folosită şi uneori chiar din punct de vedere fizic. De fiecare dată când avea o aventură, tânjea deja la următoarea. În aparenţă, Harvey era un tip liniştit, dar în pat nu era exclus să devină un tigru.

Proaspătul mire ieşi din baie îmbrăcat în

pijama şi căscă.

— Am lăsat vorbă să fim treziţi mâine la ora opt, spuse el, stingând lumina. Luăm micul dejun şi putem pleca mai devreme spre Ensenada.

— E bine aşa, spuse ea.

În lumina difuză care se strecura în încăpere îl văzu îndreptându-se către pat. Salteaua se îndoi sub greutatea bărbatului care se aşeză lângă ea. Mâna lui îi atinse cu abilitate umărul. Sylvia zâmbi şi se întoarse cu faţa spre el.

— Suntem amândoi foarte obosiţi, spuse Harvey. Ar fimai bine să ne culcăm.

Buzele lui mângâiară obrazul femeii, apoi Harvey îi întoarse spatele şi-şi căută o poziţie cât mai comodă. Sylvia se încruntă, neînţelegând, ce se întâmpla. „Să ne culcăm?” Tocmai în noaptea nunţii?

Crezu că înţelege ce punea la cale soţul ei. Nu o aflase până acum, dar Harvey Renner avea un ascuţit simţ al umorului. Sigur, asta era, făcea o glumă cu ea. Voia să o audă protestând, poate chiar implorându-l să facă dragoste cu ea. În cazul acesta va avea o mare surpriză pentru că ea nu va intra în jocul lui copilăresc şi prostesc. După o vreme, el va fi cel care va înnebuni de dorinţă, ştiind-o lângă el, goală şi pregătită pentru amor.

Se strădui să rămână nemişcată, ascultându-i respiraţia de la numai o jumătate de metru. Zâmbi sfidătoare în întuneric. Trecuseră mai multe minute. Harvey ajunsese probabil la capătul răbdării. Ar fi culmea ca în cele din urmă să

adoarmă tocmai ea, tot aşteptându-l să facă o mişcare. I-ar produce un adevărat şoc lui Harvey. Ideea îi păru atât de nostimă încât râse cu voce tare.

Pe autostrada care şerpuia de-a lungul litoralului se auzi o maşină. Pe deasupra trecu un avion. De la parterul hotelului răsuna muzică. În liniştea apartamentului rezervat pentru luna de miere se auzea doar sforăitul uşor al lui Harvey.

Sylvia se ridică în capul oaselor şi îl privi turbată de mânie. Deci acum se prefăcea că doarme. Gluma asta mersese prea departe. Dorinţa, ei de a avea un bărbat devenise insuportabilă. Mai întâi Ramon îi aprinsese apetitul prin simplul fapt că o privise. Acum era torturată de propriul ei soţ, care o tachina prin prezenţa lui inertă. Nu mai putea suporta nicio clipă să-l vadă stând cu spatele întors la ea.

— Harvey, spuse ea apucându-l de umăr şi zgâlţâindu-l, ai câştigat. Gata. Hai să punem capăt acestei comedii. A fost nostim, dar acuma ajunge.

El mormăi un răspuns somnoros şi încercă să se desprindă de ea. Sylvia se cuibări la pieptul lui şi-şi strecură mâna sub elasticul pantalonilor lui de pijama.

Harvey se ridică brusc şi o privi uluit.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Şocată, Sylvia descoperi adevărul.

— Deci... deci nu te prefăceai, spuse ea nevenindu-i să creadă. Tu dormeai cu adevărat.

— Bineînţeles că dormeam. Tu ce credeai?

— Credeam că vrei doar să mă tachinezi, că te prefaci că dormi înainte de a face dragoste cu mine.

Pentru o clipă, Harvey păru preocupat de un gând.

— Credeam că eşti obosită şi…

— Ei, află că nu sunt obosită, spuse ea plină de vitalitate, întinzându-se din nou spre el. Este noaptea nunţii mele, Harvey Renner, iar tu ai să înregistrezi o adevărată performanţă, aşa cum trebuie să facă un adevărat bărbat într-o astfel de ocazie.

— O performanţă?! răsună înspăimântată vocea lui. Niciodată nu mi-a plăcut acest cuvânt când e vorba de sex. Îmi sugerează că bărbatul ar fi ca o maimuţă dintr-un circ.

Ea se cuibări încă o dată la pieptul lui, cuprinsă de un sentiment de singurătate, absurd într-o astfel de împrejurare, apoi îl mângâie pe piept şi-i acoperi faţa cu sărutări. Îi luă o mână şi o puse pe unul din sâni, iar pe cealaltă o obligă să-i alunece pe unul din picioare.

— Bine, spuse el.

Harvey se desprinse de ea, se ridică din pat şi-şi dădu jos pijamaua. În întunericul din încăpere, trupul lui subţire părea îngrozitor de plăpând şi de lipsit de vlagă. Imaginea aceasta îi alungă Sylviei toată pasiunea, îmbrăcat, Harvey părea distins şi plin de autoritate.

Învelişul civilizaţiei îi ascundea defectele naturii. Acum însă arăta ca un bătrân ridicol şi

pricăjit.

Încercară să facă dragoste, dar nu ieşi mai nimic. Se rostogoliră, se zvârcoliră şi gâfâiră cu sufletul la gură, iar mâinile lui subţiri şi osoase pipăiră lipsite de experienţă trupul femeii. Nu avea însă niciun rost, absolut niciun rost.

— E în regulă, Harvey, spuse ea. Ai avut dreptate, suntem amândoi prea obosiţi. Poate mâine…

O surprinsese şi pe ea cât de calm îi vorbise, cât de delicată fusese, deşi în sufletul ei îl blestema. Fiecare nerv al trupului ei părea că stă să explodeze. Tensiunea sexuală a femeii ajunsese la apogeu şi nu-şi găsea alinare. Nicio şansă. Doar dacă…

Aşteptă, trăgând cu urechea la răsuflarea lui ostenită, până când Harvey fu cuprins de un somn profund. Nu înţelegea cum poate fi cineva atât de obosit. Se dădu jos din pat, puse pe ea un halat şi deschise uşor uşa care ducea spre coridor. Nu se vedea nimeni. Se strecură afară, închizând uşa fără a o încuia însă şi se îndreptă pe vârful picioarelor spre camera numărul 103. Bătu la uşă.

Îi deschise chiar Ramon García. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi şi o bluză sport şi se holba la ea din cadrul uşii. Părea surprins şi în acelaşi timp speriat.

— Pot să intru? îl întrebă ea.

— Desigur, răspunse Ramon, dându-se la o parte. Soţul tău…

— Doarme, îl lămuri ea, strecurându-se pe

lângă el.

Apoi Ramon închise uşa.

— Mi-e greu să cred aşa ceva.

— Şi pentru mine a fost o surpriză.

Bărbatul o privea ca şi înainte, la fel de absorbit şi asta îi aprinse din nou trupul gol de sub halatul subţire. Simţea puternic dorinţa lui, care îi alunga sentimentul de singurătate şi de frustrare.

Îşi desfăcu cordonul halatului.

Zgomotul unei maşini alungă reveriile Sylviei şi o readuse la realitatea camerei de motel. Se ridică în picioare, dădu la o parte faldurile draperiei şi-l zări pe Dave coborând din maşină. Zâmbi bucuroasă şi se întoarse la locul ei.

Escapada cu Ramon a fost singura aventură a lunii de miere care a meritat tot efortul. Arhitectul fusese generos şi un mare expert în arta amorului.

Nu-l mai revăzuse niciodată, deşi şi-ar fi dorit-o.

Ramon răsese cu delicateţe de propunerea ei de a încerca să se mai vadă din când în când. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva, îi spusese el.

Între timp avusese şi alţi bărbaţi, iar acum era Dave. Nu era la fel de rafinat ca Ramon, dar în felul lui era un drăguţ. Se gândise şi la Pete Wiley, dar tipul era un mitocan care nu şi-ar fi ştiut ţine gura. Ax şi fost suficient să-i facă o singură favoare şi Pete ar fi împrăştiat povestea în toată firma, zdrobindu-i inima lui Harvey şi distrugând reputaţia ei de femeie măritată.

Auzi o bătaie scurtă în uşă şi Dave îşi făcu apariţia, salutând-o cu un zâmbet şters.

— Era şi timpul, îi spuse ea, cu o furie disimulată.

— Îmi cer scuze.

— Nu am nevoie de explicaţii.

Tonul ei deveni, brusc, plin de veselie.

— O să recuperăm timpul pierdut.

Îşi aruncă braţele în jurul lui, îl sărută cu pasiune pe gură, îl trase spre ea, îmbătată de bărbăţia pe care o emana Dave.

— Mmm, delicios, spuse ea. Hai să dăm jos hainele astea de pe noi.

— Aşa, fără nicio pregătire?

— Astăzi nu am chef de aşa ceva, spuse ea cu nepăsare. Am adus cu mine un termos plin cu martini, dar înainte te vreau pe tine, chiar dacă voi fi nevoită să te violez.

— Nu pot să rămân prea mult, Sylvia.

Ea zâmbi cu amărăciune.

— Nu uita că sunt încă un bărbat căsătorit.

— Parcă mi-ai mai spus-o. Bine, vom fi şi mai discreţi şi vei putea rămâne mai mult. Un alt motiv pentru a bea martini mai târziu.

Sylvia începu să-i desfacă cureaua. Dave îşi puse mâinile pe sânii ei. Pielea femeii se înfiora sub degetele lui. Sylvia simţi că şi trupul lui răspundea impulsului dat de degetele ei, care-i pipăiau pielea. Răsuflarea lui îi ardea obrazul. Sylvia îşi ridică faţa pentru a primi sărutul lui lung.

— Dave, murmură ea excitată. Dave… oh, Dave.

Pe neaşteptate el îi spuse:

— Iartă-mă.

Apoi se retrase şi se aşeză pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Dave, iubitule, tu ai ceva pe suflet. Nu te mai gândi la nimic acum!

Dave suspină adânc.

— M-am săturat, asta-i tot. În seara asta aveam pur şi simplu chef să stau acasă în papuci.

Sylvia izbucni într-un râs isteric.

— Eşti prea tânăr să rămâi în papuci acasă. Asta-i o preocupare pentru oameni bătrâni, ca Harvey.

— Poate că ar fi mai bine să bem totuşi ceva înainte, sugeră el. Acum nu-mi stă gândul la făcut dragoste.

Încerca oare să o jignească, să se răzbune pe ea pentru că-l obligase să plece de lângă Donna?

Sylvia ştia că din punct de vedere sexual era bună pentru el. Poate că nu era o expertă în arta culinară, dar în viaţă erau şi alte lucruri mai importante şi la fel de vitale, cum ar fi experimentarea unei relaţii intime în singurul mod complet şi satisfăcător.

Turnă băutura din termos în două pahare adânci. Veni şi se aşeză lângă el pe marginea patului, apoi îşi ridică paharul şi toastă:

— În sănătatea noastră, propuse ea.

El se încruntă, dar bău. În cele din urmă îi spuse:

— Îmi placi, Sylvia.

— Mulţumesc, răspunse ea sec. Înseamnă că rămânem prieteni?

El râse, dar nu cu toată inima.

— Nu. Tu nu poţi fi prietena nimănui. Eşti o femeie foarte sexy şi foarte dorită, dar… dar aş vrea să înţelegi că eu o iubesc pe Donna şi că nu ştiu dacă sunt capabil să satisfac două femei. Voiam să înţelegi acest lucru. Noi doi avem această relaţie, dar… în fine, la urma urmei sunt un monogam.

Sylvia izbucni în râs.

— O, păi asta-i grozav. Dacă tu consideri că nu poţi satisface două femei simultan, n-ai decât să comuţi doar pe una din partenere.

— Sylvia, o întrerupse el pe un ton dojenitor.

— A, nu te speria, iubitule, spuse ea sărutându-l matern pe obraz. Sunt doar dezamăgită, asta-i tot. Ar trebui să fii flatat.

El clătină din cap cu un aer posomorât, privind fix paharul din mână. Bău apoi până la fund şi se ridică în picioare.

— Sincer trebuie să plec, Sylvia, spuse el. Poate ne mai vedem altă dată.

O sărută fără pasiune şi plecă. Sylvia rămase la fereastră, urmărind cu privirea maşina care se amesteca în traficul de pe şosea.

— Se întoarce la mâncărica încălzită, spuse ea cu glas tare.

Absurdul situaţiei o făcu să izbucnească într-un râs nervos. Îşi mai turnă un pahar din termos. Nu-i trecuse niciodată prin gând ideea căsătoriei cu Dave, dar acum începu să se gândească serios la acest lucru. Cu el ar fi putut fi fericită, de asta era sigură. Chiar şi făcând excepţie de modul în care făcea dragoste, Dave era un scump. Marele obstacol rămânea Donna. În ochii lui Dave, imaginea frumoasei şi iubitoarei sale soţii trebuia distrusă.

CAPITOLUL 12

SE FĂCUSE OPT ŞI jumătate. Dave lipsea din nou de acasă. Donna îşi făcuse planul pentru petrecerea acestei seri. Va citi puţin, apoi va face o baie călduţă şi se va duce la culcare.

În ultima vreme făcuse o mulţime de băi calde, dar acestea nu o ajutaseră să scape de tensiunea nervoasă. Se pare că nimic nu o putea ajuta în acest sens. Trăise într-o stare ce risca să se transforme într-o adevărată panică din momentul în care Dave îi povestise despre noul lui coleg de serviciu care lucrase înainte la Mitchell Aircraft. Mitchell era o companie uriaşă. Nu e exclus ca Adam Kay să nu fi auzit niciodată poveştile care circulau în legătură cu ea. Dar dacă totuşi le-a auzit?

Gândul o făcu să se cutremure. Avusese vise rele despre o persoană care ştia totul despre San José şi care parcurgea întreaga lume pentru a ajunge în cele din urmă la Dave. Fusese o experienţă nefericită, dar lucrurile se întâmplaseră în realitate şi ei îi era sincer ruşine pentru ele. Cum vor afecta oare aceste fapte căsnicia lor şi relaţiile lor personale dacă Dave va afla vreodată?

Poate că Dave ar ierta-o, dar atunci ar afla şi prietenii lui de la Spacetronics care i-ar arunca numai priviri cu înţeles şi ar face glume pe seama lui. Trecutul ei ar putea de asemenea, influenţa negativ dosarul lui de securitate şi şansele de

promovare.

Cu un efort, alungă gândurile care o chinuiau din minte. Până acum nu auzise niciodată de acest Adam Kay şi existau şanse ca nici el să nu fi auzit nimic despre ea. Cu fluctuaţia înregistrată în industria de avioane şi de rachete, era inevitabil ca cineva de la Mitchell să ajungă într-o bună zi să fie angajat la Spacetronics. Îşi punea o mare speranţă în această ipoteză.

Rămase goală în faţa oglinzii din dormitor şi se întinse voluptuos. Avea o carnaţie tare şi sâni mari care nu aveau nevoie de sutien. Talia ei suplă se lăţea brusc în două şolduri splendide, iar coapsele se îngustau printr-o curbă fină în două picioare frumoase. Un trup de femeie făcut pentru dragoste. Acum era al lui Dave, numai al lui. O iubea foarte mult şi dragostea lui va fi cu siguranţă suficientă pentru a depăşi orice greşeală a vieţii ei dinainte. Petrecuseră ani de neuitat împreună şi cu siguranţă vor mai petrece mulţi de acum înainte.

Îşi luă halatul din debara şi intră în baie, unde apa caldă ţâşnea şuvoi din robinet. Îşi dădu jos halatul, încercă temperatura apei şi intră în cadă.

Apa era ca o uriaşă mână protectoare. Închise ochii şi se lăsă moale, simţindu-se în scurtă vreme complet relaxată.

Tocmai atunci cineva sună la uşă.

Deschise supărată ochii. Ce porcărie! Aproape de fiecare dată când se băga în cadă şi

începea să se simtă mai bine, suna telefonul sau era cineva la uşă. La telefon era mai uşor să nu răspunzi pentru că persoana în cauză te putea suna şi mai târziu. La urma urmei şi soneria de la uşă putea fi ignorată. Se aşeză din nou în cadă în poziţia cea mai comodă. Dave avea cheia la el, iar în seara asta nu aşteptau pe nimeni în vizită. Era probabil un comis-voiajor, care va mai suna încă de câteva ori până îşi va da seama că nu e nimeni acasă.

Soneria de la intrare se mai auzi de câteva ori. Comis-voiajorii nu sună de obicei în timpul nopţii, îşi aminti Donna.

Persoana de la uşă suna însă în continuare. Donna numără de câte ori auzise soneria. Zece, unsprezece, douăsprezece, fără încetare, de parcă persoana de afară ar fi ştiut cu siguranţă că ea este acasă şi dorea să i se răspundă.

Oftând învinsă, Donna se ridică din cadă udând totul în jur. Insistenţa celui de la uşă o făcu să se grăbească. Abia reuşind să se şteargă un pic, îşi puse pe ea halatul de catifea subţire al cărui cordon şi-l legă în drum spre uşa de la intrare. Deschise şi în clipa aceea soneria încetă să se mai audă.

În pragul uşii stătea un tânăr. Avea un aspect plăcut, păr negru, tuns îngrijit. Era îmbrăcat în haine de stradă, dar de bună calitate. Acum îi zâmbea amabil.

Donna se încruntă la el.

— Ce doriţi?

— Mă numesc Adam Kay, doamnă Underwood, spuse el calm. Aş dori să intru un pic şi să stăm de vorbă.

Ea ezită o clipă, simţind brusc că îi îngheaţă sufletul.

Inima începu să-i bată foarte repede. În clipa aceea ar fi vrut să-i trântească uşa în faţă, reducându-l la tăcere pe Adam Kay şi ceea ce reprezenta el. El o privea cu atenţie.

— Nu vă simţiţi bine, doamnă Underwood? o întrebă el.

— Ba da… Mă simt… bine, spuse ea. Ce anume doriţi de la mine?

— V-am mai spus, reluă el pe un ton răbdător. Vreau să intru şi să stăm puţin de vorbă.

— Soţul meu nu este acasă, continuă Donna. Este plecat la…

— Cunosc acest lucru. De fapt am aşteptat afară până l-am zărit plecând. Apoi nu ştiţi despre ce este vorba. Nu cu Dave aş vrea eu să stau de vorbă, ci cu dumneavoastră.

— Dar eu nici nu vă cunosc, spuse ea, aproape răstindu-se la el. Ce doriţi de fapt de la mine?

— Aţi lucrat cândva la firma Mitchell Aircraft din San José, spuse el. Ca şi mine de altfel. Voiam doar să discutăm un pic despre vremurile trecute.

— Poate altă dată. Acum sunt foarte ocupată.

Încercă să închidă uşa, dar el o apucă strâns de mână.

Donna se crispă de durere şi se eliberă din

strânsoarea lui, iar el se strecură în living făcându-şi cu greu loc pe lângă ea. Se întoarse apoi spre ea cu un rânjet pe buze.

— Ţi-am spus doar că vreau să stăm un pic de vorbă, Donna.

— Eu sunt doamna Underwood, spuse ea, lăsând uşa deschisă. Iar acum ieşi imediat din casa mea până nu chem poliţia.

El zâmbi îngăduitor.

— Nu cred că ai s-o faci. Prin firea mea sunt un tip foarte cumsecade. Nu-mi face plăcere să-i calc pe alţii în picioare, mai ales când e vorba de o femeie drăguţă ca tine, spuse el dezbrăcând-o din ochi. Dar o voi face dacă voi fi nevoit, continuă el imediat. Şi dacă voi fi nevoit s-o fac, îi voi spune soţului tău totul.

Donna închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Îl privea pe Adam care era ca un şarpe gata să atace. Se simţea stoarsă de orice emoţie, slăbită şi neajutorată. Ştia, lua-l-ar naiba, ştia totul despre ea. Coşmarul ei devenise realitate.

— Nu înţeleg ce… ce vrei să spui.

El începu să râdă.

— Ai o casă foarte frumoasă, Donna. Cred că eşti foarte fericită.

— Cât vrei? întrebă ea încet.

Adam păru surprins de această întrebare.

— Te referi la bani? Banii sunt prea departe de ceea ce doresc eu de la tine, îi explică el, studiind-o din nou din creştet şi până-n picioare. Vreau numai să mă conving dacă poveştile alea pe

care le-am auzit despre tine sunt adevărate.

— Ticălos ordinar, spuse ea.

El râse din nou.

— Nu ai găsit alte cuvinte pentru a te adresa unui prieten din San José?

— Nu, nu am găsit, îl repezi ea. Nu-mi vin în minte cuvintele suficient de murdare pe care le meriţi.

El continua să se holbeze imperturbabil la ea, într-un mod care-i făcea pielea de găină. Brusc, îşi dădu seama că era goală pe dedesubt şi că trupul ei udase halatul, făcându-l să se muleze strâns şi să-i scoată în evidentă sânii, pântecele şi coapsele. Duse instinctiv mâna la cordon pentru a verifica dacă este legat, dar în fâstâceala ei nu făcu decât să-l slăbească şi halatul se desfăcu preţ de o secundă. Îşi trase în grabă poalele halatului una peste alta, dar în momentul acela Adam pornise deja spre ea rânjind.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi el.

Donna se retrase.

— Ieşi imediat afară, că dacă vine soţul meu, te omoară.

Bărbatul izbucni într-un râs răguşit.

— Soţul tău e prea ocupat la ora asta pentru a se mai gândi la micuţa lui Donna. E prea ocupat să se tăvălească în căpiţa cu fân cu altă fată. Unde ţi-a spus că se duce? La popice cu Pete Wiley?

— Minţi, spuse ea.

— Oare? Dă-i un telefon lui Pete şi convinge-te singură.

Donna scutură din cap.

— Nu-mi pasă. E vorba de căsătoria mea şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ţi-ai băga nasul.

— Aşa am să fac dacă vei fi cooperantă. Dacă nu, am să-i spun lui Dave că erai o adevărată legendă în San José şi că te culcai cu…

Donna întinse mâna să-l lovească, dar el se eschivă cu uşurinţă şi o prinse de încheietură ca într-o menghină, trăgând-o spre el. Halatul i se desfăcu. El o apucă cu putere de şolduri şi-şi lipi trupul de al ei.

Donna gemu îngrozită, iar cu mâna liberă începu să-l lovească pe unde apuca.

— Aşa te vreau, păpuşico, spuse el râzând. Îmi plac femeile active. Dacă vrei să te lupţi un pic pentru a-ţi uşura conştiinţa încărcată, dă-i drumul, dar ai grijă să nu exagerezi.

— Lasă-mă în pace! strigă ea.

El îi eliberă încheietura şi o încolăci cu braţul său pe sub halat, cufundându-şi faţa în părul ei.

— Mmm… murmură el, eşti într-adevăr nemaipomenită, Donna. O să ne distrăm de minune. Tipii ăia de la Mitchell aveau perfectă dreptate.

— Nu, suspină ea îngrozită. Nu vreau!

— Ce mai contează un bărbat în plus? spuse el.

O sărută cu atâta sălbăticie, încât îi dădu sângele. Ea îşi desprinse gura de a lui şi începu să ţipe. Adam o lovi peste faţă cu dosul palmei. Ea se clătină, nemaisimţindu-şi obrazul din cauza

loviturii, şi căzu pe covor. Bărbatul se sui deasupra ei, cu chipul desfigurat de turbare.

— Am încercat să ajung la o înţelegere omenească cu tine, spuse el pe un ton ascuţit. Am să ţi-o spun mai pe şleau, în caz că n-ai înţeles încă despre ce este vorba.

Ea începu să plângă încet. Îşi trase halatul peste pulpele goale şi închise ochii, încercând să nu-l mai asculte, dar nu reuşi.

— La Mitchell te-ai încurcat cu un inginer, spuse Adam neîndurător. Cu un inginer căsătorit.

— Nu am ştiut că e căsătorit, răspunse ea printre lacrimi. Îmi spusese că mă iubeşte.

— Iar când ai aflat totul şi i-ai făcut o scenă, el te-a părăsit. Le-a spus tuturor ce poamă eşti şi astfel popularitatea ta a început să crească cu fiecare zi care trecea.

Numai că tu nu ai fost în stare să înfrunţi viaţa şi ai devenit o beţivă de prima mână, nu-i aşa?

— Îl iubeam, spuse ea. Sau cel puţin aşa credeam.

— Şi astfel ai ajuns să bei în fiecare zi şi să te culci cu oricine îţi apărea în cale, izbucni în râs Adam. Ai devenit o adevărată legendă a acelui oraş, Donna. Eşti vestită. Am aflat povestea ta de îndată ce am ajuns acolo, povestea fabuloasei Donna Stanton. Era de ajuns ca cineva să-ţi ofere ceva de băut, şi…

— Încetează! strigă ea, astupându-şi urechile să nu-l mai audă. Ce doreşti de la mine?

Preţ de o clipă el nu-i dădu niciun răspuns. Când Donna îşi ridică privirea spre el, chipul lui era neaşteptat de blând.

— Vreau să-ţi salvez căsnicia, Donna. Să salvez slujba soţului tău, care riscă să-şi distrugă cariera din cauza unei promovări. Ştii foarte bine ce doresc eu, Donna, iubito, şi nu ai de ales. Trebuie să-mi dai ce-ţi cer. Mie şi încă unei persoane cu care am să te rog să fii cât se poate de drăguţă.

Donna îşi regăsi în cele din urmă glasul.

— Nu mi-e frică de tine, scânci ea. Am să-l sun pe soţul meu…

— Numai că nu ştii la ce motel se află, o întrerupse Adam, şi chiar dacă ai şti; Dave ar fi prea ocupat ca să-ţi răspundă la telefon.

— S-a dus la o partidă de popice cu Pete Wiley, insistă ea.

— Poţi verifica foarte uşor dacă e aşa. Dă-i un telefon lui Pete. Poţi afla adevărul cu urechile tale.

Donna pluti ca într-un vis către telefon, aşteptând oarecum ca Adam s-o împiedice. Formă numărul familiei Wiley. În receptor se auziră două apeluri înainte de a i se răspunde.

— Alo, se auzi glasul lui Pete Wiley.

Donna îşi stăpâni cu greu emoţia. Obiectele din încăpere păreau a pluti prin faţa ochilor ei. Nu-i venea în minte niciun cuvânt.

— Alo, spuse din nou Pete. Alo.

Donna îşi învinse în cele din urmă uluirea.

— Pete, sunt eu, Donna. Mi-l dai un pic pe

Dave la telefon?

— Dave nu e aici, îi răspunse Pete.

Donna simţi că inima îi stă pe loc. Îşi ridică privirea spre Adam, care îi zâmbea triumfător.

— Pete, trebuie să mă ajuţi, spuse ea repede. Adam Kay este la mine şi mă ameninţă. Caută-l, te rog, pe Dave şi anunţă-l şi pe el.

Adam continua să zâmbească cu sarcasm.

Pete scoase un oftat.

— Mai devreme sau mai târziu tot ai fi aflat, Donna. Dave are o amantă şi mă foloseşte pe mine drept paravan. Nu am nicio idee unde se află acum. Bănuiesc că prin vreun motel. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun tocmai eu, dar…

Cu graiul pierit, Donna puse receptorul în furcă şi închise ochii. Dave îşi găsise o altă femeie. Dar de ce? De dragul unei schimbări? Ce mai conta? Brusc fu cuprinsă de un acces de gelozie şi de indignare.

— Eşti mulţumită? o întrebă Adam Kay.

— Pleacă, îi spuse ea cu glasul stins.

El clătina din cap.

— Nu înainte de a primi ceea ce m-a făcut să vin aici, Donna, spuse el luând-o cu forţa în braţe.

Nu mai avea niciun rost să se opună. La această oră Dave era cu cealaltă femeie, făcând dragoste cu ea aşa cum făcuse şi cu Donna.

Trupul ei devenise inert. Nu-i mai păsa de ce-i făcea Adam, sau indiferent cine ar fi fost. Îşi dădea vag seama că acesta o dusese în dormitor, aşezând-o pe pat şi dându-i halatul jos. Închise

ochii, resemnată faţă de ceea ce avea să urmeze.

Mâinile bărbatului erau umede şi fierbinţi. Buzele lui îi tachinau sânii, iar corpul lui strivea trupul femeii care nu mai opunea nicio rezistenţă. Donna se ruga la cer să-şi piardă cunoştinţa. Gemea de fiecare dată când el o pătrundea dureros. Ţipătul pe care îl scoase nu fu un ţipăt de durere, ci unul de umilinţă dezgustătoare. Coşmarul se petrecea aievea.

De ce, Dave? gândea ea cu sufletul plin de amărăciune. De ce ţi-a trebuit o altă femeie?

Coşmarul luase sfârşit.

— N-ai fost prea cooperantă, Donna, spuse el pe tonul unui tată care îşi dojenea copilul neascultător.

— Ai primit ce ţi-ai dorit. Acum, pleacă.

— Pari mai degrabă necăjită, spuse Adam cu îngăduinţă. Am să pun lipsa ta de entuziasm pe seama şocului pe care l-ai avut descoperind că ai un soţ infidel şi că trecutul tău a devenit un secret foarte vulnerabil. Nu-ţi face griji. O să păstrăm acest secret, Donna. Nu ţi-ai pierdut soţul definitiv, dar ai să-l pierzi cu adevărat dacă află povestea ta. Nimeni însă nu va afla acest lucru, dacă vei accepta să colaborezi cum trebuie cu mine… şi cu un prieten de-al meu.

Ea se întoarse şi se uită uluită la el.

— Un prieten de-al tău?!

— E vorba de Pete Wiley, spuse Adam curtenitor. Te doreşte de multă vreme, Donna. Şi într-una din nopţile viitoare te va avea. Numai că

te-aş ruga să dai dovadă de mai mult entuziasm, bine?

— Ai înnebunit. Pete este prieten cu noi. Pete nu va accepta nici în ruptul capului să…

El începu să râdă şi ieşi din dormitor. Donna îi auzi paşii răsunând la ieşirea din casa ei pângărită, apoi uruitul maşinii care se îndepărta.

Se întinse pe pat, străduindu-se din răsputeri să alunge amintirea lui Adam Kay şi a nenorocirii pe care acesta o adusese în viaţa ei. Îşi încleşta şi-şi deschidea pumnii, întrebându-se dacă se va mai putea simţi vreodată curată.

CAPITOLUL 13

HARVEY RENNER SE întoarse acasă de la serviciu şi găsi bileţelul de la Sylvia.

Am plecat la cumpărături. Ţi-am lăsat cina în frigider. Mă întorc acasă mai târziu.

Biletul fusese mâzgălit în grabă pe o filă de agendă. Probabil că trebuia să se considere norocos că-i fusese lăsat şi acest mesaj. De mai multe ori, soţia lui fusese şi mai puţin grijulie cu el.

Puse în cuptor hamburgerul îngheţat, dădu drumul la televizor să vadă ştirile, arse cina, o mâncă şi aşa, apoi se aşeză şi începu să aştepte. La nouă seara se închideau toate magazinele.

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra unei comedii nesărate de la televizor, în schimb se trezi că se uita tot timpul la ceasul de la mână. Se ducea să privească pe fereastră de câte ori i se părea că aude o maşină.

Ultima oară o văzuse dimineaţa. Se sculase, se bărbierise, făcuse un duş şi-şi pregătise singur micul dejun constând din cafea şi pâine prăjită, apoi se întorsese în camera în care ea mai dormea încă. Când buzele lui îi atinseseră obrazul, Sylvia se retrăsese somnoroasă. O privise o clipă, admirând felul în care aşternuturile subţiri îi conturau trupul tânăr şi-şi dăduse seama că are o femeie cât se poate de atrăgătoare. Rămăsese o clipă lângă ea, neştiind ce să facă, apoi ieşise din cameră în vârful picioarelor.

Seara se întorsese acasă şi găsise biletul de la ea.

Îşi privi din nou ceasul. Zece şi un sfert. Magazinele închideau la nouă. Cum pentru el nu era o experienţă nouă, nu se mai temea pentru Sylvia şi nu se mai gândea la accidente îngrozitoare. Îi trecu prin minte să sune la câţiva cunoscuţi, dar îi fu ruşine s-o facă.

Acum era prea târziu pentru o alegere mai bună, dar făcuse o mare greşeală căsătorindu-se cu o femeie atât de tânără. Atenţia de care se bucurase din partea ei zbârlise penele de păun ale vanităţii sale. Era o femeie frumoasă căreia îi stătea bine în postura de soţie de şef de departament. Exuberanţa ei tinerească îl golise însă de vlagă. Ei i-ar fi plăcut să meargă la dans, la petreceri, la cluburi de noapte. Ar fi vrut un maraton al dragostei în fiecare noapte. Harvey considera că energia ei debordantă era de-a dreptul dezgustătoare.

Noaptea nunţii fusese un sumbru eşec. Pe moment se scuzase invocând oboseala drumului şi emoţia căsătoriei abia consumate, dar nopţile care au urmat au înregistrat acelaşi eşec. Chiar şi atunci când fusese capabil, se satisfăcuse prea devreme pentru ea, apoi căzuse într-o aţipeală epuizantă, chinuit de gândul că Sylvia se zvârcolea furioasă lângă el.

Vechea întrebare sâcâitoare revenea mereu şi-i tortura gândurile. Oare Sylvia avea un amant? Din fericire, chiar dacă avea unul, Sylvia fusese

discretă, cel puţin din câte îşi putea da seama Harvey. Şi totuşi, de obicei se întâmpla ca într-un astfel de triunghi, soţul să fie ultimul care află ceva. În domeniul în care lucra el, puteau apărea, multe suspiciuni. În industria specială un imperiu se putea ridica şi prăbuşi dintr-un simplu capriciu. Dacă preşedintele firmei Spacetronics l-ar bănui pe Harvey Renner că nu este capabil să se ocupe de propria familie, l-ar mai considera oare apt să conducă un întreg departament ca cel al publicaţiilor tehnice?

Nu mai avea decât un singur vis de care se agăţase. Dacă mariajul lor ar mai putea rezista numai câţiva ani, până va ieşi la pensie, o va putea duce pe Sylvia departe de aici şi vor putea trăi împreună fără griji. Atunci nu va mai fi nici ea atât de tânără. Nici atât de sălbatică şi nici atât de nepăsătoare faţă de el.

Auzi maşina oprindu-se în faţa casei.

— Ai întârziat, îi spuse el fără prea multă convingere când ea intră în încăpere.

— M-am întâlnit cu o prietenă la Ohrbach, răspunse ea cât se poate de natural. O veche colegă de şcoală pe care tu nu o cunoşti. Ne-am oprit să bem o cafea şi nici nu mi-am dat seama ce repede a trecut timpul.

— Şi până la urmă n-ai cumpărat nimic?

Sylvia îl privi lung, aproape implorându-l, sau cel puţin aşa i se păru lui.

— Sunt obosită. Cred că mă duc direct la culcare. Vii şi tu, Harvey?

El refuză. Avea dreptul să se comporte ca un bărbat capricios.

Sylvia ieşi din încăpere. O auzi închizând uşa dormitorului lor chiar în momentul în care începu să sune telefonul. Harvey se ridică să răspundă. Era pe punctul de a spune ceva când auzi vocea Sylviei care ridicase aparatul montat în derivaţie.

— Doamna Renner?

Era o voce de bărbat, camuflată prin astuparea receptorului.

— V-aţi distrat bine în seara asta?

— Dacă m-am distrat? întrebă Sylvia încurcată.

— Da, doamnă Renner. Dacă v-aţi distrat.

— Cine sunteţi, vă rog? întrebă ea pe un ton aspru. Harvey îi auzea vocea din două părţi: direct prin zid şi prin firul derivaţiei.

— Un prieten care vă observă de multă vreme, răspunse glasul bărbătesc. Aş fi vrut să ştiu dacă dumneavoastră şi însoţitorul dumneavoastră v-aţi distrat bine în seara asta la motel.

— Cred că aţi greşit numărul, domnule!

— Să greşesc numărul? Păi atunci daţi-mi voie să vă reîmprospătez memoria.

— Nu, spuse ea precipitat. Ascultă-mă, oricine ai fi. Pe mine nu mă poţi ameninţa. Am să merg la poliţie…

— Nu cred că ai s-o faci. Eşti prea grijulie să păstrezi secretul legăturii tale amoroase. Voi face tot posibilul să te ajut, dar trebuie să fii şi tu mai

cooperantă.

— Mai cooperantă?

— Chiar aşa, răsună vocea. Te-am urmărit cu atenţie în ultima vreme, doamnă Renner. Ţi-am urmărit toate deplasările, ţi-am admirat mersul şi sunt mulţumit de ce am văzut. Ai un trup frumos, chiar foarte frumos şi cred că mi-ar plăcea să văd în curând mai mult decât atât şi pe viu.

— Eşti nebun de-a binelea, şopti ea în aparat. Soţul meu e în living şi există un telefon şi acolo. Poate că ne ascultă chiar în momentul acesta, spuse ea, apoi se opri, îngrozită la acest gând. Aşteaptă la telefon o clipă…

Cât putu de repede şi fără niciun zgomot, Harvey puse receptorul în furcă şi se întoarse în fotoliul său, reluând lectura revistei. Îşi ridică privirea spre Sylvia care apăru în cadrul uşii şi zâmbi posac când observă oftatul ei nedisimulat de uşurare.

— Cine era la telefon, draga mea? întrebă el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Greşeală, Harvey, îi răspunse ea. Noapte bună.

Aşteptă până când ea închise din nou uşa dormitorului, apoi ridică din nou receptorul.

— Şi ce doreşti de la mine? o auzi întrebându-l pe interlocutor.

— Ştii bine ce doresc, răsună al naibii de familiar vocea necunoscutului, numai că Harvey nu ştia de unde să-l ia. Nu face pe mironosiţa! Ştiu bine că o dai cu plăcere altuia şi aş vrea şi eu o

bucăţică. Ne vedem mâine seară la motelul Sunset, la opt şi jumătate, camera 12.

— Fii sigur că n-am să vin.

— Ba ai face bine să vii, Sylvia, că de nu, am să-i spun soţului tău cine-ţi este amant.

— E o glumă proastă.

— Nu te baza pe asta. Îţi sugerez să vii la întâlnire dacă îţi cunoşti într-adevăr interesul.

— Şi cine eşti, mă rog? întrebă din nou insistent, dar persoana de la celălalt capăt al firului închisese.

Vocea Sylviei trăda groază.

Harvey puse din nou receptorul în furcă şi se întoarse la revista ce îl aştepta în fotoliu. Îşi înfrânse impulsul iniţial de a alerga la ea, de a-i alina teama şi de a o asigura că are în el un prieten adevărat. Sylvia ar fi râs de el, l-ar fi dispreţuit, aşa cum a făcut-o poate de la început. Harvey fu cuprins de un tremurat datorat furiei şi umilinţei. Oare câţi din funcţionarii de la Spacetronics ştiau despre relaţia ei amoroasă? câţi dintre aceştia îşi băteau joc de el pe la spate, făcându-l bătrân impotent pentru că nevastă-sa îl înşela?

Sylvia nu are decât să se prezinte la întâlnirea de mâine seară de la motel. Motelul Sunset, camera 12.

Harvey îşi aminti de pistolul german pe care îl adusese cu el după terminarea războiului. Avea în debaraua lui o valiză plină cu amintiri şi bănuia că arma se mai afla încă acolo. O va curăţa. Poate

mai avea şi câteva gloanţe care să se potrivească. Arma era mortală, la fel de mortală ca şi ura unui bătrân singuratic împotriva unui bărbat mai tânăr care încearcă să-i fure soţia.

Adam Kay îl zări pe Stanley Crayton stând de vorbă cu una din artistele colectivului pe care îl conducea. Era o fată cu sânii mari şi care purta un decolteu adânc. Adam străbătu relaxat culoarul, se aşeză pe un scaun lângă biroul şefului acestei secţii şi începu să aştepte.

Stanley Crayton stătea aplecat deasupra planşetei fetei, părând că-i explică acesteia ceva în legătură cu desenul. Adam îşi dădea seama că Stanley era conştient de prezenţa sa. Fiind el însuşi un violator al intimităţii altora, Stanley simţea totdeauna prezenţa oricui îl spiona, chiar dacă respectivul se afla în spatele lui.

Fata era nouă la Spacetronics, iar Stanley reuşise să-i repartizeze o planşetă cât mai aproape de biroul său, fără îndoială pentru a avea-o tot timpul în vizor.

Era un „voyeur”, deci aparţinea nefericitului grup de psihopaţi cărora le plăcea mai mult să privească decât s-o facă ei înşişi. Grădina Domnului e plină de tot felul de ciudăţenii şi tocmai de aceea viaţa din această lume e mai interesantă. Fiecare individ îşi are propriul secret. Poate că secretul lui Adam era tocmai plăcerea lui uriaşă de a aţâţa secretele altora şi de a-i face pe ceilalţi să joace după cum le cântă el.

În fine, Stanley se întoarse spre el.

— Bună, i se adresă el pe un ton foarte oficial. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Voiam doar să ştiu dacă vii şi tu la partida de pocher de săptămâna asta, îi răspunse amical Adam.

Stanley începu să foşnească nişte hârtii de pe birou. Adam se reţinu cu greu să nu izbucnească într-un râs zgomotos la vederea privirii serioase şi absorbite de pe chipul de copil tâmp, a mustăţii subţiri şi a părului pieptănat peste porţiunea pleşuvă.

— Nu vin, spuse Stanley. Nu cred că vin.

— Părerea mea e că n-ar fi lipsit de interes să vii, continuă Adam, dacă ai şti ce distracţie am pus la cale!

— Distracţie?

— Sunt un maniac al emisiunii „Camera ascunsă”. Am făcut câteva diapozitive color care s-ar putea să te intereseze. De fapt, eşti chiar protagonistul unuia dintre ele.

Chipul lui Stanley se făcu alb ca varul. Închise ochii şi-şi încleştă pumnii.

— Mai precis, continuă Adam, te-am fotografiat stând într-un strat de flori şi trăgând cu ochiul pe fereastra unui dormitor, rânji el. Fereastra dormitorului unei doamne.

— Eşti nebun, bâigui Stanley printre dinţii încleştaţi.

— Sunt nebun? Păi, Stanley, prietene, tu ştii mai bine cum au stat lucrurile. Ştii la fel de bine ca mine unde te aflai noaptea trecută la

unsprezece şi jumătate, acum două nopţi şi chiar acum trei nopţi. Ai uitat de sclipirea orbitoare a unui blitz într-una din aceste împrejurări? A ieşit o poză foarte nostimă, Stanley, în care au fost surprinse o mulţime de detalii. Băieţii or să se prăpădească de râs când or s-o vadă.

Stanley trase o gură de aer şi spuse:

— Ce vrei de la mine?

— Nimic, răspunse Adam.

Stanley ezită o clipă.

— Ascultă, am pus câţiva bani deoparte. Nu sunt prea mulţi, dar ţi-i dau în schimbul fotografiei.

Adam izbucni în râs.

— Nu m-ai înţeles de loc, Stan. Nu am nevoie de banii tăi. Nu am nicio intenţie să te şantajez, crede-mă.

— Atunci ce vrei? insistă disperat Stanley.

Adam se ridică în picioare.

— Vreau doar să te văd zvârcolindu-te, Stanley, atâta tot.

— Dar de ce? De ce? E o glumă, nu-i aşa? Doar nu ai de gând să arăţi cuiva fotografia aceea. Nu-ţi dai seama că mă distrugi? N-aş mai putea da ochii cu nimeni. Or să râdă cu toţii de mine pe la spate. Va trebui să-mi dau demisia şi să plec în altă parte.

Adam clătină din cap, mustrător.

— Tocmai acesta e riscul pentru cei care trag cu ochiul pe furiş, pericolul de a fi descoperiţi. Mă întrebi de ce o fac, Stanley? Din acelaşi motiv

pentru care tu te holbezi la fete şi din acelaşi motiv pentru care fiecare face câte ceva. Pentru că îmi place, pentru că hobby-ul meu sunt oamenii, amestecul în viaţa lor intimă şi schimbarea modului lor de viaţă. Acest hobby al meu îmi dă un sentiment dumnezeiesc de putere. La început am crezut că, fiind şef de secţie, mi-ai putea fi cândva de vreun folos. De atunci însă am descoperit că nu-ţi poţi fi de folos nici măcar ţie, Stanley, deci cu atât mai puţin mie. Mă întrebi dacă am de gând să arăt fotografia la partida de pocher? Această perspectivă te cam roade, nu-i aşa?

Adam plecă fără să mai privească înapoi. Stanley îşi îngropă faţa în mâini. Practic, Adam nu ştia încă ce va face cu fotografia. Dar o astfel de fotografie, care îi oferea controlul asupra cuiva, echivala cu un cont în bancă, putând fi folosit cu succes în viitor.

— Te cheamă Harvey până la el, Adam, îl anunţă Dave Underwood.

Adam porni de-a lungul coridorului. Secretara lui Harvey, care aducea cu un şoarece, îşi ridică privirea din hârtii când apăru Adam.

— Puteţi intra chiar acum, îl anunţă ea.

Harvey Renner şedea în spatele biroului său imens. Pe un fotoliu mai mic, chiar în faţa lui, stătea Pete Wiley.

— Ia loc, îl pofti Harvey zâmbindu-i, apoi continuă: Am să trec direct la subiect. Vom începe un nou proiect sub îndrumarea lui Pete. Am căutat

un inginer care să conducă acest proiect şi Pete a fost de părere că eşti cel mai potrivit pentru această funcţie.

Adam zâmbi cu modestie şi simţi o imensă uşurare. Pete Wiley se ţinuse de cuvânt, chiar acum, când îi aranjase o întâlnire cu Donna.

— Sunt sigur că mă voi descurca, domnule, spuse Adam.

— Am avut de gând să-ţi dăm o şansă. Iniţial am crezut că Pete va propune un inginer cu mai multă experienţă, dar se pare că a considerat că activitatea ta de până acum şi calităţile tale sunt suficiente, iar eu unul am mare încredere în Pete. Cam atât despre acest subiect. Desigur vei primi şi un salariu mai mare, corespunzător noilor responsabilităţi pe care ţi le asumi. Am dat deja drumul la hârtii, aşa că poţi să te apuci de treabă de îndată ce termini proiectul la care lucrezi sub îndrumarea lui Dave Underwood.

Adam se ridică.

— Îţi mulţumesc, Harvey, spuse el. Şi ţie, Pete.

Adam reveni la biroul său, copleşit de satisfacţie că planurile sale decurgeau atât de bine. În seara aceasta, în timp ce se va afla în toiul partidei de pocher, Dave Underwood va primi un telefon disperat şi i se va transmite că trebuie să se întoarcă de urgenţă acasă. Acolo, îşi va găsi nevasta în pat cu Pete Wiley. Cei doi bărbaţi se vor încăiera, va ieşi un mare scandal, iar conştiincioşii funcţionari ai biroului de securitate le vor retrage

avizul necesar ocupării multrâvnitei funcţii rămase libere după demisia lui Harvey Renner.

Iar Harvey Renner îşi va da demisia mai devreme decât şi-ar fi închipuit vreodată, după cele ce se vor întâmpla în seara asta la motelul Sunset.

CAPITOLUL 14

SYLVIA RENNER aştepta şi pregătise chiar o cină alcătuită din mai multe feluri când Harvey se întoarse de la serviciu. Îi spusese că va trebui să plece la San Francisco cu avionul de opt, pentru a participa la o întâlnire de afaceri.

Să fi greşit el, sau de vină a fost o privire înflăcărată trădând uşurarea de pe chipul ei? Sylvia nu putuse să mai comenteze decât: „Vrei să te conduc la aeroport?"

— Nu, spuse el, plec cu maşina mea şi o las acolo până mâine.

Apoi el se duse în dormitor şi-şi făcu valiza sumară pentru o zi şi o noapte. În clipa în care intră şi ea în încăpere, Harvey terminase această îndeletnicire.

— Nu mai am timp acum, refuză el invitaţia la cina care l-ar fi dat gata. O să ciugulesc ceva pe drum.

Ea îi întinse obrazul. El îl sărută, îşi luă valiza şi se îndreptă către uşă.

— Drum bun! îi ură ea.

— Mulţumesc, îi răspunse el prefăcut.

Harvey porni maşina, surprins de cât de calm era şi fără să privească înapoi. Îi fusese foarte uşor s-o mintă pe Sylvia că urma să aibă o întâlnire la San Francisco. Restul nu va fi la fel de uşor, dar va trebui făcut.

Motelul Sunset era o clădire îngustă şi albă, ale cărei uşi şi ferestre dădeau spre o stradă

principală cu un trafic intens. Harvey parcă vizavi de motel şi opri motorul. În jurul lui furnicau zeci de maşini. Deschise valiza. Nevinovata umflătură din cămaşa împăturită era în realitate un pistol automat Luger încărcat. Era singura modalitate în care mai putea demonstra că era încă bărbat. Începu chinuitoarea aşteptare simţindu-se liniştit, nerăbdător şi sigur să-l întâlnească pe cel ce avea să apară alături de nevasta sa.

Cineva o aştepta la motelul Sunset, camera 12, dar Sylvia nu avea nicio intenţie să se prezinte la întâlnire. Noaptea trecută fusese înspăimântată de ideea ca Harvey să afle de relaţia ei cu Dave. În noaptea asta Harvey era plecat din oraş. Să-i ia naiba pe toţi cei care mai aveau de gând s-o sune. Avea lucruri mult mai bune de făcut în acest răstimp.

Formă numărul de telefon al lui Dave Underwood. Avu noroc şi îi răspunse chiar el.

— Am nişte veşti minunate, îi spuse ea încet.

— Da, Pete. Ce mai faci? sună glasul lui Dave, încordat şi supărat.

— Am înţeleg, spuse Sylvia. Nevastă-ta e primprejur.

Mă rog, gândeşte-te şi tu la o minciună pentru ea. Te anunţ că Harvey a plecat adineauri într-o călătorie de afaceri la San Francisco.

— E grozav.

— Grozav? Nu cred că m-ai înţeles bine. Lipseşte cel puţin o zi. Ne putem petrece toată noaptea împreună.

— Cred că... cred că se poate, Pete, spuse el. Am să încerc să vin la partida de pocher. Dar mai mult nu pot face pentru noaptea asta.

— Mă rog, n-ai decât să-ţi schimbi planurile, spuse Sylvia cu o voce răguşită. N-am vrut să te indispun, dar eu şi cu tine am intrat într-un bucluc, şi am intrat împreună. Am primit un telefon anonim. Pun pariu că în scurt timp ai să primeşti şi tu unul. Se pare că a apărut un tip care îi va spune totul lui Harvey dacă nu jucăm aşa cum ne dictează el. Vrei să-ţi dau mai multe detalii?

Urmă o scurtă pauză. Apoi el spuse foarte îngrijorat:

— Într-o oră sunt la tine.

Sylvia puse receptorul în furcă zâmbind. La urma urmei era bună la ceva şi gluma asta despre anonimul care o şantajase. Ce putea să piardă? Dave era mult mai implicat decât ea. El avea o slujbă bună şi o soţie pe care nu ar fi vrut să o rănească cu nimic. Sylvia nu-l avea decât pe Harvey. De fapt, dacă se gândeşte mai bine, va descoperi că această ameninţare se va transforma într-o adevărată bombă, care va putea ruina căsnicia lui Dave, aducându-l direct în braţele ei. Făcu un duş, lăsând apa să curgă pe ea din abundenţă, se tamponă cu un prosop pufos şi-şi aplică cu delicateţe un unguent parfumat pe care îl întinse pe piele cu degetele sale rozalii şi răcoroase. Apoi puse prosopul în coşul pentru rufele murdare. Sylvia era o bucătăreasă de mâna

a zecea, dar o gospodină tipicară. Îi plăcea ca în jurul ei să fie tot timpul o ordine desăvârşită.

În casă era cald şi mirosea a curăţenie. Se gândi cu ce să se îmbrace şi se hotărî asupra unei pijamale compuse dintr-o cămaşă subţire de culoare verde pal şi chiloţi asortaţi. Tocurile înalte i se părură prea vulgare pentru o astfel de ocazie. Arăta mult mai rafinată, mai atrăgătoare şi mai lipsită de ajutor cu balerinii joşi din piele pe care îi alesese.

Auzi o maşină care opreşte în faţa casei şi se uită la ceasul de pe perete. Era abia opt fără douăzeci şi cinci. Când Dave bătu, ea îi deschise uşa cu multă prudenţă.

— Ai ajuns mai devreme, îi spuse ea încântată, încuie uşa şi întorcându-se către el, îi văzu ochii devorând-o prin sumara îmbrăcăminte de noapte. Zâmbi şi făcu un pas spre el.

— Nu pentru că m-ar interesa în mod deosebit, iubitul meu, dar ai avea chef să bei ceva?

— Nu, îi răspunse el. De data aceasta trecem peste băutură.

— Ia te uită! în noaptea asta se pare că eşti foarte nerăbdător. Grozav. Şi eu sunt la fel de nerăbdătoare.

Sylvia se apropie, dar el îşi întinse braţul, nu pentru a o strânge la piept, aşa cum se aşteptase ea, ci pentru a o ţine la distanţă.

— Acum îmi dau seama, spuse el, că e prima

oară când mă aflu în casa lui Harvey. Ce ocazie nemaipomenită! Ce tip grozav sunt! Ce gazdă minunată! Ştii cum arăţi în cămăşuţa asta drăguţă?

— Nu, Dave. Spune-mi tu.

— Ca un purcel, răspunse el.

Sylvia se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Se repezi să-l lovească cu pumnii ei neputincioşi, apoi se opri şi începu să plângă cu suspine. El o luă în braţe.

— Încetează, o rugă el înfrânt. Te rog, încetează.

Dar ea nu se mai putea opri din plâns. Oare îi era dat să nu obţină niciodată ceea ce îşi dorea?

El o scutură cu violenţă şi brusc scoase un strigăt înăbuşit:

— Bine, spuse el răguşit. Să ştii că te doresc. De fiecare dată când suntem împreună ajung să te doresc.

O duse pe braţe în dormitor, o aruncă cu spatele pe pat şi îi sfâşie cu furie hainele.

Fragila pijama verde se rupse bucăţi la primul gest de nerăbdare al mâinilor lui. Apoi Dave se aruncă deasupra ei.

Sylvia începu să geamă de plăcere şi de groază în acelaşi timp. Niciodată până acum actul sexual cu Dave nu-i provocase durere, deşi nu-şi dăduse seama în momentele respective de delicateţea cu care Dave se purtase cu ea. În noaptea aceasta însă el era sălbatic, iar trupul lui devenise o maşină de război care o pătrundea,

făcând-o să se zbată neputincioasă în agonie.

Cu ochii închişi, îi şoptea printre buzele lipsite de sânge:

— Dave… Dave, dragule… te rog, fii mai delicat… mă omori… mă omori cu dragostea ta…

— Asta nu e dragoste, horcăi el. Asta este nevoie, ceva ce nu aş face niciodată cu Donna, pentru că Donna este femeia pe care o iubesc cu adevărat. Acum ai aflat şi tu motivul pentru care un bărbat care îşi iubeşte soţia se mai necăjeşte şi cu una ca tine. Tu eşti bună pentru tăvăleală, fetiţo.

În fine, Dave se ridică împingându-i mâna la o parte şi se îmbrăcă în grabă.

— E un drum cu sens unic ce nu duce nicăieri. Nici eu nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti. Ar fi mai bine să ne spunem adio, înainte ca unul din noi să sufere cu adevărat.

Dave se duse la uşă şi-şi puse mâna pe clanţă.

— S-a terminat, Sylvia. Vorbesc foarte serios.

— Dave. Aşteaptă, te rog, spuse ea, împiedicându-se în poalele halatului de noapte. Stai un pic să discutăm. Harvey e plecat din oraş. Simt că mi se face rău. Ai fost foarte dur, dragul meu. Ia uită-te, îi arătă ea locul unde o durea, apoi se luă după el spre living. Mai rămâi numai puţin. Te rog.

— Adio, Sylvia, spuse el din nou.

Uşa de la intrare se închise în urma lui, făcând un zgomot ce prevestea o nenorocire. Sylvia o privi, refuzând să creadă ceea ce se

întâmplase. Se duse la fereastră şi văzu maşina care accelera, apoi luminile din spate care dispăreau pe măsură ce aceasta se îndepărta. Se aşeză încet pe un fotoliu.

— Ticălosul, rosti ea cu glas tare. Ticălos nenorocit.

Telefonul începu să sune.

— Sylvia, se auzi în receptor o voce cunoscută, am vrut doar să-ţi amintesc că în seara asta aveam o întâlnire.

— Cine eşti?

— Ai să afli când ai să ajungi aici. Motelul Sunset de pe Western Avenue, camera 12.

— Du-te la dracu’, îl repezi Sylvia.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului începu să râdă.

— Da’ ştii că eşti dură? Aşa-mi plac femeile, să fie pline de nerv. Şi asta nu e singura ta calitate, Sylvia păpuşico. Am observat acest lucru. Ai un trup făcut pentru amor. Restul nici nu mă interesează. Te vreau numai pe tine.

Deşi bărbatul îşi camufla vocea, vorbind probabil printr-o batistă, ea îşi aduse deodată aminte de glasul acela şi de împrejurarea în care îl mai auzise. Noul inginer de la Spacetronics, tânărul frumuşel care, îi devenise acum clar, o privise cu un interes mai mult decât obişnuit.

— Vreau să te strâng în braţe, Sylvia, continuă el. Vreau să-ţi dezbrac trupul fantastic, să-ţi pipăi sânii şi coapsele.

Sylvia zâmbi, uitând de chinul prin care abia

trecuse. Adam Kay. Furia ei dispăruse.

Deci Dave o iubea în continuare pe Donna lui. N-avea decât, lua-l-ar dracu'. Ea îi găsise un înlocuitor.

— De ce nu vii tu aici? îi propuse ea pe un ton prietenos. Soţul meu e plecat din oraş şi putem sta liniştiţi.

El ezită o clipă, vădit încurcat de oferta ei.

— În noaptea asta hai să ne vedem la motel, răspunse el în cele din urmă. Aşa a fost dat să fie. Ne vedem peste o jumătate de oră?

— Bine, spuse ea. Voi fi acolo.

Sylvia puse receptorul în furcă. Într-una din discuţiile cu Harvey, acesta îi pomenise printre altele de Adam Kay pe care i-l prezentase ca pe un tânăr ambiţios, un inginer cu multe perspective la Spacetronics. În plus, acum se dovedea a fi un tânăr căruia îi plăcea de o fată pe nume Sylvia Renner. Poate că dacă îşi va juca cum trebuie cartea, ea şi cu Adam se vor bucura împreună de un viitor fericit. De Harvey se săturase până peste cap, iar cu Dave terminase definitiv.

Opt şi zece. Va trebui să se grăbească. Poate că Adam Kay merita acest efort.

Douăzeci de minute mai târziu, Sylvia îşi parca maşina în apropierea motelului. La ora asta Adam o aştepta fără îndoială în camera rezervată. Începu să păşească grăbită spre intrarea în motel. Îşi puse pantofi cu tocuri înalte, o fustă scurtă şi mulată pe corp şi era conştientă de faptul că arăta foarte sexy. Ajunse în faţa uşii cu numărul 12 şi

bătu.

Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou.

O voce bărbătească, care nu se auzea foarte clar prin uşă o pofti să intre.

Sylvia pătrunse în încăperea luminată şi închise uşa în urma ei. În momentul în care îl zări pe bărbatul ce se ridicase în dreapta ei avu o tresărire. Acesta rânjea la ea şi o privea pofticios din cap şi până în picioare. Era tânăr, înjur de douăzeci de ani, şi purta o salopetă murdară şi o bluză sport. Părul său era ca o căpiţă dezordonată de fân, iar „Chipul lipsit de orice distincţie avea o căutătură chiorâşă.

Sylvia simţi un nod în gât şi se retrase înspre uşă.

— Cred că am greşit camera, se bâlbâi ea. Căutam camera 12.

Tânărul începu să râdă.

— Asta e camera 12, doamnă Renner, spuse el.

— Dar trebuia să mă întâlnesc cu altcineva. Cu Adam Kay.

Băiatul îşi linse buzele şi se holbă la picioarele, coapsele şi la sânii femeii.

— El n-a putut să mai ajungă şi mi-a spus să vin eu în locul lui.

Sylvia se întoarse îngrozită şi puse mâna pe clanţă, dar el fu într-o clipă lângă ea, îndepărtând-o de uşă, apoi o răsuci cu fata la el.

— Adam m-a avertizat că s-ar putea să mi te opui, spuse el, dar nu mă deranjează. Nu-mi pasă

de loc. Dacă stau să mă gândesc, pot spune că îmi face chiar plăcere.

— Ai să… ai să dai de dracu’, scânci ea.

El o eliberă din strânsoare.

— N-o să se întâmple nimic dacă nu încerci să fugi.

Nerăbdarea îl făcea să îndruge vrute şi nevrute.

— Eu nu vreau decât să mă distrez puţin, aşa cum am făcut şi cu Terry Kline. Numai că ea dormea. Adam mi-a spus că e şi mai bine atunci când fata e trează.

Sylvia se lupta cu panica oarbă care ameninţa să-i ia minţile ca şi acestui idiot care acum îşi plimba ghearele murdare pe trupul ei. De ce îi făcuse Adam aşa ceva? Pentru a o umili? Ce dorea să demonstreze? Şi la ce i-ar folosi?

Se strădui să zâmbească.

— Aşa este, spuse ea pe un ton mai liniştit. E mult mai bine atunci când fata e trează. Cum zici că te cheamă, din moment ce vom deveni prieteni buni?

— Billy Schnepf, răspunse el. Sunt om de serviciu la Spacetronics.

— E grozav, Billy, spuse ea. Acum ce-ar fi să dai jos hainele astea de pe tine. După aceea putem să începem.

— Mai întâi te dezbraci tu, spuse Billy suspicios.

— Bine, încuviinţă Sylvia. Ce-ai zice să te aşezi acolo pe pat şi să te uiţi la mine cum mă

dezbrac. Uite ce băiat cuminte!

Billy se aşeză pe marginea imensului pat dublu, cu ochii lipiţi de degetele femeii care se întinseră spre nasturii bluzei. Acestea apucară nasturele de la gât şi-l strecurară prin butonieră. Procedară la fel şi cu următorul. Billy înghiţi în sec în momentul în care rotunjimea sânilor se întrezări prin materialul bluzei. Sylvia apucă între degete următorul nasture şi, convinsă că întreaga atenţie a băiatului era concentrată pe acest moment, făcu un pas înapoi, iar mâna liberă i se întinse spre clanţă.

Billy se ridică brusc şi o prinse, apoi o aruncă în pat.

— Ţi-am spus să nu încerci să fugi, răsună glasul său furios şi jignit. Ţi-am spus.

Ea se aşeză pe marginea patului, învinsă în bătălia ei cu panica. Când Billy începu să se îndrepte spre ea, trupul ei începu să se cutremure.

— Nu, Billy, spuse ea, regăsindu-şi în fine glasul. Nu face aşa ceva.

— Am învăţat de la Adam un lucru. Ca să te distrezi cu o fată, nu este necesar ca şi ea să te placă pe tine. Fetele sunt nişte fiinţe mai slabe. Aşa că n-ai decât să iei de la ele ceea ce doreşti.

Sylvia se zbătu pe pat în încercarea de a scăpa de el, dar trupul lui greu se afla deja deasupra ei, tăindu-i respiraţia. Apoi o întoarse, faţa lui o întâlni pe a ei, buzele lui umede i le acoperiră pe ale Sylviei, iar mâinile lui aspre şi mari îi rupseră nasturii încă nedesfăcuţi ai bluzei.

Billy răsufla din greu. Mâinile lui tremurau în timp ce strângeau violent sânii femeii. Mâinile acelea erau peste tot. O pipăia, îi scormonea măruntaiele şi o strivea sub trupul lui, râzând obscen. Sylvia simţi că îi vine să verse din cauza mirosului de animal pe care îl emana trupul lui.

Apoi îl zări în cadrul uşii pe Harvey, cu chipul alb de furie.

— Târfă ordinară, tună el, cu trupul plăpând cuprins de tremurat. Târâtură fără pereche. Tocmai pe ăsta ţi l-ai ales drept amant? Un handicapat imbecil?

Billy Schnepf îngheţă auzind glasul lui Harvey. Se întoarse încet, îi dădu drumul Sylviei şi sări repede din pat încercând să-şi aranjeze hainele de pe el.

— Nu sunt de loc o târfă, Harvey, protestă Sylvia.

— Nu mai minţi. Am ascultat aseară tot ce ai vorbit la telefon. Abia ai aşteptat să scapi de mine ca să vii să te întâlneşti cu ăsta.

— Ăăă… domnule Renner, se bâlbâi Billy dorind să se apere. Eu… doar…

Harvey ridică uriaşul pistol negru.

— Cu tine nu am ce discuta, Billy. N-ai fost deloc un băiat cuminte. Ai fost cât se poate de rău.

— Nu, strigă Billy, cu chipul desfigurat de groază. Nu, nu mă omorâţi, domnule Renner.

Tânărul o luă la fugă pe lângă Harvey şi ieşi pe uşa deschisă.

— Vino înapoi, strigă Harvey în urma lui.

În stradă se auzi un scârţâit de frâne şi o bufnitură surdă. Apoi strigătul de jale al unui om care îşi dădea sufletul într-o cumplită suferinţă.

Harvey privea în noapte, cu pistolul atârnând lejer într-o mână. Se întoarse înmărmurit în cameră.

— N-am vrut decât să bag un pic frica în el, spuse Harvey.

— Nu cred că juraţii vor considera la fel, Harvey, spuse noul venit.

Adam Kay se afla în cadrul uşii de la baie. Intră şi el în dormitor.

— Nu, Harvey, spuse el. Tu ai venit aici cu o armă încărcată, pregătit să-l ucizi pe bărbatul pe care îl vei găsi cu nevasta ta. Asta este o dovadă clară de premeditare din partea ta. Ai intenţionat să ucizi, Harvey, pur şi simplu să ucizi.

— Dar… dar nu l-am împuşcat, protestă slab Harvey.

— Aşa este. Dar l-ai ameninţat cu un pistol şi l-ai făcut să alerge în strada aglomerată. Tu i-ai cauzat moartea, nu încape nicio îndoială.

Harvey închise ochii şi se cufundă într-un scaun. Trecându-şi mâna peste frunte, părea brusc mult mai bătrân şi mai obosit.

— Tu ai pus totul la cale, Kay, spuse el. Dar de ce?

— Gândeşte-te ce scandal o să iasă, Harvey. Şeful de la Spacetronics îşi găseşte nevasta într-un pat de motel pipăindu-se cu un handicapat, iar acesta din urmă este ucis. Cât timp crezi că vei

mai rezista în funcţie în aceste condiţii?

— Va trebui să-mi dau demisia, spuse după o clipă de tăcere Harvey, mai mult pentru sine decât pentru Adam.

— Aşa este, fu de acord Adam, iar eu intenţionez să-ţi iau locul.

— Tu? răsună glasul lui Harvey. Ce te face să crezi că ai fi printre candidaţi, chiar şi după ultima ta promovare? Ai uitat de Pete Wiley şi de Dave Underwood?

— Mă subestimezi, Harvey, spuse Adam afabil. Adineauri l-am sunat pe Dave la partida de pocher la care se află şi i-am sugerat să plece acasă cât poate de repede. Când va ajunge acolo îşi va găsi nevasta în pat cu Pete Wiley, spuse Adam cu un zâmbet şi mai larg, mai sigur de sine. Când şi cei doi se vor face de râsul lumii, nu vor mai avea pretenţii la vreo funcţie de conducere în Spacetronics.

— Asta înseamnă, interveni şi Sylvia plină de admiraţie, că Adam va fi noul şef de departament.

Lucrurile nu luaseră o întorsătură chiar atât de rea, gândi ea. I se oferea, în fine, ocazia de a se descotorosi de Harvey. Billy nu fusese decât un pion în jocul pus la cale de Adam.

Afară se putea auzi murmurul mulţimii din ce în ce mai numeroase şi sirenele jalnice ale maşinilor salvării şi poliţiei. Harvey lăsă să-i cadă pistolul pe podea. Îşi sprijini capul în mâini şi începu să plângă încet.

— Şi cu mine cum rămâne? îl întrebă Sylvia

pe Adam.

— În planurile mele m-am gândit şi la tine, răspunse el, iar expresia din privirea lui îi spunea Sylviei că erau nişte planuri plăcute.

Funcţia de şef de departament aducea cu sine un prestigiu deosebit şi o creştere considerabilă a salariului, iar Sylvia Renner se hotărî să devină unul din beneficiile auxiliare ale lui Adam.

CAPITOLUL 15

— E PENTRU TINE, dragul meu, spuse mama lui Stanley Crayton, întinzându-i receptorul.

Stanley se ridică de la televizor.

— Mulţumesc, mamă, i se adresă el înainte de a răspunde la telefon.

— Sunt eu, Lucy Carr, răsună în receptor vocea unei femei. Poţi să treci un pic pe la mine?

— Acum?

— Da.

Stanley îşi aruncă privirea în living, unde mama lui se prefăcea că-şi concentrează întreaga atenţie asupra westernului de la televizor. Sperase şi el să vadă sfârşitul programului, dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit şi mai mult s-o vadă pe Lucy.

— Bine, răspunse el, apoi închise telefonul.

— Cine era, dragul meu? îl întrebă mama lui cu glasul plin de dulceaţă.

— Domnişoara Carr, vecina noastră. M-a rugat să trec o clipă pe la ea.

— Da? Şi ce doreşte de la tine?

Stanley clătină din cap.

— Nu am nici cea mai mică idee, mamă. Poate s-a stricat ceva în casă şi vrea să ceară sfatul unui bărbat. Mă întorc imediat.

Ieşi pe verandă şi închise uşa în urma sa. Era o noapte friguroasă şi aerul de afară îl făcu să tremure. Va trebui să-şi pună paltonul pe el când va trage cu ochiul pe geamul lui Lucy în noaptea aceasta. Gândul acesta devenise un instinct

pentru el, deşi aflase deja de fotografia pe care i-o făcuse Adam. Ce rost avea să-şi mai facă vreo iluzie? El era un nimic, o formă primitivă de viaţă. Se convinsese de acest adevăr chinuitor din clipa în care văzuse acea fotografie. Se îndoia însă că Adam o va arăta la partida de pocher. Gluma ar fi prea crudă şi s-ar putea întoarce asupra celui care a pus-o la cale. Dar Adam reuşise să facă destul rău arătându-i-o lui Stanley. Ce mai dorea oare?

Stanley apăsă butonul soneriei, iar Lucy îl pofti în living. În hainele ei, femeia arăta la fel de ştearsă ca de obicei.

— Am fost sincer surprins de telefonul tău, spuse Stanley de dragul de a face conversaţie.

Zâmbetul lui păli în faţa expresiei severe de pe chipul femeii. Lucy ţinea în mână un plic.

— Cu puţin timp în urmă am primit asta, spuse ea.

Cu degetele tremurânde, Stanley luă plicul din mâna ei. Mintea i se blocă, la simpla bănuială asupra conţinutului. Privi cu atenţie adresa scrisă la maşină, amânând momentul deschiderii. Într-un colţ al plicului se afla un timbru pentru expedierea scrisorilor recomandate. Adresa expeditorului nu apărea nicăieri. Cântări plicul în mână. Era foarte uşor.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Lucy. Uită-te înăuntru.

Încercă să spună ceva, dar i se păru imposibil s-o facă.

Enervată, Lucy smulse plicul dintre degetele

care nu opuseră nicio rezistenţă şi îl deschise. Scoase din el o singură fotografie şi i-o puse înaintea ochilor. Privirea lui se concentră fără să vrea asupra fotografiei şi Stanley crezu că-şi pierde respiraţia recunoscându-se lângă fereastra aceea, într-o postură atât de ridicolă şi atât de absorbit de ceea ce făcea. Apoi îşi închise ochii şi se dădu înapoi, clătinând din cap în semn că neagă.

Lucy se lăsă greoi pe canapea.

— De ce, Stanley? întrebă ea. De ce ai vrut să mă pui într-o situaţie penibilă şi să mă umileşti, spionându-mă când mă dezbrac? Ai vreo plăcere perversă urmărind cum se dezbracă o femeie în vârstă?

Stanley se holbă la ea, neştiind ce să creadă la început. Se aşteptase ca Lucy să-l ridiculizeze pentru fanteziile sale şi în schimb ea era cea care se considera ridiculizată. Se aşeză lângă ea pe canapea, iar când femeia începu să plângă cu suspine o luă protector pe după umeri.

— Nu aşa au stat lucrurile, Lucy, spuse el.

Se simţise ca un vierme, dar nu avusese tăria de a se înfuria pe cel care îi chinuise sufletul, dar acum, văzând-o atât de rănită pe Lucy, ar fi fost în stare să-l ucidă cu mâna lui pe Adam Kay.

— Eşti o femeie minunată, Lucy şi de multă vreme mi-am dorit să te cunosc mai bine, dar mi-a fost teamă s-o fac. Aş fi vrut să ne putem vedea, să ieşim undeva împreună şi… să facem dragoste.

Deodată, Lucy îl privi drept în ochi, dar el

încercă s-o evite.

— Când am descoperit crăpătura dintre jaluzele şi tocul ferestrei, continuă el, m-am uitat înăuntru, pentru că… ei bine, pentru că îmi închipuiam că eram alături de tine şi că tu te dezbrăcai pentru mine.

Bâjbâind, Stanley găsi mâinile femeii şi i le strânse în ale sale.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, Lucy când ai părul despletit pe spate şi când eşti goală. Ştiam că n-am să pot niciodată să-ţi spun ce simt pentru tine. Aşa că nu-mi rămânea decât să mă mulţumesc cu fanteziile mele.

Iartă-mă.

Îi eliberă mâna şi se ridică, dar de data aceasta Lucy fu cea care îl împiedică, apucându-l de braţ.

— Nu pleca, Stanley, spuse ea, apoi, după o clipă de ezitare continuă. Sunt la fel de vinovată ca şi tine. Şi eu îmi închipuiam în tot acest timp, aşa cum spuneai şi tu, că mă dezbrac pentru a face plăcere unui bărbat. Dar asta nu poate înlocui realitatea.

Stanley dădu din cap, recunoscător pentru înţelegerea ei.

— Ştiu că nu prea ai ce vedea la mine, Lucy, spuse el, dar mă întreb dacă… mă rog, dacă am putea să ne…

Lucy zâmbi.

— Eu te consider un tip foarte drăguţ, Stanley.

Femeia se apleca şi îl sărută pe obraz.

— O, Lucy, murmură el, sărutând-o la rândul lui.

Buzele lor se căutară şi se întâlniră. Se îmbrăţişară strâns. Buzele ei erau fierbinţi şi umede, iar atingerea trupului de femeie pe care îl intuia sub hainele ei, îi dădea lui Stanley o senzaţie plăcută şi liniştitoare. Mâinile lui începură să se plimbe instinctiv pe rochia ei. Stanley îşi simţea trupul înfierbântat şi transpirat. Nu-şi putea aminti să mai fi fost vreodată sărutat de vreo fată aşa cum o făcea Lucy Carr. Era de parcă abstinenţa femeii din toţi aceşti ani fusese un zăgaz care acum cedase într-o explozie de pasiune. Ştia ce este în sufletul ei, pentru că şi el începuse să împărtăşească acelaşi sentiment.

— Am fost atât de singură în toţi aceşti ani, spuse ea.

— Şi eu.

Intrară în dormitor, străbătând coridorul întunecat. Prin lumina difuză, Stanley zări toaleta, tabloul de pe perete, patul, toate obiectele care îi erau atât de familiare şi pe care le văzuse trăgând cu ochiul din exterior. În noaptea aceasta însă, Lucy se afla în braţele lui.

Se aflau amândoi pe pat, sărutându-se şi dezmierdându-se. Excitarea lui ajunse la apogeu şi pentru o clipă se temu că nu va reuşi să facă dragoste cu Lucy, dar femeia păru a intui timiditatea lui şi-l ajută. Erau amândoi topiţi de înălţătorul moment al mult aşteptatei cunoaşteri.

După aceea, rămaseră unul lângă altul, goi şi fără să se mai sfiască unul de altul, fără a scoate un cuvânt şi fără să simtă nevoia de a o face, conştienţi că pentru amândoi singurătatea luase sfârşit.

Ronnie Wiley ajunse la bufetul de la Spacetronics la unsprezece fără zece. Tatăl lui insistase şi săptămâna aceasta ca fiul său să treacă pe la partida de pocher. El se dusese, dar lipsise tocmai tatăl său, aşa că Ronnie nu se simţise obligat cu nimic să mai rămână acolo.

Terry părea preocupată şi îngrijorată. Zâmbetul pe care îl afişă când îl întrebase dacă doreşte o cafea fusese forţat.

— Nu, îi răspunse el, dar în seara asta aş vrea să te conduc acasă.

— Mulţumesc, Ronnie, dar…

— Te rog…

Tonul insistent, aproape tânguitor al vocii lui o surprinse pe fată.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, Terry. E ceva important.

Ea îi privi chipul cu atenţie pentru o clipă, apoi îi spuse:

— Bine, ne întâlnim la ieşire.

— Te aştept.

Ronnie ieşi şi intră în maşină. Părea o veşnicie de când Terry se suise ultima oară în maşina lui. Ar fi vrut să ştie unde se afla în momentul acesta Adam Kay şi de ce nu era prin preajmă pentru a o conduce el acasă pe Terry.

Poate că se certaseră. Ronnie spera din toată inima să fie aşa.

Terry ieşi din bufet şi se îndreptă spre maşina lui. Încă mai părea cufundată în gânduri, când Ronnie porni motorul şi ieşi din parcare.

— Mă... mă bucur că sunt din nou cu tine, Terry, spuse el.

— Şi eu mă bucur să te văd, Ronnie, îi răspunse ea pe un ton lipsit de entuziasm.

— Mi-a fost tare dor de tine, spuse el.

— Chiar aşa?

Fată îşi întoarse faţa spre fereastră pentru a se uita la magazinele de pe stradă.

— Da, tare dor, răspunse el. Mergem undeva să stăm de vorbă.

Terry dădu din cap că nu.

— Nu cred că e cazul. Sunt foarte obosită şi mă tem că nu aş fi o companie prea plăcută în seara asta.

Conducând în tăcere spre casa ei, Ronnie fu cuprins de o indignare ursuză. Terry fusese din nou dificilă, aşa cum fusese de fiecare dată. În Cazul acesta, ducă-se la naiba! mai existau şi alte fete pe lumea asta. În noaptea asta, Terry Kline va coborî pentru ultima oară din maşina lui. Începu să conducă cu viteză mai mare. Cu cât Terry va ieşi mai repede din viaţa lui, cu atât mai bine pentru el.

Şi totuşi în clipa în care trase maşina în faţa trotuarului ei, i se păru că această ultimă călătorie se terminase prea devreme. Când Terry se

întoarse să plece, băiatul simţi o panică rece inundându-l şi-şi dădu seama că nu va putea suporta gândul de a nu o mai vedea niciodată.

— Nu pleca, Terry, o imploră el.

Se aplecă spre scaunul ei, o apucă de braţ şi, înainte ca fata să-i poată da vreun răspuns, se trezi spunând:

— Te iubesc, Terry. Nu pleca, nici acum şi niciodată. Vreau să fii soţia mea.

Propriile cuvinte îl surprinseră şi în momentul în care Terry îl privi uluită, se fâstâci.

— Nu… nu intenţionasem să o spun, se scuză el, neştiind pentru ce o face. Dar ţi-am spus-o din toată inima, Terry. Te iubesc şi mă preocupă foarte mult persoana ta. Pari atât de îngrijorată şi aş vrea să te pot ajuta…

Terry izbucni în lacrimi. Ronnie o înconjură pe după umeri, dându-i un sentiment de linişte. După o vreme fata spuse:

— Mi-am pierdut minţile, Ronnie, şi nu există nimeni pe lume cu care să pot sta de vorbă. Mătuşă-mea nu m-ar putea înţelege…

— Mă mai ai şi pe mine, spuse Ronnie.

Ea dădu uşor din cap.

— Aşa este, răspunse ea, de parcă îşi dădea seama de acest lucru pentru prima dată. Aşa este, te mai am şi pe tine.

Terry îşi ridică capul, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Hai să plecăm de aici. Mătuşă-mea s-ar putea să ne vadă.

Ronnie porni maşina.

— Am putea merge la mine. Taică-meu nu e acasă în seara asta, iar mama va veni din nou târziu.

— Bine, încuviinţă ea.

Trecu din nou o vreme în care rămaseră tăcuţi, numai că de data aceasta Terry se cuibărise la pieptul băiatului, iar Ronnie era bucuros că îndrăznise să-i spună ce avusese pe suflet.

Ajunşi acasă, o conduse în living.

— Vrei să te servesc cu ceva? se oferi el. O cafea? Ceva de băut?

Ea se aşeză pe canapea şi îi făcu semn că nu doreşte nimic.

— Nu, mulţumesc, Ronnie. N-ar fi trebuit să te deranjez de loc, dar…

— Nu vorbi prostii, spuse el, aşezându-se lângă fată. Ascultă, Terry, poate că nu s-ar fi căzut să-ţi spun vorbele de adineauri, dar să ştii că eu te iubesc cu adevărat. Ştiu că tu nu mă iubeşti, mai ales de când îţi dă târcoale un şmecher ca Adam Kay…

Ea se contractă vizibil la auzul acestui nume, iar Ronnie îi puse un braţ protector pe după umeri.

— Ce e cu tine, Terry? Ce ţi s-a-ntâmplat?

— Aş vrea şi eu să ştiu, spuse ea. Am avut… ezită ea o clipă apoi reluă precipitat, am avut o întâlnire cu Adam. M-am furişat din casă după ce m-am convins că mătuşa Lucy adormise şi am ieşit cu el să bem ceva. Apoi, în drum spre casă, m-am

simţit deodată somnoroasă, foarte somnoroasă. Cred… cred că Adam mi-a pus un somnifer în pahar.

Ronnie înjură cu glas încet.

— Necazul este, continuă ea, că nu ştiu precis, aşa cum nu ştiu exact ce s-a mai întâmplat cu mine după ce am adormit. Am senzaţia că am zărit în treacăt firma unui motel, că cineva mi-a sfâşiat hainele de pe mine şi că…

— Nu-mi mai spune nimic, Terry, o întrerupse Ronnie, strângând-o în braţe.

— Dar dacă m-a dus într-adevăr la un motel şi dacă el sau altcineva m-a violat? întrebă ea, ridicându-şi privirea spre el şi cu ochii inundaţi de lacrimi. N-am mai spus nimănui până acum, Ronnie, dar când eram mică tatăl meu vitreg m-a violat. Sunt o femeie normală, cu sentimente normale şi îmi doresc să fiu iubită. Dar oare trebuie să mi se întâmple mereu ce am păţit şi cu Adam Kay?

— Linişteşte-te, îi spuse Ronnie cu blândeţe, încercând să-şi ascundă indignarea prin tonul său calm. Biata de tine, ai avut parte numai de nenorociri. Credeam că numai eu am probleme, cu nişte părinţi care se ceartă tot timpul şi care au fiecare amanţii şi amantele lor. Unii părinţi pot transforma viaţa copiilor lor într-un adevărat coşmar, nu-i aşa? E o minune că încă mai credem în dragostea adevărată.

— În dragoste? întrebă încet Terry. Unele mame le învaţă de mici pe fetele lor că dragostea

se scrie cu numai trei litere: s-e-x.

— E numai o cale, spuse Ronnie, dar eu sunt convins că mai există şi altele. Mi-ar face o mare plăcere să le descopăr pe toate alături de tine, Terry.

Fata îi zâmbi.

— Ce bine ar fi dacă am putea s-o facem, Ronnie. Ce bine ar fi.

— Am putea să încercăm, spuse el, ridicându-se şi trăgând-o lângă el.

Braţele lui o cuprinseră pe după mijloc. O sărută apoi pe obraz.

— Nu prea am o mare experienţă la femei, îi explică el.

— Nici nu ai în faţa ta o femeie cu prea multă experienţă, râse ea. E o scuză a naibii pentru o fată, nu-i aşa?

— O să învăţăm împreună, spuse Ronnie.

Nu mai rămăsese nimic de spus în cuvinte. O conduse în dormitor şi se lungiră în pat, strângându-se în braţe. Terry îşi plimbă degetele pe ceafa lui, mângâindu-i părul scurt.

Trupurile lor se topiră într-unul singur.

— Nu-mi mai este frică, spuse ea.

— Te iubesc, Terry.

— Te iubesc, Ronnie.

Şi începură să înveţe.

CAPITOLUL 16

DONNA ERA SINGURĂ cu disperarea ei. Dave plecase de acasă spunându-i că se duce un pic la partida de pocher şi că se va întoarce devreme.

Era, de fapt, cu cealaltă femeie. Donna, nu ştia cine este şi nici nu o interesa să afle. De ce avusese Dave nevoie de o altă femeie? Unde greşise Donna? Se supusese voinţei lui Adam Kay pe de o parte datorită informaţiilor pe care le deţinea în legătură cu ea, dar şi din indignare, după ce aflase pe neaşteptate că Dave o înşela.

Telefonul sună şi Donna răspunse.

— Bună, Donna. Sunt eu, Pete. Eşti singură?

— Nu, răspunse ea, puţin cam pripit.

Pete ezită o clipă, apoi reveni:

— Nu ştii să minţi, Donna. Nu e aşa că Dave nu e acasă?

— Nu, spuse ea încet. Nu e acasă.

— Ţi-a spus Adam că vreau să trec şi eu un pic pe la tine?

— Parcă a spus ceva. Ascultă, Pete, tu şi cu Dave sunteţi buni prieteni…

— Nu, Donna, interveni Pete. Nu suntem chiar aşa de buni prieteni. Vin imediat.

Donna îşi umezi buzele.

— Nu eşti tu genul ăsta de bărbat! Tu eşti un om cumsecade, nu un maniac. Ce se va-ntâmpla dacă Dave se întoarce şi ne surprinde?

— Ceva mă face să cred că e prea ocupat la

ora asta cu acelaşi lucru pe care îl vom face şi noi, spuse Pete sigur pe sine. E greu de crezut cum de se pretează la aşa ceva când are acasă o bucăţică atât de dulce ca tine.

— E o nebunie, Pete. Nu vrei să discutăm mai întâi?

— Nu mai avem ce discuta, spuse el cu încăpăţânare. Eu unul sunt cât se poate de hotărât. Te doresc de atâta vreme, Donna şi nimic nu mă mai poate opri. Nu mi-ar face… nicio plăcere să-i povestesc lui Dave, sau oricui altcuiva despre aventurile tale din San José.

Donna închise ochii şi încercă să nu-şi trădeze furia din glas. Desigur, Adam îi spusese lui Pete totul despre trecutul ei. Cum se va sfârşi oare această poveste? Va urma un întreg şir de bărbaţi care o vor suna cu acelaşi scop?

— La ce oră eşti aici?

— În zece minute, răspunse el.

— Am să… am să te aştept, spuse ea.

— O să fie bine, Donna. O să-ţi placă…

Donna îi închise telefonul. Ochii i se umeziseră brusc. Se simţea cuprinsă de un sentiment de singurătate absolută. Dave se va întoarce acasă copleşit de vinovăţie şi ros de remuşcări. Cu toate acestea, Donna ştia că şi fără mărturisirea păcatului ea îl va putea ierta în adâncul sufletului ei. Ar fi vrut să ştie dacă şi el ar fi capabil s-o ierte, la rândul lui, la fel de uşor.

Nu trecu mult şi auzi paşi la intrare şi o bătaie în uşă.

Stăpânită de un fel de transă, Donna se duse să deschidă. Chipul lui Pete Wiley afişa un zâmbet sfios.

— Intră, Pete, îl pofti ea.

Trupul ei se înfioră la gândul că bărbatul din faţa ei o dorise de atâta vreme. Închise uşa de la intrare şi încercă să-şi învingă într-un fel panica care începea să pună stăpânire pe ea.

— Arăţi foarte… foarte bine, Donna, aprecie el.

— Mulţumesc.

Pete o trase spre el. Donna se abţinu cu greu să nu se retragă când bărbatul îşi lipi cu putere buzele de ale ei. Pete îşi ridică faţa şi o privi supărat.

— Ce-i cu pupicul ăsta frigid? o întrebă el tăios. Fii şi tu un pic mai entuziastă. De data asta te afli în prezenţa unui bărbat adevărat, păpuşico.

O trase din nou spre el. Donna îşi înfrână un fior de scârbă, închise ochii şi răspunse mecanic sărutului lui.

De data aceasta, Pete izbucni în râs, satisfăcut.

— Aşa mai merge! Noi doi ne vom simţi minunat.

Trebuie doar să fii mai relaxată. O să vezi că o să-ţi placă foarte mult de mine. Tuturor femeilor le place. N-am să-ţi fac niciun rău. Ştii bine, nu-i aşa?

Mâinile lui erau ocupate, pipăind trupul femeii.

Donna îl întrerupse.

— Să mergem... să mergem în dormitor, îi propuse ea.

Voia să se termine mai repede.

— Acum e rândul tău să iei iniţiativa, spuse el. Şi nu uita, cât mai mult entuziasm!

Donna afişă cu greu un zâmbet şters.

— Îţi promit, Pete. N-ai să uiţi seara aceasta toată viaţa ta.

Îl conduse în dormitorul întunecos. Patul se afla între două ferestre acoperite cu draperii. Cele două perne albe păreau două pietre de mormânt în lumina difuză din încăpere. Nu era o comparaţie exagerată, căci sub cea din stânga se afla un revolver încărcat pe care Donna îl pusese acolo mai devreme. Se gândi la ce intenţiona să facă şi începu să tremure.

— Hei, hei, spuse el încercând s-o calmeze, nu-ţi fie teamă. O să-ţi placă de la început până la sfârşit.

Pete îi puse o mână pe umăr, iar Donna se cutremură la atingerea lui.

De ce îşi făcuse atâtea griji că lumea îi va afla secretul? Şi la urma urmei care era lumea de care se temea? Cea a oamenilor cumsecade, a prietenilor, cum era Pete Wiley? Pete, bărbatul cu aspect atletic şi plăcut, era în realitate o fiinţă josnică şi abjectă. Toţi oamenii, gândi ea, poartă în ei o sămânţă a răului. Mai exista ceva curat pe lumea asta?

Mai exista dragostea, acel sentiment pe care

îl cunoscuse alături de Dave. Cât timp durase această dragoste, ea nu fusese o iluzie. Dar acum dragostea murise. Dave avea o altă femeie.

Pete se aşezase lângă ea pe pat. Mâna ei alunecă uşor sub pernă. Atingerea metalului era plăcută, un răspuns la putreziciunea vieţii.

Pete îi desfăcea jartierele.

— Eşti o dulce, spuse el cu glas răguşit. Te simt în tot sângele meu.

Mâna Donnei se încleştă pe revolver. Cu o delicateţe grotescă, Pete îi dădu ciorapii jos. Donna îndreptă arma spre el. Bărbatul se ridică încet.

— N-are rost să te înfurii, spuse el, şi făcu un pas spre ea.

— Înapoi, Pete, îi porunci ea. Nu mi-e frică să te omor. Cine îţi va simţi lipsa, Pete? Soţia pe care ai înşelat-o de când te ştii? Băiatul pe care l-ai cicălit mereu?

Pete se opri pe loc. Pe obrazul lui se contractă un muşchi.

Cineva tocmai deschidea uşa de la intrare. Cheia se răsuci în broască şi uşa se dădu în lături.

— Dave, tu eşti? strigă Donna. Vino repede în dormitor, Dave!

Pete se uită îngrozit în jur, încercând să găsească o scăpare, dar încăperea avea numai o uşă şi în cadrul ei apăruse Dave Underwood.

— Tocmai treceam pe aici, spuse Pete.

— Şi te-ai gândit să intri un pic şi să-mi violezi nevasta, îl completă Dave.

— Ticălosule, spuse Pete. Ai avut un adevărat paradis acasă. De ce n-ai rămas în el? Ai plecat să te tăvăleşti cu Sylvia Renner. Cum îndrăzneşti să acuzi pe cineva că se ţine după nevastă-ta?

— Spune-i adevărul, Pete, spuse Donna pe un ton dezgustat.

Pete îi aruncă o privire aspră.

Dave făcu un pas înainte, pregătit de atac.

— Ce să-mi spună?

— Nimic, spuse Pete. Absolut nimic. Ai face bine să-ţi ţii gura, Donna.

— Pete încerca să mă oblige să mă culc cu el pentru că a aflat ceva de la Adam Kay, spuse Donna încet cu un glas lipsit de expresie. Atâta vreme cât aveam să mă culc cu el, mi-a promis că nu-ţi va spune şi ţie despre perioada pe care am petrecut-o la Mitchell Aircraft. Am fost o târâtură şi m-am culcat cu jumătate din inginerii de acolo, spuse ea, apoi se întoarse către Pete. Vrei să-i dai şi restul de detalii?

Pete făcu semn că nu. Părea întristat de confesiunea ei.

— N-ar fi trebuit să-i spui. Eu unul n-aş fi făcut-o niciodată. Pentru orice bărbat e un adevărat calvar să ştie că nevastă-sa e o târfă. Eu nu i-aş fi făcut asta lui Dave.

— Frumos din partea ta! spuse Dave. Dar acum cred că am să te ucid.

Pete încercă să se ferească, dar fusese prea târziu. Pumnul lui Dave îl izbise cu putere în maxilar. Fu proiectat în perete, de unde lunecă

spre podea şi ateriză în şezut. Îşi scutură capul, ameţit şi-şi pipăi maxilarul zdrobit.

Donna nu-şi dădea seama ce o făcuse să rămână inertă şi să nu ţipe. Dave se afla deasupra lui Pete, cu pumnii încleştaţi.

— Ascultă-mă cu atenţie, Pete Wiley. N-am să te omor. La partida de pocher din seara asta am primit un telefon de la prietenul tău, Adam, care mi-a spus să vin repede acasă pentru că Donna are necazuri. În ultima vreme, Adam ăsta a tras o mulţime de sfori înăuntrul şi în afara firmei Spacetronics. Toate astea cu un singur scop, de a obţine funcţia lui Harvey Renner. Tu şi cu mine îi stăteam în cale. Noaptea aceasta făcea probabil parte din planul lui de a se descotorosi de noi. Îi trebuia un scandal care să ne scoată pe amândoi din competiţie.

Dave se opri pentru un moment, apoi continuă:

— Încă mi-ar mai face plăcere să te ucid cu mâna mea, dar trebuie să mă gândesc la soţia şi la cariera mea. Ai face bine să te care dracu', cât mai repede de aici, până nu mă răzgândesc.

Pete se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, apoi oftă şi ieşi. Puţin mai târziu auziră maşina lui demarând.

Dave se aşeză pe pat, lângă Donna.

— Îmi pare rău, spuse el cu sufletul încărcat. Îmi pare teribil de rău.

— Mă urăşti, Dave? întrebă ea. Ne urăşti pe

amândoi?

— Să te urăsc, Donna? N-aş putea s-o fac indiferent de ce-ai face.

— Te iubesc atât de mult, Dave. Nu am vrut să ni se întâmple nimic. E atâta rău pe lume. E peste tot, în sufletul tuturor.

— Ba e dragoste, interveni el. Cred că pe Sylvia Renner am urât-o. Bănuiesc că totul s-a datorat modului în care m-a îmbrobodit. Cred că ura se afla mai de mult în mine, iar femeia asta a fost doar canalul prin care s-a scurs. Acum însă totul a luat sfârşit, aşa cum s-au terminat şi necazurile tale de la San José.

— Deci nu eşti supărat pe mine?

— Nu, pentru că te iubesc.

Donna se prinse cu putere de braţele lui protectoare.

— E atât de plăcut să te întorci acasă, spuse el. Acasă e cel mai bine, Donna. Să nu ne mai despărţim niciodată.

— Nu vom mai avea motive. Niciodată, îi promise ea.

La zece şi jumătate, Adam Kay îşi privi chipul zâmbitor în oglinda de pe toaleta camerei sale de hotel. Chiar şi în cămaşa simplă cu care avea de gând să meargă la partida de pocher, arăta ca un şef. Era şi natural, din moment ce avea să devină în scurt timp un şef deosebit de important, însuşi directorul firmei Spacetronics.

Poliţia fusese foarte operativă la motelul Sunset, răpindu-i mai puţin de douăzeci de minute

din preţiosul lui timp. Îngrozit de ceea ce i se întâmplase, Harvey îi ajutase prea puţin. Adam fusese de-a dreptul încântat să le facă o declaraţie detaliată. Sylvia nu-i contrazisese nicio clipă descrierea pe care i-o făcuse lui Harvey, aceea a unui soţ chinuit de o gelozie demnă de un psihopat. Femeia era vădit încântată să-i intre în graţii şi, privindu-i trupul atrăgător, Adam îşi aduse aminte că nu i-ar strica nici lui să o consoleze după atâta vreme. Se felicita pentru virilitatea sa.

— Eşti un bărbat pe cinste, Adam, îi spuse, el chipului din oglindă. Nimeni nu va găsi ac de cojocul tău.

Dave Underwood şi Pete Wiley se măcelăreau, fără nicio îndoială, la ora asta, ruinând căsnicia lui Dave şi distrugându-şi în acelaşi timp carierele. O firmă atât de dependentă de contracte oferite din partea guvernului nu-şi putea permite un scandal de proporţii în rândul personalului de bază.

Aşa că pentru funcţia lui Harvey nu mai rămânea în cursă decât tânărul şi sclipitorul inginer, pe nume Adam Kay.

Acest gând îl făcu să jubileze. Era fără îndoială un bun început.

Luă plicul cu fotografii din sertarul toaletei şi le mai privi o dată. Dacă nu imediat, mai devreme sau mai târziu, acestea îi vor fi de un mare folos. Erau instantanee realizate pe ascuns, clare şi fierbinţi şi excitante. Păcat că nu avusese

posibilitatea să filmeze. Bill Schnepf, deşi lipsit de experienţă, fusese înzestrat cu un imens talent şi cu siguranţă cu un entuziasm de-a dreptul animalic, fără îndoială inspirat şi de farmecele lui Terry Kline.

Poza lui Stanley Crayton era o adevărată lovitură de tun. Lucy Carr trebuie să fi fost foarte impresionată de literele cu care tipărise adresa de pe plic. Stanley stătea încovoiat lângă fereastră, cu ochii lui ca două mărgeluţe pironiţi pe tocul de lemn şi cu mustăcioara lui subţire fremătându-i parcă de plăcerea provocată de spectacolul la care se holba. Se gândi că, în calitatea lui de director, va putea să se descotorosească de Stanley, dar poate nu era bine s-o facă acum, poate îl va mai ţine ca subiect de batjocură pentru ceilalţi.

Va fi foarte amuzant să-l vadă pe Stanley făcând sluj în faţa lui.

Derivaţia telefonului său sună.

— Bună, Adam, răsună o voce de bărbat. Sunt eu, Dave Underwood.

Adam se încruntă. De ce îl suna oare Dave tocmai acum?

— Bună, Dave, răspunse el pe un ton pe care îl dori cât mai vesel. Cum merg treburile?

— Destul de bine, Adam. Voiam să-ţi mulţumesc că m-ai anunţat că Donna are necazuri.

— E-n regulă, Dave, spuse Adam. Cum îţi spuneam şi la telefon, o sunasem doar să o întreb de sănătate, dar ea păreş îngrijorată, aşa că m-am gândit că ar fi bine să ştii şi tu.

— Când am ajuns acasă, am găsit-o în dormitor cu Pete Wiley. Şi ce crezi că am făcut?

Adam îşi umezi buzele.

— Cu Pete? se prefăcu el surprins. În dormitorul tău? Nu te-aş acuza nicio clipă dacă mi-ai spune că l-ai omorât.

Dave râse:

— Sunt convins că ţi-ar fi plăcut. Cu toate acestea Pete a plecat bine-merci acasă şi nimeni nu a fost stâlcit în bătaie sau ucis. Ne-am dat seama amândoi că vrei să ne pui în galeria ta de trofee.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai dat greş, Adam. Harvey îşi va da demisia, desigur, dar tu nu, vei apuca să-i iei locul. Eu voi fi acela. Numeroasele persoane de care te-ai folosit pot furniza justiţiei suficiente probe ale complicităţii tale în moartea lui Billy Schnepf şi te pot arunca după gratii, acolo unde îţi e locul.

— Eşti nebun, strigă Adam. Nu pot dovedi nimic. Nu ar îndrăzni s-o facă. Sunt cu toţii implicaţi.

Dave râse din nou, apoi închise telefonul.

Adam puse receptorul în furcă. Probabil că Dave voia doar să-l intimideze. Oamenii torturaţi de vinovăţie şi teamă nu se pot apăra cu forţe proprii. Ei nu fac decât să se zvârcolească şi să intre şi mai mult în mocirlă.

Auzi o bătaie în uşă. Deschise şi se trezi în faţa a doi bărbaţi îmbrăcaţi în cenuşiu şi cu chipuri foarte sobre.

— Sunteţi Adam Kay? întrebă unul dintre ei.

Adam încuviinţă din cap. Înainte ca aceştia să-i fluture pe sub nas insignele, înţelesese că respectivii erau detectivi.

— Am dori să stăm un pic de vorbă cu dumneavoastră, spuse celălalt.

Cuprins de un sentiment ce nu prevestea nimic bun, Adam se strădui să spună:

— Sigur că da. Poftiţi înăuntru.

Intenţionă să-i întâmpine cu un zâmbet ştrengăresc şi nevinovat, dar nu reuşi să dea niciuna din aceste impresii. Ce-i scăpase oare din planurile sale? Cunoştea foarte bine caracterul oamenilor, ştia că ceilalţi semeni ai săi nu valorează nimic. Cine rupsese oare plasa pe care o ţesuse cu atâta grijă în jurul tuturor şi cum reuşise s-o facă? Nu existau pe lume lucruri cum ar fi dragostea, încrederea deplină sau iertarea şi totuşi cum reuşiseră să-i scape tocmai lui?

Simţi un nod rece şi dur de nemulţumire în stomac, dându-şi seama că va trebui să ia totul de la început. Îşi concentră atenţia asupra detectivului care îl interoga, încercând să-i intuiască slăbiciunile incurabile, indiferent care ar fi fost acestea. Trebuia să aibă şi el o slăbiciune.

Toţi oamenii aveau câte o slăbiciune.

Ar fi fost curios să ştie cum se întâmplase. Viermi cum erau cu toţii, se pare că erau înzestraţi şi cu o blestemată de putere de a rezista. Asta îl făcea mereu să meargă mai departe, să ajungă la numai un pas de marele său

triumf şi să fie de fiecare dată învins. Într-o bună zi va afla ce le dă victimelor sale atâta putere. Şi aceea va fi ziua lui cea mare.

SFÂRŞIT

Un roman erotic cu o acţiune debordantă şi o intrigă captivantă. Eroii noştri sunt lucrători ai unei firme importante în industria de rachete şi sateliţi strategici a Statelor Unite ale Americii. În timpul zilei aceştia lucrează cot la cot, dar noaptea… unii din ei îşi fac de cap cu nevestele altora.

Nimeni nu bănuieşte nimic până la apariţia unui tânăr şi seducător inginer care, dornic să parvină şi înzestrat cu un diabolic talent de intrigant, distruge întregul echilibru al atâtor ani de convieţuire liniştită…

Va reuşi frumosul nostru Casanova în planurile lui machiavelice sau va cădea în propria-i capcană?

Allan Moran, un autor aclamat de critici pentru imaginile elaborate şi frumuseţea sufletească a personajelor sale.

Romantic Revue

TANDREŢE